

รายงานการสำรวจข้อมูล สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2568 ฉบับสมบูรณ์

โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2568

เสนอต่อ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

Office of Justice Affairs

2569

**TU
RAC**

Thammasat University
Research & Consultancy Institute
Quality Matters, Always

รายงานการสำรวจ
ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2568 ฉบับสมบูรณ์
โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2568

เสนอ
สำนักงานกิจการยุติธรรม

ผู้รับผิดชอบโครงการ อ.ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ
ผู้ดำเนินงานโครงการ สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะวิจัย

อ.ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ	หัวหน้าโครงการ
รศ.พ.ต.ต.ดร.ชวนีสต์ เจนการ	นักวิจัย
ผศ.ดร.เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว	นักวิจัย
นายอรรถสิทธิ์ เรืองศิลป์	นักวิจัย
อ.ดร.ยุวดี วงศ์วีระประเสริฐ	นักวิจัย

โดย
สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2569

บทสรุปผู้บริหาร

สำนักงานกิจการยุติธรรมดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมจากประสบการณ์ของประชาชนโดยตรง และใช้เป็นข้อมูลประกอบสถิติการรับแจ้งคดีของหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากเหตุอาชญากรรมบางส่วนอาจไม่ได้รับการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือยังไม่เข้าสู่กระบวนการรับเป็นคดีอย่างเป็นทางการ หรือที่เรียกว่า อาชญากรรมที่ไม่ปรากฏในสถิติทางการ (Dark Figure of Crime) การสำรวจภาคประชาชน (Victimization Survey) จึงมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนทั้งประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ ลักษณะและผลกระทบของเหตุอาชญากรรม ตลอดจนพฤติกรรมและข้อจำกัดในการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 ดำเนินการโดยปรับปรุงเครื่องมือสำรวจจากคู่มือแนะนำวิธีการจัดเก็บข้อมูลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2567 และทดลองใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการสำรวจจริง การเก็บข้อมูลครอบคลุมพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 1-9 และพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปและพักอาศัยในครัวเรือนไม่น้อยกว่า 6 เดือน ครอบคลุมผู้แทนครัวเรือน 3,654 คน และสมาชิกในครัวเรือน 7,754 คน รวมทั้งสิ้น 11,408 คน โดยสอบถามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2568

ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,178 คน หรือร้อยละ 19.09 ระบุว่าเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ขณะที่ร้อยละ 80.74 ไม่เคยตกเป็นเหยื่อ และร้อยละ 0.17 ไม่ประสงค์ตอบคำถามเมื่อพิจารณาจากจำนวนเหตุการณ์ พบเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อและความพยายามก่อเหตุรวม 2,384 ครั้ง แบ่งเป็นเหตุการณ์ที่ก่อเหตุสำเร็จ 1,880 ครั้ง และก่อเหตุไม่สำเร็จ 504 ครั้ง สะท้อนว่าผู้ตอบบางรายอาจประสบเหตุมากกว่าหนึ่งครั้งหรือมากกว่าหนึ่งประเภท เมื่อคำนวณจากเหตุการณ์ที่ก่อสำเร็จเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบอัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมร้อยละ 16.48 โดยอาชญากรรมที่พบมากที่สุด คือ การฉ้อโกงและหลอกลวง ซึ่งพบเหตุที่ก่อสำเร็จ 925 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 8.11 รองลงมา คือ ความผิดต่อทรัพย์ร้อยละ 3.61 อุบัติเหตุร้อยละ 2.52 ความผิดต่อชีวิตและร่างกายร้อยละ 1.28 การข่มขู่ คุกคามหรือข่มเหงรังแกร้อยละ 0.53 ความผิดทางเพศร้อยละ 0.22 และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ร้อยละ 0.21 ตามลำดับ

ภาพรวมอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามประเภทอาชญากรรม พ.ศ. 2568

ประเภทอาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
การฉ้อโกงและหลอกลวง	8.11
ความผิดต่อทรัพย์	3.61
อุบัติเหตุ	2.52
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	1.28
การข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแก	0.53
ความผิดทางเพศ	0.22
อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	0.21
ภาพรวม	16.48

เมื่อพิจารณาข้อค้นพบจำแนกตามประเภทอาชญากรรม พบว่า การฉ้อโกงและหลอกลวงเป็นอาชญากรรมที่มีความโดดเด่นมากที่สุด ทั้งในด้านจำนวนเหตุ รูปแบบการก่อเหตุ และมูลค่าความเสียหาย โดยพบเหตุที่ก่อสำเร็จ 925 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 8.11 และเมื่อรวมเหตุที่ก่อสำเร็จและไม่สำเร็จพบทั้งสิ้น 1,395 ครั้ง หรือคิดเป็นอัตราร้อยละ 12.23 รูปแบบที่พบมากที่สุดคือการหลอกลวงด้านสินค้าและบริการ รองลงมาคือการแอบอ้างบุคคลอื่น การหลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์ การหลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน และการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลในทางมิชอบ โดยการหลอกลวงด้านสินค้าและบริการส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการรับเงินแล้วไม่จัดส่งสินค้า หรือการส่งสินค้าไม่ตรงตามคุณภาพและรายละเอียดที่โฆษณาไว้

ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งของการฉ้อโกงและหลอกลวงคือความเชื่อมโยงกับช่องทางดิจิทัล โดยในกลุ่มเหตุฉ้อโกงที่ก่อสำเร็จพบว่า ร้อยละ 53.41 เกิดขึ้นผ่านช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ และร้อยละ 31.57 เกิดขึ้นในขณะที่ผู้เสียหายอยู่ภายในบ้าน แสดงให้เห็นว่าความเสี่ยงจากอาชญากรรมในปัจจุบันไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะพื้นที่ทางกายภาพ แต่สามารถเข้าถึงประชาชนผ่านระบบการสื่อสาร ระบบการเงิน และแพลตฟอร์มดิจิทัลได้โดยที่ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องพบกับผู้กระทำโดยตรง ขณะเดียวกัน การแอบอ้างบุคคลอื่นเป็นรูปแบบที่พบเหตุพยายามก่อเหตุไม่สำเร็จมากกว่าเหตุที่ก่อสำเร็จ ซึ่งสะท้อนว่าประชาชนส่วนหนึ่งสามารถสังเกต ระวัง หรือหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดความเสียหายได้

สำหรับ ความผิดต่อทรัพย์ ซึ่งมีอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.61 พบว่าการลักทรัพย์เป็นรูปแบบที่เกิดขึ้นมากที่สุด โดยเฉพาะการลักทรัพย์ภายในบ้าน ที่พักอาศัย และสถานประกอบการ รวมถึงการลักทรัพย์จากยานพาหนะ เครื่องมือและผลผลิตทางการเกษตร สายไฟ และวัสดุที่สามารถนำไปจำหน่ายหรือเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่าย ลักษณะของเหตุส่วนหนึ่งเกิดขึ้นในช่วงที่ไม่มีผู้ดูแลทรัพย์สิน หรือผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลที่ทราบความเคลื่อนไหวของเจ้าของทรัพย์ ขณะที่การตัดสินใจแจ้งเหตุมักสัมพันธ์กับมูลค่าและความสำคัญของทรัพย์สิน รวมถึงความคาดหวังของผู้เสียหายว่าจะสามารถติดตามทรัพย์สินกลับคืนมาได้หรือไม่

ส่วน ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย มีอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.28 โดยส่วนใหญ่เป็นการทำร้ายร่างกาย เหตุการณ์จำนวนหนึ่งไม่ได้มีลักษณะเป็นการวางแผนก่ออาชญากรรมล่วงหน้า แต่มีจุดเริ่มต้นจากการโต้เถียง ความขัดแย้งเฉพาะหน้า การทะเลาะวิวาท การดื่มสุรา หรือการควบคุมอารมณ์ไม่ได้ นอกจากนี้ ผู้ก่อเหตุจำนวนหนึ่งยังเป็นบุคคลใกล้ชิดหรือบุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกับผู้เสียหาย เช่น เพื่อนบ้าน บุคคลในชุมชน เพื่อนร่วมงาน สามี คู่รัก หรือบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะกรณีความรุนแรงในครอบครัว พบว่าผู้เสียหายบางส่วนเลือกที่จะไม่แจ้งเหตุ เนื่องจากยังต้องพึ่งพาผู้กระทำในทางเศรษฐกิจ ต้องการรักษาความสัมพันธ์ หรือเกรงว่าจะถูกตอบโต้

ขณะที่การข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแก ความผิดทางเพศ และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มีอัตราการตกเป็นเหยื่อในระดับต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับอาชญากรรมประเภทอื่น อย่างไรก็ตาม การพิจารณาสถานการณ์ของอาชญากรรมเหล่านี้ไม่ควรพิจารณาจากจำนวนเหตุเพียงอย่างเดียว เนื่องจากลักษณะของเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำ ความอับอาย ความกลัวการถูกตอบโต้ และข้อจำกัดด้านพยานหลักฐาน ล้วนเป็นปัจจัยที่อาจมีผลต่อการเปิดเผยและการแจ้งเหตุของผู้เสียหาย

ผลกระทบและความเสียหายจากอาชญากรรม

ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมไม่ได้สร้างผลกระทบเฉพาะด้านทรัพย์สิน แต่ยังส่งผลต่อสภาพร่างกาย จิตใจ และคุณภาพชีวิตของผู้เสียหาย โดยเหตุการณ์ที่ก่อสำเร็จ ร้อยละ 90.00 ส่งผลกระทบต่อผู้เสียหายอย่างน้อยหนึ่งด้าน ผลกระทบทางจิตใจมีตั้งแต่ความวิตกกังวลหรือผลกระทบในระดับเล็กน้อยไปจนถึงผลกระทบในระดับมากที่รบกวนการดำเนินชีวิตตามปกติ

ในด้านทรัพย์สิน พบความเสียหายรวมประมาณ 14.26 ล้านบาท โดยการฉ้อโกงและหลอกลวงสร้างความเสียหายรวมสูงที่สุดประมาณ 8.00 ล้านบาท รองลงมาคือความผิดต่อทรัพย์สินประมาณ 3.77 ล้านบาท และอุบัติเหตุประมาณ 1.98 ล้านบาท สะท้อนให้เห็นว่าผลกระทบจากอาชญากรรมไม่ควรประเมินจากจำนวนเหตุเพียงมิติเดียว แต่ควรพิจารณาร่วมกับระดับความรุนแรงและผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสุขภาพจิต รายได้ เงินออม คุณภาพชีวิต และความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประชาชนและครัวเรือน

การแจ้งเหตุและช่องว่างระหว่างข้อมูลภาคประชาชนกับสถิติทางการ

ในด้านการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ พบว่า จากเหตุการณ์ที่ก่อสำเร็จทั้งหมดมีการแจ้งเหตุจำนวน 995 ครั้ง หรือร้อยละ 52.93 ขณะที่ไม่มีการแจ้งจำนวน 885 ครั้ง หรือร้อยละ 47.07 กล่าวได้ว่าเหตุอาชญากรรมที่ประชาชนประสบเกือบครึ่งหนึ่งไม่ได้เข้าสู่ระบบรับแจ้งอย่างเป็นทางการ โดยการฉ้อโกงและหลอกลวงมีส่วนการแจ้งเหตุสูงที่สุด ขณะที่ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน และการข่มขู่คุกคามมีส่วนการแจ้งเหตุค่อนข้างต่ำ

สาเหตุสำคัญของการไม่แจ้งเหตุ ได้แก่ การเห็นว่าเหตุการณ์หรือความเสียหายเป็นเรื่องเล็กน้อย การมองว่ากระบวนการมีความยุ่งยากและไม่ต้องการเป็นคดีความ ความไม่สะดวกหรือไม่มีเวลา การเลือกจัดการเหตุการณ์ด้วยตนเอง และความเชื่อว่าเจ้าหน้าที่อาจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดได้ นอกจากนี้ ในเหตุบางประเภทยังพบปัจจัยด้านความกลัวการถูกแก้แค้น ความสนิทสนมกับผู้กระทำ ความอับอาย และการขาดพยานหลักฐาน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการไม่แจ้งเหตุมีสาเหตุที่หลากหลายและแตกต่างกันตามลักษณะของอาชญากรรมและบริบทของผู้เสียหาย

เมื่อพิจารณาแนวโน้มระหว่างปี พ.ศ. 2565–2568 พบว่า อัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 7.26 เป็นร้อยละ 16.48 โดยการฉ้อโกงและหลอกลวงเป็นประเภทความผิดที่มีอัตราสูงที่สุดตลอดช่วงเวลาดังกล่าวและเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเพิ่มขึ้นของอัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวม ขณะที่ความผิดต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในปี พ.ศ. 2568 ส่วนความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ความผิดทางเพศ และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มีแนวโน้มผันผวนหรืออยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบอัตราที่ได้จากการสำรวจภาคประชาชนกับสถิติรับแจ้งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติต่อประชากร 100,000 คน พบว่า อัตราจากการสำรวจภาคประชาชนสูงกว่าสถิติทางการในทุกกลุ่มความผิดที่นำมาเปรียบเทียบ โดยการฉ้อโกงและหลอกลวงมีความแตกต่างประมาณ 160 เท่า ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศประมาณ 57 เท่า ความผิดต่อทรัพย์สินประมาณ 28 เท่า และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ประมาณ 9 เท่า อย่างไรก็ตาม ช่องว่างดังกล่าวไม่ควรตีความว่าเกิดจากการไม่แจ้งเหตุเพียงประการเดียว เนื่องจากข้อมูลทั้งสองแหล่งมีความแตกต่างกันทั้งในด้านนิยาม หน่วยนับ วิธีการจัดเก็บข้อมูล และกระบวนการตั้งแต่การรับแจ้ง การออกหมายเลข Case ID การตรวจสอบหลักฐาน จนถึงการรับเป็นคดีอย่างเป็นทางการ ผลการเปรียบเทียบจึงควรใช้เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “ประสบการณ์การตก

เป็นเหยื่อของประชาชน” กับ “เหตุหรือคดีที่เข้าสู่ระบบทางการ” มากกว่าการนำตัวเลขทั้งสองชุดมาเปรียบเทียบโดยตรง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการสำรวจและข้อคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนหน่วยงานที่เข้าร่วมการประชุมวิพากษ์สามารถสรุปข้อเสนอแนะสำคัญสำหรับการพัฒนาการป้องกันอาชญากรรม กระบวนการรับแจ้งและระบบข้อมูลอาชญากรรมของประเทศได้ 6 ประการ

ประการแรก พัฒนาการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นระบบข้อมูล ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและสามารถเปรียบเทียบระหว่างช่วงเวลาได้ โดยควรกำหนดชุดคำถามหลัก นิยามหน่วยวิเคราะห์ และฐานการคำนวณให้มีความชัดเจนและสม่ำเสมอ รวมทั้งพัฒนาวิธีการทางสถิติ เช่น การใช้ค่าน้ำหนักตัวอย่างและการรายงานช่วงความเชื่อมั่น เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือในการนำข้อมูลไปเปรียบเทียบระหว่างพื้นที่และกลุ่มประชากร ตลอดจนใช้ข้อมูลจากการสำรวจควบคู่กับข้อมูลทางทะเบียนของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้สามารถอธิบายสถานการณ์อาชญากรรมได้อย่างรอบด้านมากขึ้น

ประการที่สอง ลดอุปสรรคและเพิ่มความเชื่อมั่นในการแจ้งเหตุของประชาชน โดยไม่ควรมุ่งเพียงการเพิ่มจำนวนช่องทางรับแจ้ง แต่ควรพัฒนากระบวนการตั้งแต่การเข้าถึงช่องทางรับแจ้ง การลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับพยานหลักฐานและขั้นตอนดำเนินคดีอย่างชัดเจน ตลอดจนการแจ้งความคืนหน้าแก่ผู้เสียหาย เพื่อให้ประชาชนเห็นว่าการแจ้งเหตุสามารถนำไปสู่การตอบสนอง การติดตาม และความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรม

ประการที่สาม ให้ความสำคัญกับการป้องกันและรับมือการฉ้อโกงและหลอกลวง โดยเฉพาะการฉ้อโกงผ่านช่องทางออนไลน์ เนื่องจากเป็นอาชญากรรมที่มีทั้งจำนวนเหตุและมูลค่าความเสียหายสูง จึงควรพัฒนากลไกการทำงานร่วมกันระหว่างตำรวจ สถาบันการเงิน หน่วยงานด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผู้ให้บริการโทรคมนาคม แพลตฟอร์มออนไลน์ และหน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภค ตั้งแต่การแจ้งเตือนความเสี่ยง การรับแจ้งเหตุ การระงับธุรกรรม การตรวจสอบเส้นทางการเงิน ไปจนถึงการติดตามและคืนทรัพย์สินแก่ผู้เสียหาย

ประการที่สี่ พัฒนาระบบป้องกันและจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว ความรุนแรงจากคู่ครอง และความขัดแย้งในชุมชนให้ละเอียดมากขึ้น โดยควรสามารถจำแนกความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำ รวมถึงปัจจัยแวดล้อมของเหตุ เช่น การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด และความขัดแย้งเฉพาะหน้า เพื่อให้สามารถออกแบบมาตรการป้องกันและช่วยเหลือที่สอดคล้องกับลักษณะของปัญหาแต่ละประเภทได้

ประการที่ห้า ยกระดับมาตรการป้องกันความผิดต่อทรัพย์สินในระดับพื้นที่และชุมชน โดยเฉพาะพื้นที่พักอาศัย สถานประกอบการ และพื้นที่ที่มีทรัพย์สินซึ่งสามารถนำไปจำหน่ายได้ง่าย ผ่านการสำรวจและวิเคราะห์จุดเสี่ยง การปรับปรุงแสงสว่าง การใช้กล้องวงจรปิดและระบบรักษาความปลอดภัย ตลอดจนการสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังและความร่วมมือระหว่างประชาชน ชุมชน และเจ้าหน้าที่ในพื้นที่

ประการที่หก พัฒนาระบบคุ้มครอง ช่วยเหลือ และเยียวยาผู้เสียหายควบคู่กับการพัฒนาฐานข้อมูล เพื่อการวิจัยและกำหนดนโยบาย โดยควรเชื่อมโยงข้อมูลจากการรับแจ้งไปสู่ระบบช่วยเหลือและเยียวยาที่เหมาะสมกับผลกระทบทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และเศรษฐกิจ พร้อมทั้งพัฒนาชุดข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัยที่ผ่านการปกปิดข้อมูลส่วนบุคคล มีคู่มือตัวแปร นิยาม แบบสอบถาม วิธีการสุ่มตัวอย่าง และข้อจำกัดของข้อมูลอย่างชัดเจน เพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์ซ้ำ การตรวจสอบผล และการศึกษาต่อยอดภายใต้หลักจริยธรรมและการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2569

Executive Summary

The Office of Justice Affairs conducted a Crime Victimization Survey to generate statistical evidence reflecting the crime situation based directly on individuals' experiences. The survey data are intended to complement official crime statistics derived from cases reported to government authorities, recognizing that a proportion of criminal incidents may remain unreported or may not formally enter the criminal justice process. Such incidents are commonly referred to as the “dark figure of crime.” Victimization surveys therefore play a critical role in capturing individuals' experiences of criminal victimization, the characteristics and consequences of criminal incidents, as well as reporting behavior and the barriers that may prevent victims from reporting incidents to the relevant authorities.

The 2025 Crime Victimization Survey was conducted using an updated survey instrument adapted from the 2024 Guidelines for Crime Victimization Data Collection. The questionnaire was pilot-tested prior to the main survey. Data collection covered Provincial Police Regions 1–9 and the jurisdiction of the Metropolitan Police Bureau. Interviews were conducted with household heads or household representatives aged 18 years or older who had resided in the household for at least six months. The survey covered 3,654 household representatives and 7,754 household members, yielding a total sample of 11,408 individuals. Respondents were asked about their experiences of criminal victimization occurring between 1 January and 31 December 2025.

The survey findings indicate that 2,178 respondents, representing 19.09 percent of the sample, reported having experienced criminal victimization, while 80.74 percent reported no such experience and 0.17 percent declined to answer. In terms of the number of incidents, a total of 2,384 completed and attempted incidents were recorded, comprising 1,880 completed incidents and 504 attempted incidents. This indicates that some respondents may have experienced multiple incidents or more than one type of crime.

Based on completed incidents relative to the total sample, the overall victimization rate was 16.48 percent. Fraud and deception constituted the most prevalent category, with 925 completed incidents and a victimization rate of 8.11 percent. This was followed by property crime (3.61 percent), accidents (2.52 percent), offences against life and bodily integrity (1.28 percent), threats, harassment, or bullying (0.53 percent), sexual offences (0.22 percent), and cybercrime (0.21 percent), respectively.

Overall Crime Victimization Rates by Type of Crime, 2025

Type of Crime	Victimization Rate (%)
Fraud and deception	8.11
Property crime	3.61
Accidents	2.52
Offences against life and bodily integrity	1.28
Threats, harassment, or bullying	0.53
Sexual offences	0.22
Cybercrime	0.21
Overall	16.48

Findings by Type of Crime

When the findings are disaggregated by type of crime, fraud and deception emerge as the most prominent category in terms of the number of incidents, methods of offending, and monetary losses. A total of 925 completed incidents were recorded, corresponding to a victimization rate of 8.11 percent. When both completed and attempted incidents are included, the total rises to 1,395 incidents, equivalent to a rate of 12.23 percent.

The most commonly reported form involved fraud related to goods and services, followed by impersonation fraud, employment- and benefit-related fraud, financial and investment fraud, and the misuse of personal information. Fraud involving goods and services primarily consisted of cases in which offenders received payment but failed to deliver the purchased goods, or delivered products that did not correspond to the quality or specifications advertised.

Another important characteristic of fraud and deception is its strong association with digital channels. Among completed fraud incidents, 53.41 percent occurred through online channels or mobile devices, while 31.57 percent occurred while victims were at home. These findings demonstrate that contemporary crime risks are no longer confined to physical spaces. Rather, individuals may be exposed to criminal activity through communication systems, financial systems, and digital platforms without any direct physical encounter with the offender.

At the same time, attempted incidents involving impersonation were more prevalent than completed incidents. This pattern suggests that a proportion of individuals were able to identify, interrupt, or avoid fraudulent attempts before sustaining actual harm or losses.

Property crime, which had a victimization rate of 3.61 percent, was predominantly characterized by theft. The most frequently reported incidents involved theft from homes, residences, and business premises, as well as theft from vehicles and the theft of agricultural

tools and produce, electrical cables, and other items that could readily be sold or converted into cash.

Some incidents occurred when property was left unattended, while in other cases offenders appeared to have prior knowledge of the movements or routines of property owners. Victims' decisions to report such incidents were often associated with the monetary value and importance of the stolen property, as well as their expectations regarding the likelihood that the authorities would be able to recover it.

Offences against life and bodily integrity had a victimization rate of 1.28 percent, with physical assault constituting the predominant form. A number of these incidents did not appear to result from premeditated criminal intent, but instead arose from arguments, situational conflicts, physical altercations, alcohol consumption, or an inability to regulate emotions.

Furthermore, a considerable proportion of offenders were individuals known to the victims or persons within their immediate social environment, including neighbors, community members, colleagues, husbands, intimate partners, or other family members. In cases of domestic violence in particular, some victims chose not to report the incidents because they remained economically dependent on the perpetrator, wished to preserve the relationship, or feared retaliation.

Threats, harassment or bullying, sexual offences, and cybercrime exhibited lower victimization rates than other categories of crime. Nevertheless, the prevalence of these offences should not be assessed solely on the basis of the number of reported incidents. The nature of the incident, the relationship between the victim and offender, feelings of shame, fear of retaliation, and limitations relating to available evidence may all affect victims' willingness or ability to disclose and formally report such incidents.

Impacts and Losses Resulting from Crime

The survey findings demonstrate that the consequences of crime extend beyond property losses and can adversely affect victims' physical and psychological well-being and overall quality of life. Among completed incidents, 90.00 percent resulted in at least one form of adverse impact on the victim. Psychological consequences ranged from anxiety and relatively minor emotional effects to more severe impacts that disrupted victims' normal daily lives.

In terms of financial and property losses, the total estimated loss amounted to approximately THB 14.26 million. Fraud and deception accounted for the largest share, generating approximately THB 8.00 million in losses, followed by property crime at approximately THB 3.77 million and accidents at approximately THB 1.98 million.

These findings indicate that the consequences of crime should not be evaluated solely on the basis of the number of incidents. Consideration should also be given to the severity of the harm and its effects on mental well-being, income, savings, quality of life, and the economic security of individuals and households.

Crime Reporting and the Gap between Victimization Survey Data and Official Statistics

With regard to reporting incidents to the authorities, 995 of all completed incidents, or 52.93 percent, were reported, while 885 incidents, or 47.07 percent, were not reported. Thus, nearly half of the criminal incidents experienced by respondents did not formally enter the official reporting system.

Fraud and deception had the highest proportion of reported incidents, whereas offences against life and bodily integrity, property crime, and threats or harassment exhibited relatively low reporting rates.

The principal reasons for not reporting incidents included perceptions that the incident or resulting loss was too minor, the view that the reporting and legal process was burdensome and that victims did not wish to become involved in legal proceedings, inconvenience or lack of time, a preference for resolving the situation independently, and the belief that the authorities would be unable to identify or apprehend the offender.

For certain types of crime, additional factors included fear of retaliation, a close relationship with the offender, feelings of shame, and insufficient evidence. These findings demonstrate that non-reporting is attributable to multiple factors that vary according to the nature of the offence and the circumstances of individual victims.

An examination of trends between 2022 and 2025 indicates that the overall victimization rate increased from 7.26 percent to 16.48 percent. Fraud and deception consistently recorded the highest victimization rate throughout this period and constituted a major factor contributing to the increase in the overall rate. Property crime also increased markedly in 2025, while offences against life and bodily integrity, sexual offences, and cybercrime displayed fluctuating trends or remained at relatively low levels.

Furthermore, when victimization rates derived from the survey were compared with official crime statistics reported by the Royal Thai Police per 100,000 population, the survey-based rates were higher across all comparable categories of crime. The largest discrepancy was observed for fraud and deception, for which the survey-based rate was approximately 160 times higher than the official rate. This was followed by offences against life, bodily integrity, and sexual offences, at approximately 57 times higher; property crime, at approximately 28 times higher; and computer-related offences, at approximately 9 times higher.

However, these discrepancies should not be interpreted as resulting solely from victims' failure to report incidents. The two data sources differ in terms of definitions, units of measurement, data collection methods, and administrative procedures, including the processes involved in receiving a report, assigning a Case ID, examining evidence, and formally registering an incident as a criminal case.

Accordingly, comparisons between the two datasets should primarily be used to illustrate the distinction between “individuals’ experiences of criminal victimization” and “incidents or cases formally recorded within the official criminal justice system,” rather than as a direct numerical comparison between the two sets of statistics.

Recommendations

Based on the survey findings and the observations provided by experts and representatives of relevant agencies during the review meeting, six key recommendations can be identified for strengthening crime prevention, crime-reporting procedures, and the national crime information system.

Recommendation 1: Institutionalize and Strengthen the Crime Victimization Survey

The Crime Victimization Survey should be further developed into a systematic and continuous data collection mechanism capable of generating comparable information over time. A standardized set of core questions, definitions, units of analysis, and calculation bases should be clearly established and consistently applied.

Statistical methods should also be strengthened, including the application of survey weights and the reporting of confidence intervals, in order to enhance the reliability of comparisons across geographic areas and population groups. In addition, victimization survey data should be used in conjunction with administrative data maintained by agencies within the criminal justice system to provide a more comprehensive understanding of the crime situation.

Recommendation 2 : Reduce Barriers to Reporting and Strengthen Public Confidence in the Reporting Process

Efforts to increase crime reporting should extend beyond merely expanding the number of reporting channels. The entire reporting process should be improved, from facilitating access to reporting mechanisms and eliminating unnecessary procedural steps to providing clear information regarding evidentiary requirements and legal procedures.

Victims should also receive timely information regarding the progress of their cases so that members of the public can see that reporting an incident can lead to concrete responses, follow-up actions, and appropriate assistance.

Recommendation 3: Prioritize the Prevention of and Response to Fraud and Deception

Greater priority should be given to preventing and responding to fraud and deception, particularly online fraud, as this category is characterized by both a high number of incidents and substantial financial losses.

An integrated mechanism should therefore be developed to facilitate collaboration among the police, financial institutions, agencies responsible for preventing and suppressing money laundering, telecommunications service providers, online platforms, and consumer protection agencies.

Such collaboration should cover the entire response process, including risk alerts, incident reporting, transaction suspension, financial tracing, investigation, and the recovery and return of assets to victims.

Recommendation 4: Strengthen Prevention and Data Collection on Domestic and Interpersonal Violence

Systems for preventing and collecting data on domestic violence, intimate partner violence, and community-based conflict should be developed in greater detail. Data systems should enable the relationship between the victim and the offender to be identified and should capture relevant contextual factors associated with incidents, including alcohol consumption, substance use, and situational interpersonal conflicts.

More detailed information would facilitate the development of prevention and assistance measures that are better tailored to the characteristics and circumstances of different forms of violence.

Recommendation 5: Strengthen Place-Based and Community-Level Measures to Prevent Property Crime

Measures to prevent property crime should be strengthened at the local and community levels, particularly in residential areas, business premises, and locations containing property or materials that can readily be resold.

Relevant measures should include identifying and analyzing high-risk locations, improving lighting, expanding the appropriate use of CCTV and other security systems, and establishing community surveillance networks and collaborative mechanisms among residents, communities, and local authorities.

Recommendation 6 : Develop Integrated Victim Protection, Assistance, and Compensation Systems alongside Crime Data Infrastructure

Systems for protecting, assisting, and providing remedies to victims should be developed in parallel with crime data systems for research and policy formulation. Information generated through the reporting process should be linked to appropriate assistance and remedy mechanisms that respond to victims' physical, psychological, and economic needs.

At the same time, research datasets should be developed in a manner that safeguards personal information through appropriate anonymization procedures. Such datasets should be accompanied by clear documentation, including variable guides, definitions, questionnaires, sampling methodologies, and descriptions of data limitations.

This would facilitate secondary analysis, replication and verification of findings, and further research while ensuring compliance with ethical principles and personal data protection requirements.

Thammasat University, has established a Research Institute and consultancy,

Thammasat University

2026

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ	2
1.1 หลักการและเหตุผล	2
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 เป้าหมายในการดำเนินงาน	3
1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน	3
1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	6
2.1 ความสำคัญของกระบวนการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	6
2.2 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของต่างประเทศ	7
2.3 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสำนักงานกิจการยุติธรรม (สกธ.)	9
2.4 ทบทวนผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีที่ผ่านมา	16
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัยและแผนการดำเนินงาน	21
3.1 ระเบียบวิธีวิจัย	21
3.1.1 ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง	21
3.1.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	21
3.2 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (VICTIMIZATION SURVEY)	24
3.3 ผลการทดสอบแบบสอบถามและเครื่องมือเก็บข้อมูล (TRY OUT)	26
3.4 แผนการดำเนินงาน	29
3.5 ระยะเวลาในการดำเนินงาน	32
3.6 แผนการบริหารความเสี่ยงในการดำเนินงาน	34
บทที่ 4 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568	38
4.1 ภาพรวมของผู้ตอบแบบสำรวจ	38
4.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้แทนครัวเรือน	38
4.3 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง	44
4.4 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	52
4.5 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามประเภทความผิด	58
4.6 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ	84
4.7 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม	85
4.8 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมในภาพรวม	89

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ตามเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16) และการสำรวจแนวโน้มอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหประชาชาติตามมาตรฐานสากล (UN-CTS)	93
5.1 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16)	94
5.1.1 SDG 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจหรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา	94
5.1.2 SDG 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินคนเดียวในบริเวณที่ตนอาศัยอยู่	94
5.1.3 SDG 16.2.3 สัดส่วนของวัยรุ่นหญิงและชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศ ก่อนอายุ 18 ปี	97
5.1.4 SDG 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่รัฐอย่างน้อยหนึ่งครั้งและได้จ่ายสินบน ให้แก่เจ้าหน้าที่รัฐ หรือถูกเจ้าหน้าที่รัฐเหล่านั้นขอสินบน ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา	97
5.1.5 SDG 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่าตนเองรู้สึกถูกละเมิดสิทธิหรือถูกคุกคาม ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา โดยอิงจากเหตุการณ์การเลือกปฏิบัติที่ต้องห้ามภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ	102
5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามการรายงานการสำรวจแนวโน้มอาชญากรรม และกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหประชาชาติตามมาตรฐานสากล (UNITED NATIONS SURVEY OF CRIME TRENDS AND OPERATIONS OF CRIMINAL JUSTICE SYSTEMS: UN-CTS)	105
บทที่ 6 บทวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ	109
6.1 วิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	109
6.1.1 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลการสำรวจปีก่อนหน้า	109
6.1.2 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม	112
6.1.2 พฤติการณ์คดีและข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสำรวจ	117
6.2 ผลการจัดประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	120
6.3 ข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหอาชญากรรม	124
6.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหอาชญากรรมของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง	124

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

6.3.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติต่อการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง-----	126
6.3.3 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการจากการวิเคราะห์ของคณะผู้วิจัย -----	127
บรรณานุกรม-----	129
ภาคผนวก -----	132
ผนวก ก. การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง -----	132
ผนวก ข. แบบสอบถาม -----	138
แบบสอบถาม ก.-----	138
แบบสอบถาม ข.-----	143
แบบสอบถาม ข.-1 -----	153
แบบสอบถาม ข.-2 -----	158
แบบสอบถาม ข.-3 -----	163
แบบสอบถาม ข.-4 -----	169
แบบสอบถาม ข.-5 -----	176
แบบสอบถาม ข.-6 -----	181
แบบสอบถาม ข.-7 -----	186
แบบสอบถาม ค.-----	191
แบบสอบถาม ง. -----	193
แบบสอบถาม จ. -----	198
แบบสอบถาม ช.-----	200
ผนวก ค. รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมวิพากษ์ผลการศึกษาและภาพประกอบ-----	202

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลสำรวจ ปี พ.ศ. 2565 ถึง พ.ศ. 2567	19
ตารางที่ 2 ภาพรวมของผู้ตอบแบบสำรวจ	38
ตารางที่ 3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	40
ตารางที่ 4 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง	48
ตารางที่ 5 ภาพรวมการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	52
ตารางที่ 6 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	59
ตารางที่ 7 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน	61
ตารางที่ 8 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดทางเพศ	65
ตารางที่ 9 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกง หลอกลวง	68
ตารางที่ 10 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	75
ตารางที่ 11 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก	78
ตารางที่ 12 อัตราการตกเป็นเหยื่อของความผิดอุบัติเหตุ	81
ตารางที่ 13 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม แยกตามพื้นที่ การสำรวจ	85
ตารางที่ 14 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย	86
ตารางที่ 15 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย	86
ตารางที่ 16 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ	87
ตารางที่ 17 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน	87
ตารางที่ 18 มูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สินแต่ละลักษณะความผิด	88
ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านอื่น ๆ	89
ตารางที่ 20 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม	90
ตารางที่ 21 การแจ้งเหตุอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่	91
ตารางที่ 22 สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	92
ตารางที่ 23 ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมและสัดส่วนความรู้สึกลดภัยและไร้กังวล	96
ตารางที่ 24 สัดส่วนของวัยรุ่นหญิงและชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	97
ตารางที่ 25 สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนแบบสำรวจข้อมูลการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจาก หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ	98
ตารางที่ 26 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียก สินบน โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	99
ตารางที่ 27 จำนวนและสัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกข่มขู่/คุกคาม ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชน ระหว่างประเทศ (SDG 16.B.1)	102

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 28 รายงานโอกาสการตกเป็นเหยื่อ UN-CTS.....	106
ตารางที่ 29 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลสำรวจ ปี พ.ศ. 2565 กับ พ.ศ. 2568.....	110
ตารางที่ 30 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศ	113
ตารางที่ 31 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	114
ตารางที่ 32 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดฉ้อโกงหลอกลวง.....	115
ตารางที่ 33 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์.....	116
ภาคผนวก	
ตาราง ก ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง	132
ตาราง ข การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (GROSS PROVINCE PRODUCT PER CAPITA) (หน่วย: บาท).....	136

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีบทบาทและภารกิจสำคัญในการพัฒนานโยบายด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีแนวทางในการดำเนินการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นรูปธรรม ควบคู่ไปกับการศึกษา วิจัย สำรวจสถิติ จัดเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรมเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม พร้อมทั้งแสวงหามาตรการเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม โดยที่ผ่านมาสำนักงานกิจการยุติธรรมได้มีการพัฒนาและดำเนินการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่ได้มีการแจ้งความหรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark figure of crime) เนื่องจากในปัจจุบันยังมีผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ด้วยสาเหตุต่าง ๆ เช่น ประชาชนรู้สึกไม่เชื่อมั่นต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมใช้ระยะเวลานาน และมาตรฐานในการดำเนินงานซึ่งอาจทำให้ประชาชนเชื่อว่าผู้ก่อเหตุจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดี ทั้งนี้ เมื่อนำผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าว มาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียน (Administrative Data) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ก็จะสามารถสะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้านการบริหารงานยุติธรรม และการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

เพื่อให้การดำเนินงานดังกล่าวมีความต่อเนื่องและเป็นการพัฒนาการสำรวจ จัดเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์มากยิ่งขึ้น ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2569 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้จัดทำโครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 ทั้งนี้ ผลการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จะนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาหรือการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนำไปประกอบการจัดทำรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development: SDG 16) ในตัวชี้วัดและประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อพิจารณาทบทวน ปรับปรุงเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์

2.2 เพื่อสำรวจ จัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

2.3 เพื่อวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และข้อเสนอแนะเพื่อนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาหรือการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.3 เป้าหมายในการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการประสพเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2568 (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2568)

1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน

1.4.1 พิจารณาทบทวน ปรับปรุง แบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และ/หรือแบบสำรวจข้อมูลกระบวนการยุติธรรมภาคประชาชนอื่น ๆ ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำขึ้นให้เหมาะสมตามสถานการณ์ปัจจุบัน สามารถดำเนินการจัดเก็บข้อมูลได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการและการนำไปใช้ประโยชน์

1.4.2 ทำการ Try out แบบสอบถามที่ได้ทำการทบทวน จำนวนกลุ่มตัวอย่างไม่ต่ำกว่า 30 คน

1.4.3 ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง จำนวนไม่น้อยกว่า 3,500 ตัวอย่าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสุ่มจังหวัดในส่วนภูมิภาค ต้องดำเนินการให้ครอบคลุมพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 1-9 โดยแต่ละพื้นที่ตำรวจภูธรภาค ให้เลือกอย่างน้อย 3 จังหวัด โดยครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนา รายได้ระดับสูง กลาง ต่ำ โดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนเป็นตัวชี้ระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด

การสุ่มในพื้นที่กรุงเทพฯ ให้คัดเลือกอย่างน้อย 3 กองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ขั้นที่ 2 การสุ่มสถานีตำรวจ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจในจังหวัดตัวอย่าง จำนวนจังหวัดละ 3 สถานี กรณีเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) ให้สุ่มอย่างน้อย 2 สถานี

ขั้นที่ 3 การสุ่มตัวอย่างระดับท้องถิ่น ตำบล หรือชุมชน ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจในแต่ละหน่วยตัวอย่างขั้นที่ 2 โดยครอบคลุมย่านที่อยู่อาศัยและย่านการค้า

1.4.4 จัดอบรมเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูล เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ กระบวนการและวิธีการสำรวจ/จัดเก็บข้อมูล รายละเอียดเครื่องมือและแบบสอบถาม และวิธีการบันทึกข้อมูลเพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลได้ถูกต้องและเป็นไปตามแผนการดำเนินงานที่กำหนด

1.4.5 ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยใช้เครื่องมือที่ได้ทำการทบทวนแล้วตามข้อ 3.1 โดยสำรวจหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไป ซึ่งพักอาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในปี พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face to face interview) ในกรณีที่ทำการสัมภาษณ์ด้วยวิธีอื่น ต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานกิจการยุติธรรมก่อน

3.6 นำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างน้อยประกอบด้วย

3.6.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

3.6.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

3.6.3 ข้อมูลการประสพเหตุอาชญากรรม

3.6.4 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ

3.6.5 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

3.6.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

3.6.7 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

3.6.8 ข้อมูลการสำรวจตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๑๖ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

3.6.9 ข้อมูลการสำรวจตามการรายงานแนวโน้มสถานการณ์อาชญากรรมประจำปี (UN-CTS)

3.7 วิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างน้อยต้องประกอบไปด้วยประเด็นดังต่อไปนี้

3.7.1 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลการสำรวจปีก่อนหน้า

3.7.2 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

3.7.3 พฤติการณ์คดีและข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสำรวจ

3.7.4 ข้อเสนอแนะการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3.8 จัดประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในรูปแบบพบปะ (On-site) หรือแบบผสมผสาน จำนวน 1 ครั้ง โดยมีจำนวนกลุ่มเป้าหมายอย่างน้อย 30 คน อย่างน้อยต้องประกอบไปด้วย ผู้แทนหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และสถาบันการศึกษา เพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ สำหรับนำไปพัฒนารายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

3.9 จัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 ฉบับสมบูรณ์ อย่างน้อยต้องประกอบด้วย บทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลตามข้อ 3.5 และ 3.6

3.10 จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย

3.10.1 เอกสารรายงานสรุป โดยมีเนื้อหาสั้น กระชับและออกแบบรูปเล่มให้มีความสวยงาม ซึ่งมีคุณลักษณะ ดังนี้

1) ขนาด 18.5 x 26 ซม.

จำนวนเล่ม 20 เล่ม ไม่เกิน 80 หน้า

หน้าปก กระดาษอาร์ตการ์ด 260 แกรม เคลือบด้าน พิมพ์ 4 ปี

การเข้าเล่ม ไส้สันกาว

2) เนื้อหาอย่างน้อยประกอบด้วยที่มาและความสำคัญ พัฒนาการของการสำรวจ ระเบียบวิธีวิจัย ผลการสำรวจที่สำคัญ

3) นำเสนอเนื้อหาด้วย Infographic ภาพ แผนภูมิ กราฟ หรือตารางที่มีความสวยงามเหมาะสม น่าสนใจ

3.10.2 จัดทำ Infographic ในรูปแบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่แสดงให้เห็นถึงผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และข้อค้นพบที่สำคัญ

1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ผลผลิต ให้มีผลผลิตของโครงการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- 1) รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2568 ฉบับสมบูรณ์
- 2) ข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งในเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติ รวมถึงข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.5.2 ผลลัพธ์

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีข้อมูลการจัดเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับพื้นที่และการสำรวจความคิดเห็นภาคประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมที่เป็นมาตรฐานมีความแม่นยำ ทันสมัย สามารถใช้งานได้จริง มีความน่าเชื่อถือ ไม่ซ้ำกับการดำเนินการของหน่วยงานอื่นอันจะนำมาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนป้องกันอาชญากรรม เป็นข้อมูลที่สามารถชี้แจงในระดับประเทศและพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยในอนาคต

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการจัดทำข้อเสนอโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะครอบคลุมรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) ความสำคัญของกระบวนการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
- 2) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของต่างประเทศ
- 3) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสำนักงานกิจการยุติธรรม (สกธ.)
- 4) ทบทวนผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีที่ผ่านมา

2.1 ความสำคัญของกระบวนการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมเป็นข้อมูลพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการกำหนดนโยบาย การวางแผนป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ตลอดจนการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรม อย่างไรก็ตาม การจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมเพียงจากฐานข้อมูลของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอาจไม่สะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงทั้งหมด เนื่องจากยังมีคดีจำนวนหนึ่งที่ประชาชนไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ซึ่งเรียกว่า Dark Figure of Crime ดังนั้นหลายประเทศจึงพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมจากหลายแหล่งควบคู่กัน เพื่อให้สามารถสะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2552)

โดยทั่วไป การจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมตามมาตรฐานสากลสามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบหลักได้แก่ (1) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Official Crime Statistics หรือ Uniform Crime Report) ซึ่งเป็นข้อมูลจากการรับแจ้งความและการดำเนินคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (2) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Victimization Survey) ซึ่งเป็นการสำรวจจากประชาชนเกี่ยวกับประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ไม่ว่าผู้เสียหายจะได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่ และ (3) การสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey หรือ Self-Reported Measures of Crime) ซึ่งเป็นการสำรวจให้ประชาชนรายงานพฤติกรรมกระทำผิดของตนเอง เพื่อสะท้อนข้อมูลการก่ออาชญากรรมที่อาจไม่ปรากฏในระบบยุติธรรม (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2552)

ประเทศไทยได้ดำเนินการพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลอย่างต่อเนื่อง โดยในส่วนของสถิติอาชญากรรมทางการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลจากเดิมที่ใช้ “สถิติคดีอาญา 5 กลุ่ม” มาเป็น “สถิติความผิดในคดีอาญาที่สำคัญ 4 กลุ่ม” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 เป็นต้นมา เพื่อให้การจัดเก็บและรายงานข้อมูลมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงไป (ชวนส์ เจนการ และคณะ, 2565) ในส่วนของการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม กระทรวงยุติธรรมโดยสำนักงานกิจการยุติธรรมได้ดำเนินการสำรวจอย่างต่อเนื่องตั้งแต่โครงการนำร่องในปี พ.ศ. 2548–2549 ซึ่งดำเนินการร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ก่อนขยายการสำรวจครอบคลุมทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 และมีการพัฒนารูปแบบการสำรวจอย่างต่อเนื่อง โดยปัจจุบันมีการดำเนินการสำรวจเป็นระยะทุก 1–2 ปี เพื่อให้สามารถติดตามสถานการณ์อาชญากรรม แนวโน้มการตกเป็นเหยื่อและความรู้สึกปลอดภัยของประชาชนได้อย่างต่อเนื่อง (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563)

สำหรับการสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง ประเทศไทยได้เริ่มดำเนินการควบคู่กับการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมในโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 ซึ่งนับเป็นก้าวสำคัญของการพัฒนาระบบสถิติอาชญากรรมของประเทศให้มีความครบถ้วนมากยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับแนวปฏิบัติของนานาประเทศ (ปรีชญา นักพ่อน และคณะ, 2565)

ดังนั้น การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจึงมีบทบาทสำคัญในฐานะเครื่องมือที่ช่วยเติมเต็มข้อจำกัดของสถิติอาชญากรรมทางการ โดยสามารถสะท้อนจำนวนอาชญากรรมที่ไม่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม สาเหตุของการไม่แจ้งความ ลักษณะการตกเป็นเหยื่อ ผลกระทบที่เกิดขึ้น ตลอดจนระดับความรู้สึกปลอดภัยของประชาชน ข้อมูลดังกล่าวเมื่อวิเคราะห์ร่วมกับสถิติอาชญากรรมทางการ จะช่วยให้หน่วยงานภาครัฐสามารถประเมินสถานการณ์อาชญากรรมได้อย่างรอบด้าน มีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง และนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบาย มาตรการป้องกันอาชญากรรม และการพัฒนาระบบงานยุติธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของต่างประเทศ

การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบอย่างต่อเนื่องในสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มสำรวจครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1973 เนื่องจากสหรัฐอเมริกาประสบปัญหาสถิติอาชญากรรมที่ใช้การอยู่นั้นไม่สามารถวัดจำนวนสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง จากการที่สหรัฐอเมริกาแบ่งการปกครองออกเป็นหลายมลรัฐ แต่ละมลรัฐก็มีระบบการปกครองและการบริหารจัดการระบบข้อมูลอาชญากรรมที่แตกต่างกัน จึงมีความยากลำบากในการรวบรวมสถิติข้อมูลอาชญากรรมทั่วประเทศ ประกอบกับปัญหาผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากที่ไม่ได้รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ ด้วยเหตุนี้รัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกาจึงได้เริ่มต้นการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว โดยอนุมัติงบประมาณเพื่อใช้ในการดำเนินการสำรวจอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความถูกต้องและสร้างความน่าเชื่อถือของสถิติอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกามากยิ่งขึ้น โดยรัฐบาลในขณะนั้นได้มอบหมายให้องค์การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนแห่งชาติ (National Crime Victimization Survey : NCVS) เป็นผู้รับผิดชอบ (จอมเดช ตรีเมฆ, 2558)

ในปัจจุบันผู้รับผิดชอบหลักในการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ คือ สำนักงานสถิติข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) การเก็บข้อมูลโดยสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาจะทำการเก็บข้อมูลประมาณ 240,000 ตัวอย่าง จากประมาณ 150,000 ครัวเรือน ซึ่งการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนี้มีใช้เพียงแต่เป็นการสำรวจจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อมูลรายบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วย ซึ่งรวมถึงการสำรวจพื้นที่และช่วงเวลาที่ยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เป็นต้น การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติในประเทศสหรัฐอเมริกาจะทำการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์เป็นหลักในการเก็บข้อมูล โดยจะทำการเก็บข้อมูลทุก ๆ 6 เดือน รวมทั้งหมด 7 ครั้ง ในช่วงระยะเวลา 3 ปี โดยในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 และครั้งที่ 5 จะเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตัวต่อตัว (Face to Face) ส่วนครั้งอื่น ๆ จะทำการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ ในการสัมภาษณ์ครั้งแรกจะเป็นการสัมภาษณ์ที่มีการกำหนดขอบเขตของคำถามชัดเจน เพื่อใช้ในการบันทึกอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและเป็นการหลีกเลี่ยงการเล่าเรื่องอาชญากรรมที่เกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งในการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป ในการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ในปัจจุบันเรียกว่า Computer-Assisted Telephone Interviewing

(CATI) โดยมีการเก็บข้อมูลผ่านศูนย์ข้อมูลกลาง และใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในศูนย์ข้อมูล CATI ในการเก็บข้อมูล ตั้งอยู่ที่เมือง Hagerstown, Maryland, Tucson และ Arizona ในปัจจุบันการเก็บข้อมูลของ NCVS จะใช้การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เว้นแต่การเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างเป็นครั้งแรกเท่านั้นที่จะเป็นการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Truman and Brotsos, 2023)

ในสหราชอาณาจักรก็มีการสำรวจอาชญากรรมแห่งสหราชอาณาจักร (The British Crime Survey) ซึ่งปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น The Crime Survey for England and Wales ดำเนินการโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Office for National Statistics) เริ่มดำเนินการตั้งแต่ ค.ศ. 1981 โดยรายงานล่าสุดมีการรายงานในปี ค.ศ. 2022 ซึ่งเป็นการสุ่มตัวแทนจากประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ จำนวน 26,621 ตัวอย่าง เพื่อสำรวจถึงจำนวนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเฉพาะการสำรวจถึงกรณีอาชญากรรมที่ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ยังมีการสำรวจความรู้สึกของประชาชนและสังคมต่ออาชญากรรม และมีการสำรวจความพึงพอใจในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือกระบวนการยุติธรรมอีกด้วย วิธีการดำเนินการสำรวจเฉพาะบุคคลที่อายุ 16 ปี ขึ้นไป (เฉพาะที่พักอาศัยอยู่ในบ้านพักส่วนตัว) โดยวิธีการทางโทรศัพท์ และมีโครงการแยกข้อมูลเฉพาะเด็กและเยาวชนช่วงอายุระหว่าง 10 ถึง 15 ปี โดยสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face to Face) โดยจะมีการรายงานผลอาชญากรรมต่อเด็กโดยเฉพาะซึ่งจะเผยแพร่ในปี ค.ศ. 2023 การสำรวจสถิติอาชญากรรมแห่งชาติในประเทศอังกฤษและเวลส์นั้น ได้มีการแยกกลุ่มหรือประเภทความผิดเอาไว้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ อาชญากรรมระดับครัวเรือน (Household crimes) และอาชญากรรมระดับบุคคล (Personal crimes)

ปัจจุบันการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนนั้น มีความพยายามผลักดันให้มีการดำเนินการในประเทศต่าง ๆ ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศด้อยพัฒนา โดยสำนักงานด้านอาชญากรรมและยาเสพติดสหประชาชาติ (United Nations Office on Drug and Crime: UNODC) ในปี ค.ศ. 2007 ทางสำนักงานด้านอาชญากรรมและยาเสพติดสหประชาชาติได้รวบรวมผลการดำเนินการจัดทำ การสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศต่าง ๆ ทั้งในสหรัฐอเมริกา ยุโรป และประเทศด้อยพัฒนา จำนวน 28 ประเทศ ในการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนมีประเทศที่ใช้การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์โดยใช้คอมพิวเตอร์อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล (Computer-assisted telephone interview: CATI) จำนวน 16 ประเทศ และเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์เผชิญหน้า (Face to Face) จำนวน 12 ประเทศ โดยส่วนใหญ่แล้วประเทศที่พัฒนาแล้วและมีระบบเครือข่ายโทรศัพท์บ้านที่เป็นมาตรฐานจะเลือกใช้การสำรวจแบบสัมภาษณ์เผชิญหน้า (Face to Face) การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าส่วนใหญ่แล้วจะสามารถเก็บข้อมูลตัวอย่างได้ไม่เกิน 2,000 ตัวอย่าง ในการเก็บข้อมูลทั่วประเทศต่อครั้ง ซึ่งอาจมีปัญหากับข้อผิดพลาดในการสรุปผลจากการที่ตัวอย่างน้อยเกินไป โดยใน ส่วนการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จะสามารถเข้าถึงตัวผู้ตอบแบบสอบถามได้กว้างมากขึ้น ซึ่งในกลุ่มประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และประเทศในกลุ่มยุโรปส่วนใหญ่ใช้วิธีการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์เพื่อให้เข้าถึงกลุ่มตัวอย่างมากขึ้นและใช้งบประมาณน้อยลง โดยทั่วไปแล้วเกินกว่า 20,000 ตัวอย่าง ในการเก็บข้อมูลทั่วประเทศต่อครั้ง

2.3 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสำนักงานกิจการยุติธรรม (สจร.)

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนั้นจะแบ่งเป็น 4 ช่วงเวลาหลัก ได้แก่ ช่วงแรกจัดเก็บโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ช่วงที่สองเป็นช่วงที่มีการพัฒนาการจัดเก็บและออกแบบวิธีการจัดเก็บข้อมูลโดยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และช่วงที่สามเป็นการพัฒนาการจัดเก็บและออกแบบวิธีการจัดเก็บข้อมูลโดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และช่วงสุดท้ายมีการพัฒนาเว็บแอปพลิเคชันในการจัดเก็บข้อมูล โดยในแต่ละช่วงมีการพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูล ดังนี้

2.3.1) การสำรวจระยะแรกในช่วงปี พ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2555

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยเริ่มต้นขึ้นจากโครงการนำร่องที่สำนักงานกิจการยุติธรรม โดยศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม เป็นผู้ริเริ่มดำเนินการ เพื่อพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมของประเทศไทยให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ได้รับความร่วมมือจากสำนักงานสถิติแห่งชาติในการดำเนินการจัดเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยการสำรวจนำร่องครั้งแรกจัดขึ้นในปี พ.ศ. 2548 ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2550) ต่อมาในปี พ.ศ. 2549 ได้ขยายการสำรวจไปยังจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อเป็นตัวแทนของพื้นที่ต่างจังหวัดและเปรียบเทียบผลการสำรวจกับพื้นที่เขตเมือง (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551) ผลการดำเนินงานจากทั้งสองโครงการนำร่องถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการพัฒนาระเบียบวิธีการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทย

ผลการประเมินโครงการนำร่องได้นำไปสู่ข้อเสนอแนะหลายประการเพื่อยกระดับการสำรวจในระยะต่อมา ได้แก่ การกำหนดรอบการสำรวจอย่างต่อเนื่อง การกำหนดช่วงเวลาเก็บข้อมูลให้เหมาะสมกับการจดจำเหตุการณ์ของผู้ตอบ การกำหนดช่วงเวลาอ้างอิงของการตกเป็นเหยื่อให้สามารถเปรียบเทียบกับสถิติทางการได้ การกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ให้ข้อมูล การมุ่งสำรวจอาชญากรรมพื้นฐานเป็นหลัก การปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสอดคล้องกัน รวมถึงการออกแบบการสุ่มตัวอย่างให้สามารถเป็นตัวแทนของประชากรและรองรับการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551)

จากผลสำเร็จของการสำรวจนำร่อง สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2551 โดยยังคงดำเนินการร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ภายใต้ชื่อ National Crime Victimization Survey การเก็บข้อมูลใช้การสัมภาษณ์ด้วยแบบสอบถามควบคู่กับการดำเนินโครงการสำมะโนและการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยอาศัยโครงสร้างการสุ่มตัวอย่างและเขตแ่งนับ (Enumeration Area: EA) ตามมาตรฐานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเป็นตัวแทนของประชากรทั้งประเทศได้ โดยแบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจได้รับการพัฒนาจากแบบสอบถาม National Crime Victimization Survey ของสหรัฐอเมริกา และมีการปรับให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย อย่างไรก็ตาม ผลการดำเนินงานยังพบข้อจำกัดหลายประการ โดยเฉพาะการที่ข้อมูลที่ได้ยังไม่สะท้อนลักษณะอาชญากรรมในบริบทสังคมไทยได้อย่างครบถ้วน จึงมีข้อเสนอให้ปรับปรุงประเภทความผิดในแบบสอบถาม และเพิ่มระดับความละเอียดของการสำรวจจากการรายงานผลในระดับภูมิภาคไปสู่การวิเคราะห์ในระดับจังหวัด เพื่อเพิ่มประโยชน์ในการนำข้อมูลไปใช้เชิงนโยบาย (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2552)

ภายหลังการสำรวจในปี พ.ศ. 2551 สำนักงานกิจการยุติธรรมไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับดำเนินการสำรวจอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ในช่วงปี พ.ศ. 2552–2554 ไม่มีการสำรวจข้อมูลในรูปแบบเดิมรูปแบบ อย่างไรก็ตาม สำนักงานสถิติแห่งชาติยังคงเห็นความสำคัญของข้อมูลดังกล่าว จึงได้นำคำถามอย่างย่อเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมบรรจุไว้ในโครงการสำรวจอื่นของหน่วยงาน เพื่อให้ยังคงมีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน แม้ว่าจะมีรายละเอียดน้อยกว่าการสำรวจเฉพาะด้านก็ตาม

ต่อมาในปี พ.ศ. 2555 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้รับการจัดสรรงบประมาณให้ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศอีกครั้ง โดยมหาวิทยาลัยสวนดุสิตรับผิดชอบการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล (อาภาศิริ สุวรรณานนท์, 2556) นับเป็นการฟื้นฟูการสำรวจระดับประเทศหลังจากเว้นช่วงไปหลายปี

โดยสรุป การสำรวจในช่วงปี พ.ศ. 2548–2555 ถือเป็นระยะเริ่มต้นของการพัฒนาระบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทย ซึ่งมุ่งเน้นการวางรากฐานด้านระเบียบวิธีวิจัย การพัฒนาแบบสอบถาม และการขยายพื้นที่สำรวจจากระดับนำร่องสู่ระดับประเทศ แม้ว่าจะสามารถจัดการสำรวจทั่วประเทศได้เพียง 2 ครั้ง แต่ผลการดำเนินงานในระยะนี้ได้ทำให้ข้อจำกัดสำคัญหลายประการ โดยเฉพาะการที่ข้อมูลจากการสำรวจยังไม่สามารถสะท้อนอาชญากรรมที่แตกต่างจากสถิติทางการได้อย่างชัดเจน รวมทั้งแบบสอบถามยังไม่สอดคล้องกับบริบทอาชญากรรมของประเทศไทยอย่างเพียงพอ ข้อค้นพบดังกล่าวจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการปรับปรุงระเบียบวิธีการสำรวจ การออกแบบแบบสอบถาม และกระบวนการจัดเก็บข้อมูลครั้งใหญ่ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาระบบการสำรวจในระยะต่อมา

2.3.2) การสำรวจระยะที่ 2 ในช่วงปี พ.ศ. 2557 ถึง พ.ศ. 2561

จากการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในช่วงแรกได้พบปัญหาสำคัญคือสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในความผิดหลายประเภทประมาณการเป็นจำนวนสถิติอาชญากรรมทั่วประเทศได้น้อยกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจมาก ทั้งที่ในทางทฤษฎีแล้วการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนมุ่งเน้นการเก็บข้อมูลในคดีที่ไม่ได้มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือรายงานแล้วแต่ไม่ได้บันทึกลงสารบบคดี ดังนั้น การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนจึงควรมีจำนวนอาชญากรรมมากกว่าสถิติของตำรวจ จากปัญหาที่พบดังกล่าวในปี พ.ศ. 2557 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ร่วมมือกับสำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ดำเนินการศึกษาวิจัย “โครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2557” ขึ้น (เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และณัฐพัชร์ วงศ์ธรรมมา, 2557) เพื่อทำการทบทวนการจัดเก็บข้อมูลภาคประชาชนตั้งแต่วิธีการจัดเก็บ เนื้อหาในแบบสอบถาม และทบทวนวิธีการสุ่มตัวอย่างให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ภายใต้งบประมาณจำกัดที่ได้รับการจัดสรร โดยผลการทบทวน พัฒนา และออกแบบการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนขึ้นใหม่ มีรายละเอียด ดังนี้

(1) เครื่องมือสำรวจหรือแบบสอบถาม

การทบทวนและเตรียมความพร้อมการจัดเก็บข้อมูลได้พัฒนาวิธีการจัดเก็บข้อมูลขึ้นมาใหม่ จากเดิมที่สำนักงานสถิติแห่งชาติใช้การสอบถามตัวแทนครัวเรือนเป็นผู้ให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง เป็นการเก็บข้อมูลแบบตัวแทนครัวเรือนเป็นผู้ให้ข้อมูลแทนบุคคลในครัวเรือน เนื่องจากที่ผ่านมามีการถามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้แทนครัวเรือนโดยตรงอาจทำให้เกิดปัญหาอคติของการ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากกรณีผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้ที่อยู่บ้านในขณะที่ผู้เก็บข้อมูลเข้าไปเก็บข้อมูล ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลวัยชราที่อยู่ติดบ้านจึงมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อย และปรับเนื้อหาโดยเฉพาะในส่วนของ การสำรวจรายละเอียดอาชญากรรม ให้สั้นกระชับลง เนื่องจากพบว่าหากมีการสำรวจอาชญากรรมแล้ว พบว่า ผู้ตอบตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะต้องทำการสอบถามรายละเอียดการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอีก ซึ่งในแบบสอบถามมีรายละเอียดจำนวนมากทำให้ผู้ตอบเกิดความเบื่อหน่ายและดับทการสัมภาษณ์ หรือทำให้ผู้เก็บแบบสอบถามเกิดความเบื่อหน่ายจึงไม่ได้พยายามรวบรวมข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเท่าที่ควร ดังนั้นในการทบทวนการเก็บข้อมูลจึงได้พัฒนาแบบสอบถามขึ้นใหม่สำหรับการสำรวจ มีการตัดข้อความบาง ประการที่ไม่จำเป็น ยุบข้อความให้มีความกระชับ และเพิ่มข้อความบางประเด็นเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะ อาชญากรรมและความต้องการนำไปใช้ ทำให้สามารถรวบรวมและสะท้อนปัญหาอาชญากรรมภาคประชาชน ได้ในอัตราที่สูงกว่าการสำรวจครั้งที่ผ่านมา และมากกว่าอาชญากรรมจากสถิติคดีอาญาของตำรวจมาก

(2) การสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างที่ผ่านมาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดให้เขตแดนนับ (Enumeration Area : EA) ตามมาตรฐานการเก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งการกำหนดเขตแดนนับ และพื้นที่ EA นั้น เป็นข้อมูลเฉพาะของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไม่ได้เป็นข้อมูลเปิดเผยให้หน่วยงานเก็บข้อมูลอื่น และพื้นที่ EA นั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงพื้นที่ปิด เช่น หมู่บ้านจัดสรรที่มีการรักษาความปลอดภัย อาคารพื้นที่สูง พื้นที่ทางไกล การสุ่มตัวอย่างแบบนี้อาจมีการกระจายตัวไม่ครอบคลุมประชากรได้ รวมถึงที่ผ่านมาใช้การสุ่มตัวอย่างแบบ (Stratified cluster Sampling) โดยกำหนดให้มีเขตแดนนับ (Enumeration Area: EA) เป็นพื้นที่ที่รอบ การสุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มพื้นที่ (cluster) โดยเน้นการกระจายตัวของพื้นที่เป็นหลัก แต่ไม่ได้มีการนำเอาปัจจัย ที่อาจส่งผลต่อการเก็บข้อมูลทางด้านอาชญากรรมมาพิจารณาด้วย เช่น กรณีมีพื้นที่ซึ่งอาชญากรรมกระจุกตัว เช่นในเขตเมือง แล้วหากพื้นที่ซึ่งอาชญากรรมกระจุกตัวถูกกำหนดเป็นเขตแดนนับก็อาจจะทำให้เกิดการ ประมาณการผิดพลาด ในการสุ่มตัวอย่างทางศูนย์วิจัยเอแบคโพลได้นำเทคนิคการสุ่มตัวอย่างที่เป็นที่นิยมอีก วิธีคือการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิหลายชั้น (Stratified Multi-Stage Sampling) ตั้งแต่การสุ่มตัวอย่าง ระดับประเทศ ภูมิภาค และการสุ่มตัวอย่างจังหวัดเป็นชั้นภูมิ แล้วค่อยกำหนดการสุ่มในระดับครัวเรือน โดยนำ ข้อมูลซึ่งอาจส่งผลต่อการเกิดอาชญากรรมเช่นความหนาแน่นของประชาชนมากำหนดพื้นที่ด้วยการสุ่ม ตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิหลายชั้นตามโครงการฯ จะมีความยืดหยุ่นมากกว่าในกรณีที่ได้รับงบประมาณ สนับสนุนไม่มากนัก ไม่สามารถจัดเก็บข้อมูลตามโครงการใหญ่แบบโครงการของสำนักงานสถิติแห่งชาติ แต่ยังมี ความน่าเชื่อถือของการสุ่มตัวอย่างที่เพียงพอและสามารถใช้เป็นตัวแทนของประชากรได้และถูกนำมาใช้เป็น มาตรฐานการสุ่มตัวอย่างของการจัดเก็บข้อมูลระยะต่อไป

(3) การเก็บรวบรวมข้อมูล

การสำรวจข้อมูลที่ผ่านมาโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติพบข้อจำกัดหลายประการเนื่องจากเป็นการ เก็บข้อมูลในลักษณะของการเก็บข้อมูลร่วมกับโครงการอื่น ทำให้การกำหนดกลุ่มตัวอย่างและพื้นที่จัดเก็บ ข้อมูลต้องเป็นไปตามข้อกำหนดในโครงการหลักของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในบางพื้นที่ก็อาจไม่ได้ข้อมูล อาทิ ไม่สามารถเข้าถึงที่อยู่อาศัยคอนโดมิเนียม หรือที่อยู่อาศัยที่มีการรักษาความปลอดภัยสูงได้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ ไม่ใช่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรง ช่วงเวลาจัดเก็บไม่เหมาะสม เช่น ช่วงเวลาสัมภาษณ์เป็นช่วงฤดูหนาว หรือช่วงเวลากลางวันซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คนออกจากบ้านไปทำงาน ระยะเวลาที่ต้องการใช้ข้อมูลไม่ตรงกัน รวมถึงขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่น่าเชื่อถือและงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรไม่สัมพันธ์กัน ทางโครงการฯ จึงได้

ปรับให้เป็นการเก็บข้อมูลซึ่งเป็นโครงการโดยเฉพาะของสำนักงานกิจการยุติธรรม สามารถปรับความถี่ในการจัดเก็บข้อมูลได้บ่อยครั้งมากขึ้นตามกรอบงบประมาณที่ได้รับการจัดสรร

(4) การจัดการและการวิเคราะห์ข้อมูล

จากระบบการวิเคราะห์ข้อมูลเดิมที่ใช้การแบ่งประเภทอาชญากรรมเป็นกลุ่มหลักกว้าง ๆ สี่กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน เพศ และการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว (เช่น กรณีนำข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า) นั้น ไม่ได้ระบุรายละเอียดของชนิดอาชญากรรมย่อย ๆ ให้ชัดเจนลงไป ทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมอาจจะขาดรายละเอียดสำคัญ และขาดข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมสำหรับการนำไปกำหนดนโยบายในการป้องกันอาชญากรรม โดยในการวิเคราะห์ข้อมูลควรมีการนำเสนอข้อมูลในระดับประเทศและการนำเสนอรายละเอียดในระดับกลุ่ม เช่น ในระดับพื้นที่ ระดับภาค หรือตามกลุ่มประเภทอาชญากรรม และจากการออกแบบการจัดเก็บข้อมูลได้มีการแยกความผิดกลุ่มหลักลงข้อโก่งขึ้นเป็นกลุ่มใหม่ แทนที่ความผิดการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว

ภายหลังจากที่ “โครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557” ต่อมาในปี พ.ศ. 2559 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้สนับสนุนงบประมาณให้กับวิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต โดยสถาบันรัฐประศาสนศาสตร์, สถาบันอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, และคณะรัฐศาสตร์ มาดำเนินการ “โครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559” (สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ, 2560) เพื่อดำเนินการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน และวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนตามแนวทางใหม่โดยมีกลุ่มตัวอย่างละ 400 ตัวอย่างต่อภาค (นับตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 11 หน่วยงาน) รวมแล้วได้จำนวนตัวอย่าง 4,400 ตัวอย่าง ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้มีการพัฒนาการเก็บข้อมูลอาชญากรรมรูปแบบใหม่ (Non-traditional Crime) โดยการศึกษามาตรฐานจากตัวอย่างการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรือการจัดเก็บอาชญากรรมภาคประชาชนในบางประเทศ เริ่มมีการจัดเก็บอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่มีเหยื่ออาชญากรรม เช่น การเรียกรับสินบน การตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม (ถูกเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจเกินขอบเขตรังแกหรือถูกจับทั้งที่เป็นผู้บริสุทธิ์) อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ และการเลือกปฏิบัติ (Discrimination) ทำให้การจัดเก็บอาชญากรรมภาคประชาชนได้ขยายออกเป็น 5 กลุ่มความผิด ได้แก่ คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน คดีกระทำทางเพศ คดีหลอกลวงฉ้อโกง และอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ นอกจากนี้ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้มีการทดลองการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) ในการเก็บข้อมูลในรอบแรกและผู้ตอบยินดีให้หมายเลขโทรศัพท์ไว้ อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ยังได้ข้อมูลตอบกลับมาน้อยมากจึงถือว่ายังไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 4,400 ตัวอย่างทั่วประเทศนั้น ยังมีจำนวนน้อยเกินไป ซึ่งตามโครงการ ฯ นี้ ได้เสนอว่าในระยะต่อไปควรทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ประมาณ 40,000 ตัวอย่าง ให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานสากลที่มีการจัดเก็บในสหรัฐอเมริกาหรืออังกฤษ

ในปี พ.ศ. 2561 สำนักงานกิจการยุติธรรม ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมปี พ.ศ. 2561 อีกครั้ง ซึ่งจากการปรับลดวงเงินงบประมาณลงจากกรอบเงินการสำรวจตามโครงการและมาตรฐานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ทำให้ได้รับงบประมาณสนับสนุนในการจัดเก็บข้อมูลได้มากขึ้นประมาณ 1-2 ปี ต่อหนึ่งวงรอบ และสามารถดำเนินการได้ต่อเนื่องมากขึ้น ในการสุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างพื้นที่ภาคละ 440 ตัวอย่าง รวมเป็น 4,400 ตัวอย่างทั่วประเทศ เก็บจริง 4,549

ตัวอย่าง ปัญหาสำคัญที่ถูกยกขึ้นมาอภิปรายในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับจำนวนอาชญากรรมที่พบ ซึ่งตามปกติแล้วพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้พบเห็นได้บ่อยครั้งนัก ดังนั้นโอกาสในการพบเหยื่ออาชญากรรมค่อนข้างต่ำ จึงอาจทำให้ไม่ได้พบเหยื่ออาชญากรรมในบางประเภทเลย เช่น กรณีฆ่าผู้อื่นลักพาตัว ในการนำเสนอข้อมูลอาชญากรรมแยกรายประเภทหรือแยกเขตพื้นที่เป็นภูมิภาคก็อาจมีความคลาดเคลื่อนได้ โดยในโครงการฯ นี้ ได้นำเสนอให้มีการเก็บข้อมูลความถี่ในการเกิดเหตุแยกจากการเก็บข้อมูลรายละเอียดและรูปแบบการกระทำผิดออกจากกันเป็นโครงการย่อย โดยกำหนดเป้าหมายในการสำรวจแต่ละกลุ่มให้ชัดเจน

2.3.3) การสำรวจในระยะที่ 3 ในช่วงปี พ.ศ. 2563 ถึง พ.ศ. 2564

ในปี พ.ศ. 2562 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดำเนินโครงการพัฒนาระบบการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยทบทวนข้อจำกัดของการสำรวจที่ผ่านมา พร้อมทั้งปรับปรุงเครื่องมือและระเบียบวิธีการสำรวจให้สอดคล้องกับ มาตรฐานการจำแนกอาชญากรรมเพื่อประโยชน์ทางสถิติของสหประชาชาติ (International Classification of Crime for Statistical Purposes: ICCS) แนวทางการรายงานข้อมูล United Nations Survey of Crime Trends and Operations of Criminal Justice Systems (UN-CTS) และตัวชี้วัด เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDG) เป้าหมายที่ 16 (ธรรมาภิบาล ยุติธรรม และคณะ, 2563)

จากการทบทวนการเก็บข้อมูลที่ผ่านมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 พบปัญหาสำคัญตรงกันทั้งการเก็บข้อมูลในระยะแรกและระยะที่สองว่าการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 (แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมอาชญากรรม) นั้น ได้ข้อมูลจำนวนอาชญากรรมในแต่ละประเภทจำนวนไม่มากนัก โดยบางประเภทอาชญากรรมก็อาจไม่ได้พบเลยต่อการรอบการเก็บข้อมูลหนึ่งครั้ง ซึ่งจำนวนที่ได้ยังถือว่าน้อยเกินไปสำหรับการนำเสนอข้อมูลรูปแบบและลักษณะของอาชญากรรมที่น่าเชื่อถือ ดังนั้น เพื่อให้การจัดเก็บข้อมูลมีความสั้น กระชับและสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้มากขึ้น จึงได้ออกแบบให้ข้อคำถามของ สอญ. 1 (แบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม) ให้มีรายละเอียดสำคัญสำหรับการกำหนดนโยบายให้ครบถ้วน ส่วนการเก็บข้อมูลรายละเอียด การเก็บข้อมูลรูปแบบ และลักษณะการก่ออาชญากรรม ตามแบบ สอญ. 2 นั้น หากมีความต้องการควรนำไปเก็บข้อมูลเป็นโครงการย่อยและให้สามารถมีกลุ่มตัวอย่างในแต่ละประเภทอาชญากรรมไม่น้อยกว่า 440 ตัวอย่าง เพื่อเป็นตัวแทนของการนำเสนอกลุ่มอาชญากรรมในแต่ละประเภทได้

จากการปรับลดการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 ออกไป ทำให้ในการเก็บข้อมูลตาม สอญ. 1 มีการจำแนกกลุ่มอาชญากรรมให้ละเอียดมากขึ้น สามารถระบุรายละเอียดของลักษณะการก่อเหตุได้จากแบบ สอญ. 1 โดยไม่จำเป็นต้องเก็บสอญ. 2 เพิ่มเติม นอกจากนี้ ยังมีการเพิ่มเติมกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบใหม่ตามมาตรฐานสถิติอาชญากรรมสากล ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มอาชญากรรมมีเหยื่อโดยมีการจำแนกอาชญากรรมให้ละเอียดขึ้น ได้แก่ 1) เพิ่มการจำแนกความผิดการเรียกรับสินบนให้ละเอียดมากขึ้นครอบคลุมถึงการเรียกรับเงิน การอำนวยความสะดวกตามตำแหน่งหน้าที่ การเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ 2) เพิ่มถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐ (จากการใช้อำนาจเกินขอบเขต) และความผิดเกี่ยวกับหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม 3) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการปล่อยมลภาวะในบริเวณที่พักอาศัย 4) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติหรืออาชญากรรมที่มาจากความเกลียดชัง (Discrimination and Hate Crime) และ 5) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

นอกจากนี้ในการทบทวน พัฒนา และออกแบบการเก็บข้อมูลดังกล่าวยังได้พัฒนามาตรฐานการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ โดยนำปัญหาข้อขัดข้องจากการเก็บข้อมูลในปี พ.ศ. 2559 (สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ, 2560) มาพัฒนาปรับปรุง โดยในการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ได้กำหนดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติให้มีการประสานงานผู้นำชุมชนในพื้นที่ก่อน แล้วจึงขอยกหมายเลขโทรศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างจากผู้นำชุมชนในพื้นที่ เพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการตอบคำถามมากขึ้น โดยเมื่อมีการปรับลดเนื้อหาของแบบสอบถามลงก็ทำให้กระบวนการสอบถามสั้นลงเหมาะกับการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์มากขึ้น

แนวทางดังกล่าวถูกนำมาใช้จริงในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563 ซึ่งเป็นการทดลองใช้ระบบการสำรวจที่พัฒนาขึ้นใหม่ โดยเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากตัวแทนครัวเรือนจำนวน 3,538 ครัวเรือน ครอบคลุมประชากร 11,834 คน ควบคู่กับการทดลองเก็บข้อมูลเชิงลึกเฉพาะคดีหลอกลวงฉ้อโกงตามแบบ สอญ.2 จากทั้งผู้เสียหายในพื้นที่และผู้เสียหายที่แจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งแม้ว่าการดำเนินงานจะอยู่ในช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งส่งผลให้ต้องปรับรูปแบบการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face Interview) มาใช้การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone Interview) ในหลายพื้นที่ แต่ผลการดำเนินงานแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสำรวจใหม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ แบบสอบถามมีความกระชับมากขึ้น ลดภาระของผู้ตอบแบบสอบถาม ขณะเดียวกันยังคงสามารถรวบรวมข้อมูลสำคัญที่จำเป็นต่อการวิเคราะห์เชิงนโยบายได้ครบถ้วน

ผลการทดลองยังชี้ให้เห็นว่า การเก็บข้อมูลเชิงลึกจากผู้เสียหายโดยตรงให้รายละเอียดเกี่ยวกับพฤติการณ์ ความเสียหาย และความต้องการได้รับความช่วยเหลือจากกระบวนการยุติธรรมได้ดีกว่าการใช้ผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ให้ข้อมูล อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงผู้เสียหายโดยตรงยังมีข้อจำกัดทั้งด้านจำนวนผู้เสียหาย ความร่วมมือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และประเด็นด้านการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล จึงเหมาะสมที่จะดำเนินการในลักษณะการศึกษารายประเด็นมากกว่าการสำรวจระดับประเทศ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2564 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนอย่างต่อเนื่อง โดยยังคงใช้มาตรฐานการสำรวจที่พัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2562 เป็นพื้นฐาน แม้ว่าจะมีการปรับลดขนาดตัวอย่างตามข้อจำกัดด้านงบประมาณ แต่ได้เพิ่มเติมการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ในกลุ่มเด็กและเยาวชน เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมกับข้อมูลการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมและสถิติอาชญากรรมทางการ

การสำรวจในปีดังกล่าวยังได้พัฒนารูปแบบการเก็บข้อมูลแบบกึ่งรายงานด้วยตนเอง (Self-administered Survey) ผ่านระบบแบบสอบถามออนไลน์ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามสแกน QR Code และกรอกข้อมูลด้วยตนเองภายใต้การแนะนำของผู้เก็บข้อมูล วิธีการดังกล่าวช่วยเพิ่มความเป็นส่วนตัวของผู้ตอบ ลดความกังวลในการเปิดเผยข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน และส่งผลให้สามารถตรวจพบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับเพศและความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย สูงกว่าการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ แม้่วิธีการดังกล่าวจะช่วยลดอคติจากการสัมภาษณ์โดยผู้เก็บข้อมูล แต่ก็ยังมีข้อจำกัดในด้านความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งอาจส่งผลต่อความถูกต้องของข้อมูลในบางประเด็น

2.3.4) การสำรวจในระยะที่ 4 ในช่วงปี พ.ศ. 2565 ถึง ปัจจุบัน

ภายหลังจากที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้พัฒนาระเบียบวิธีการสำรวจและปรับปรุงมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลให้สอดคล้องกับแนวทางสากลในช่วงปี พ.ศ. 2562-2564 การพัฒนาระบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในระยะต่อมาได้มุ่งเน้นการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้สนับสนุนกระบวนการจัดเก็บและบริหารจัดการข้อมูล และการเชื่อมโยงข้อมูลกับกรอบมาตรฐานสถิติระหว่างประเทศ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพและคุณภาพของการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบายและการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมได้อย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้น

ในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 ได้มีการพัฒนาโปรแกรมประยุกต์ (Application) สำหรับสนับสนุนการจัดเก็บข้อมูลแบบหลายช่วงชั้นโดยเฉพาะ เพื่อแก้ไขข้อจำกัดของการจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบเอกสารและลดความซ้ำซ้อนของข้อมูล โดยระบบดังกล่าวช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถบันทึกและเชื่อมโยงข้อมูลในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการสำรวจได้อย่างเป็นระบบ ทำให้การจัดเก็บข้อมูลมีความสะดวก รวดเร็ว และลดความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการบันทึกข้อมูลด้วยเอกสารและการถ่ายโอนข้อมูลระหว่างขั้นตอน โดยนอกจากการเพิ่มประสิทธิภาพในการบันทึกข้อมูลแล้ว การนำโปรแกรมประยุกต์มาช่วยยังช่วยยกระดับกระบวนการควบคุมคุณภาพข้อมูล โดยสามารถติดตามความครบถ้วนของข้อมูล ตรวจสอบความสมเหตุสมผลของคำตอบ และเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างแบบสอบถามหรือข้อมูลในแต่ละช่วงชั้นได้อย่างเป็นระบบ ส่งผลให้สามารถลดปัญหาข้อมูลซ้ำซ้อน ข้อมูลไม่ครบถ้วน และข้อผิดพลาดจากการบันทึกข้อมูล ตลอดจนช่วยให้การตรวจสอบและประมวลผลข้อมูลสามารถดำเนินการได้รวดเร็วมากขึ้น

ในด้านมาตรฐานของข้อมูล ตั้งแต่การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566 เป็นต้นมา ได้มีการเพิ่มเติมข้อคำถามตามแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire ซึ่งเป็นแนวทางข้อคำถามที่พัฒนาขึ้นเพื่อสนับสนุนการจัดเก็บข้อมูลสำหรับตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development Goal 16: SDG 16) การนำแนวทางดังกล่าวมาช่วยช่วยให้การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยมีความสอดคล้องกับกรอบการจัดเก็บข้อมูลในระดับสากล และสามารถนำข้อมูลไปใช้ประกอบการรายงานผลตามตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องได้อย่างเป็นมาตรฐานมากยิ่งขึ้น (ทวิวัฒน์ เหลืองวิริยะ, 2567) นอกจากนี้ ข้อมูลจากการสำรวจที่จัดเก็บตามกรอบ SDG16 Survey Initiative Questionnaire ยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในวงกว้างกว่าการรายงานสถานการณ์อาชญากรรมเพียงอย่างเดียว โดยมีการนำข้อมูลมาใช้ประกอบการจัดทำตัวชี้วัดกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย (Thailand Justice Indicators) ซึ่งช่วยให้สามารถติดตามและประเมินสถานการณ์ด้านความปลอดภัย การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของประชาชนได้อย่างเป็นระบบ

โดยสรุป การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในช่วงปี พ.ศ. 2565 ถึงปัจจุบัน เป็นระยะที่มุ่งยกระดับระบบสำรวจจากการพัฒนาระเบียบวิธีการเก็บข้อมูลไปสู่การพัฒนาระบบข้อมูลที่เชื่อมโยงทั้งกระบวนการจัดเก็บ ตรวจสอบ ประมวลผล และใช้ประโยชน์จากข้อมูล โดยการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือหลักในการจัดเก็บข้อมูลหลายช่วงชั้น ควบคู่กับการพัฒนาแบบสอบถามให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล โดยเฉพาะกรอบ SDG16 ส่งผลให้ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ และสามารถนำไปใช้ร่วมกับข้อมูลจากแหล่งอื่นเพื่อสนับสนุนการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรม

การจัดทำตัวชี้วัดกระบวนการยุติธรรม และการกำหนดนโยบายด้านการป้องกันอาชญากรรมและการพัฒนากระบวนการยุติธรรมของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

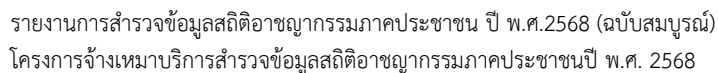
2.4 ทบทวนผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีที่ผ่านมา

2.4.1) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565

ในปี พ.ศ. 2566 ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ (2566) ได้สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2565 โดยมีการปรับให้เข้ากับตัวชี้วัดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16) ด้วย มีการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างผู้แทนครัวเรือนทั้งหมดจำนวน 3,021 ตัวอย่าง ซึ่งให้ข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 8,032 คน ผลการสำรวจดังกล่าวได้มีการนำมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียนของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ระดับหนึ่งและสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้านการบริหารงานและการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม การจัดเก็บข้อมูลตามโครงการนี้ใช้การเก็บข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงสำรวจระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2565 จากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified Three Stage Sampling) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ และสามารถใช้เป็นตัวแทนข้อมูลทั่วประเทศได้

ทั้งนี้ ได้มีการปรับปรุงเพิ่มเติมแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและแบบสอบถามอื่นๆ ที่มีการเก็บข้อมูลไปพร้อมกันตามผลสะท้อนจากผู้ให้ข้อมูลในหน่วยงานสำนักงานกิจการยุติธรรม นอกจากนั้น ในการสำรวจครั้งนี้ คณะผู้วิจัยยังได้มีการพัฒนาระบบเว็บแอปพลิเคชันเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการจัดเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้เก็บข้อมูลสามารถจัดเก็บข้อมูลได้ง่ายขึ้น ป้องกันปัญหาการเก็บข้อมูลที่ซ้ำซ้อน และให้มีความสะดวกรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

ผลการสำรวจพบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 688 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.57) และพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 765 ครั้ง มีโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 9.53 โดยผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี ลักษณะอาชญากรรมที่สำรวจพบมากที่สุด ได้แก่ ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย พบผู้เสียชีวิตในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากถึง 43 ราย ซึ่งส่วนมากเกิดจากอุบัติเหตุจราจร และพบความเสียหายต่อทรัพย์สินสูงสุดที่มูลค่า 500,000 บาท ซึ่งเกิดจากการหลอกลวงให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล ทั้งนี้ มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่คิดเป็นร้อยละ 60 ส่วนที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ร้อยละ 40 เพราะผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเห็นว่า เป็นความเสียหายเล็กน้อย ส่วนระดับความรู้สึกลัวอาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้อยู่ที่ร้อยละ 27.75 ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีค่าเท่ากับร้อยละ 73.31 และประชาชนพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐเท่ากับร้อยละ 42.90 เมื่อเปรียบเทียบการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนค้นพบจำนวนเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติประมาณ 50.74 เท่า และพบแนวโน้มจำนวนอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย ฉ้อโกงหลอกลวง และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

2.4.2) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2566

เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย เป็นประเภทอาชญากรรมที่พบมากที่สุด รองลงมาคือ ความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกลวง และ ความผิดต่อทรัพย์ ขณะที่ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์พบในสัดส่วนต่ำที่สุด อย่างไรก็ตาม แม้จำนวนคดีอาชญากรรมคอมพิวเตอร์จะยังไม่สูง แต่รูปแบบการกระทำผิดมีความซับซ้อนมากขึ้น เช่น การลักลอบเข้าถึงบัญชีผู้ใช้งานและการนำข้อมูลไปใช้ในการหลอกลวงหรือรีดทรัพย์ สะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของอาชญากรรมในยุคดิจิทัล

ในด้านผลการสำรวจเชิงพื้นที่ พบว่าพื้นที่กรุงเทพมหานครมีจำนวนเหตุอาชญากรรมสูงที่สุดของประเทศ โดยเฉพาะคดีฉ้อโกง ความผิดต่อทรัพย์ และอาชญากรรมรูปแบบอื่น ขณะที่พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 พบความผิดต่อชีวิตและร่างกายสูงที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าลักษณะอาชญากรรมมีความแตกต่างกันตามบริบทของพื้นที่

ด้านพฤติกรรมการแจ้งเหตุ พบว่าประชาชนแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ประมาณร้อยละ 59 ของเหตุที่เกิดขึ้นจริง โดยความผิดต่อทรัพย์มีอัตราการแจ้งเหตุสูงที่สุด ขณะที่คดีฉ้อโกงและอาชญากรรมรูปแบบอื่นยังมีอัตราการแจ้งเหตุค่อนข้างต่ำ สาเหตุสำคัญคือผู้เสียหายบางส่วนมองว่าไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุ หรือเห็นว่าการเรียกรับสินบนเป็นเรื่องปกติ แม้ว่าผู้ที่แจ้งเหตุส่วนใหญ่จะมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่ก็ตาม

นอกจากนี้ การสำรวจยังศึกษาความรู้สึกลดภัยของประชาชน พบว่าประชาชนประมาณสองในสาม รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในพื้นที่พักอาศัยช่วงเวลากลางคืน ขณะที่ผู้ที่ไม่รู้สึกปลอดภัยส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่ามาจากปัญหาเสพติดและผู้มีอาการทางจิตที่ไม่ได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมในชุมชน

2.4.3) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2567

การสำรวจปี พ.ศ. 2567 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,000 ครัวเรือน ครอบคลุมประชาชน 5,627 คน ผลการสำรวจพบว่าประชาชนร้อยละ 12.26 เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอย่างน้อยหนึ่งครั้งในช่วงระยะเวลาที่ศึกษา คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 14.87 ครั้ง โดยประเภทอาชญากรรมที่พบมากที่สุดคือความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกลวง รองลงมาคืออุบัติเหตุ และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าแนวโน้มอาชญากรรมในประเทศไทยได้เปลี่ยนจากอาชญากรรมที่ต้องเผชิญหน้ากันโดยตรงไปสู่อาชญากรรมในรูปแบบการหลอกลวงและอาชญากรรมที่อาศัยเทคโนโลยีมากขึ้น

เมื่อพิจารณาลักษณะของผู้ตกเป็นเหยื่อ พบว่าเพศหญิงมีโอกาสตกเป็นเหยื่อในคดีฉ้อโกง ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดทางเพศมากกว่าเพศชาย ขณะที่กลุ่มอายุ 45–69 ปี ผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และผู้ประกอบการอาชีพรับจ้าง เป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อสูงกว่ากลุ่มอื่น นอกจากนี้ พื้นที่กรุงเทพมหานครมีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงที่สุดของประเทศ

ผลกระทบจากอาชญากรรมไม่ได้จำกัดอยู่เพียงความเสียหายทางทรัพย์สินหรือร่างกายเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตของเหยื่ออย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้เสียหายบางส่วนจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาทางจิตเวช และคดีความผิดทางเพศเป็นประเภทคดีที่ก่อให้เกิดผลกระทบทางจิตใจสูงที่สุด ในด้านความเสียหายทางเศรษฐกิจ พบว่าความผิดฐานฉ้อโกงสร้างมูลค่าความเสียหายรวมสูงที่สุด ขณะที่อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มีมูลค่าความเสียหายเฉลี่ยต่อเหตุการณ์สูงที่สุด สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่รุนแรงของอาชญากรรมรูปแบบใหม่ในปัจจุบัน

นอกจากนี้ การสำรวจยังพบว่าประชาชนมีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ในสัดส่วนประมาณร้อยละ 62 ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตาม คดีฉ้อโกงและหลอกลวงยังมีอัตราการแจ้งความค่อนข้างต่ำ แม้ว่าภาครัฐจะมีการพัฒนาระบบรับแจ้งความออนไลน์แล้วก็ตาม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังคงมีช่องว่างระหว่างอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงกับอาชญากรรมที่ปรากฏในสถิติทางการ โดยเมื่อเปรียบเทียบกับสถิติคดีอาญาของตำรวจ พบว่าจำนวนเหตุอาชญากรรมจากการสำรวจสูงกว่าสถิติของตำรวจถึง 41.92 เท่า แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมในการสะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมของประเทศได้อย่างครอบคลุมมากกว่าสถิติจากการรับแจ้งความเพียงอย่างเดียว

จากผลการสำรวจดังกล่าว สำนักงานกิจการยุติธรรมได้เสนอแนวทางเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติหลายประการ ได้แก่ การใช้ข้อมูลประชากรศาสตร์เพื่อกำหนดกลุ่มเสี่ยงในการป้องกันอาชญากรรม การพัฒนาระบบเฝ้าระวังในชุมชน การเพิ่มประสิทธิภาพช่องทางการแจ้งเหตุ การยกระดับระบบช่วยเหลือและเยียวยาเหยื่ออาชญากรรม รวมถึงการพัฒนาฐานข้อมูลและการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนให้สามารถรองรับการวิเคราะห์เชิงลึกและการเปรียบเทียบในระดับนานาชาติ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนการกำหนดนโยบายด้านการป้องกันอาชญากรรมและการพัฒนากระบวนการยุติธรรมบนพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลสำรวจ ปี พ.ศ. 2565 ถึง พ.ศ. 2567

ลักษณะความผิด	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2565 (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2566 (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2567 (ร้อยละ)
1. ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	1.39	1.41	2.13
2. ความผิดต่อทรัพย์	1.51	1.90	1.17
3. ความผิดทางเพศ	0.67	0.38	0.57
4. ความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง	3.05	3.43	7.39
5. ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	0.31	0.25	0.30
6. ความผิดข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	0.33	0.17	0.34
รวม	7.26	7.54	11.90

2.4.4) สรุปแนวโน้มผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565-2567

เมื่อพิจารณาผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในช่วงปี พ.ศ. 2565-2567 พบว่าสถานการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 9.53 ในปี พ.ศ. 2565 เป็นร้อยละ 11.18 ในปี พ.ศ. 2566 และเพิ่มเป็นร้อยละ 14.87 ในปี พ.ศ. 2567 แสดงให้เห็นว่าประชาชนมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะมีการพัฒนามาตรการด้านการป้องกันอาชญากรรมและการรับแจ้งเหตุของภาครัฐก็ตาม

เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกหลวงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนที่สุด โดยอัตราการตกเป็นเหยื่อเพิ่มจากร้อยละ 3.05 ในปี พ.ศ. 2565 เป็นร้อยละ 3.43 ในปี พ.ศ. 2566 และเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดเป็นร้อยละ 7.39 ในปี พ.ศ. 2567 สะท้อนให้เห็นว่าอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการหลอกหลวง โดยเฉพาะการหลอกหลวงผ่านช่องทางออนไลน์และการใช้เทคโนโลยี ได้กลายเป็นปัญหาอาชญากรรมสำคัญของประเทศ

ในส่วนของ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน โดยเพิ่มจากร้อยละ 1.39 ในปี พ.ศ. 2565 เป็นร้อยละ 1.41 ในปี พ.ศ. 2566 และเพิ่มเป็นร้อยละ 2.13 ในปี พ.ศ. 2567 ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากเหตุความรุนแรงในครอบครัว ขณะที่ ความผิดต่อทรัพย์ มีแนวโน้มลดลงในปี พ.ศ. 2567 หลังจากเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2566 สะท้อนให้เห็นว่าอาชญากรรมแบบเผชิญหน้าหรืออาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สินอาจลดความสำคัญลงเมื่อเทียบกับอาชญากรรมในรูปแบบการหลอกหลวง

สำหรับ ความผิดทางเพศ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และความผิดฐานข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment) มีอัตราการตกเป็นเหยื่อก่อนข้างคงที่ในช่วงสามปีที่ผ่านมา แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงบ้างในแต่ละปี แต่ยังไม่พบแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัดเมื่อเทียบกับความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกหลวง อย่างไรก็ตาม ผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2567 ชี้ให้เห็นว่าอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายเฉลี่ยต่อเหตุการณ์สูงกว่าความผิดประเภทอื่น และความผิดทางเพศส่งผลกระทบต่อ

สุขภาพจิตของเหยื่อในระดับสูง จึงยังเป็นประเด็นที่ควรได้รับความสำคัญในการกำหนดมาตรการป้องกันและช่วยเหลือผู้เสียหาย

นอกจากนี้ ผลการสำรวจทั้งสามปีพบแนวโน้มที่สอดคล้องกันหลายประการ ได้แก่

1) พื้นที่กรุงเทพมหานครยังคงเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงที่สุด

2) เพศหญิงมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อในคดีฉ้อโกง ความผิดต่อทรัพย์ และความผิดทางเพศมากกว่าเพศชาย

3) ประชาชนมีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ประมาณร้อยละ 60 ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะคดีฉ้อโกงยังมีอัตราการแจ้งเหตุค่อนข้างต่ำ

4) จำนวนอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจยังสูงกว่าสถิติอาชญากรรมทางการของตำรวจหลายสิบเท่า สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาอาชญากรรมที่ไม่ได้รับการแจ้งความ (Dark Figure of Crime)

โดยสรุป ผลการสำรวจในช่วงปี พ.ศ. 2565–2567 แสดงให้เห็นถึง การเปลี่ยนผ่านของรูปแบบอาชญากรรมในประเทศไทย จากอาชญากรรมแบบดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงหรือการเผชิญหน้า ไปสู่อาชญากรรมที่อาศัยเทคโนโลยีและการหลอกลวงทางเศรษฐกิจมากขึ้น โดยการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนยังคงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ซึ่งช่วยเติมเต็มข้อจำกัดของสถิติทางการ และสนับสนุนการกำหนดนโยบายด้านการป้องกันอาชญากรรม การคุ้มครองเหยื่อ และการพัฒนากระบวนการยุติธรรมบนพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัยและแผนการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2568 ได้ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยและคู่มือแนะนำวิธีการจัดเก็บข้อมูลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ.2567 ซึ่งเป็นฉบับล่าสุด (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2568) และมีการกำหนดบทวนเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจากการจัดเก็บข้อมูลครั้งก่อนหน้าเพื่อให้เครื่องมือมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์มากที่สุด โดยมีระเบียบวิธีวิจัยและแผนการดำเนินการดังนี้

3.1 ระเบียบวิธีวิจัย

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2568 ได้ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยและคู่มือแนะนำวิธีการจัดเก็บข้อมูลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ.2567 ซึ่งเป็นฉบับล่าสุด โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

3.1.1 ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง¹

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในปัจจุบันเป็นการสำรวจข้อมูลภาคประชาชนตามพื้นที่กองบังคับการตำรวจภูธร 9 ภาค 27 จังหวัด และกองบัญชาการตำรวจนครบาล 3 กองบังคับการ รวมเป็น 10 พื้นที่ รวมเป็น 30 หน่วยงาน จัดเก็บข้อมูลพื้นที่ละ 300 ตัวอย่าง รวมแล้วทั่วประเทศเท่ากับ 3,000 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือน โดยผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือนทุกคนที่พักอาศัยอยู่ในครัวเรือนนั้น ตั้งแต่ 6 เดือน เป็นต้นไป ในรอบปีที่ทำการประเมิน

3.1.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในปัจจุบันมีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 3,000 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ จึงใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง โดยมีขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

1) หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (Primary Sampling Unit: PSU) คือ จังหวัดตัวอย่าง จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธร 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล รวมจำนวน 10 พื้นที่ โดยดำเนินการคัดเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค พื้นที่ละ 3 จังหวัด รวมทั้งหมด 27 จังหวัด กำหนดให้สำรวจกลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 300 ตัวอย่างในแต่ละภาค หรือจังหวัดละไม่น้อยกว่า 100 ตัวอย่าง และพื้นที่กรุงเทพมหานครซึ่งอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจนครบาลอีก 300 ตัวอย่าง โดยพิจารณาให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) ทั้ง 4 ระดับ คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูง และกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวสูง

¹ ในการสุ่มตัวอย่างในงานวิจัยขั้นนี้ดำเนินการตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลตามคู่มือการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากรแน่นอน (non-finite population) และไม่ทราบค่าสัดส่วนของประชากร โดยใช้สูตรในการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของคอคแรน (Cochran) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 98 ซึ่งตามการคำนวณมีกลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า 2,401 คน

โดยใช้ข้อมูลจากรายงานผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคและจังหวัด จากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นข้อมูลอ้างอิงในการจัดกลุ่มจังหวัด ทั้งนี้ ในพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาคนั้น ไม่ได้มีการจัดทำข้อมูลรายงานผลิตภัณฑ์มวลรวมในลักษณะของการแยกพื้นที่กองบังคับการ ให้ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากกองบังคับการ

2) ในการแบ่งระดับผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) เป็น 4 ระดับ (Quartile) นั้น พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรในหลายเขตพื้นที่ไม่ได้มีการกระจายตัวของกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ สูง กลาง ต่ำ ครอบคลุมทุกกลุ่มประเภทจังหวัดในเขตภาค ซึ่งการแบ่งกลุ่มจังหวัดในขั้นแรกได้ดำเนินการแบ่งจังหวัดโดยการคัดเลือกจังหวัดตัวแทนของภาค ดังนี้

- ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรมีการแบ่งกลุ่มจังหวัดครบทั้ง 4 กลุ่มจังหวัด (กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูง และกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวสูง) ให้เลือกตัวแทนจังหวัด โดยนำกลุ่มจังหวัดจากกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำและกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูงมารวมเป็นกลุ่มที่มีรายได้ปานกลาง แล้วเลือก จังหวัดอย่างละหนึ่งจังหวัดให้ครบทุกกลุ่มเป็นตัวแทนของภาค

- ในกรณีที่สามารแบ่งจังหวัดภายในภาคออกเป็นสามกลุ่มประเภทจังหวัดได้ ไม่ว่าจะเป็นเป็นกลุ่มใดก็ตาม ให้ถือว่าสามารถแบ่งกลุ่มเป็นสามกลุ่มประเภทจังหวัดได้ การสุ่มตัวอย่างให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากแต่ละกลุ่มประเภทจังหวัดอย่างละหนึ่งจังหวัดจากกลุ่มจังหวัดเท่าที่มี

- ในกรณีที่การแบ่งจังหวัดภายในภาคมีเพียงสองกลุ่มประเภทจังหวัด หากกลุ่มจังหวัดประเภทใดมีจำนวนมากกว่า ให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากกลุ่มประเภทนั้นสองจังหวัด หรือถ้าสองกลุ่มประเภทจังหวัดมีจำนวนเท่ากัน หากค่าเฉลี่ยรายได้ค่อนข้างไปทางกลุ่มใด (แสดงว่ามีการกระจุกตัวของรายได้ในกลุ่มนั้นมากกว่า) ให้เลือกตัวแทนจังหวัดจากอีกกลุ่มจังหวัดที่มีการกระจายตัวมากกว่าจำนวนสองจังหวัดแทน

- ในกรณีภาคใดมีกลุ่มประเภทรายได้เพียงกลุ่มเดียว สามารถเลือกตัวแทนจังหวัด จากจังหวัดใดก็ได้ ในลักษณะเดียวกับกรุงเทพมหานคร (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)

- การเลือกจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งในกลุ่มจังหวัด ถือเป็นการเลือกจังหวัดตามเกณฑ์การสุ่มตัวอย่างซึ่งอาจพิจารณาตามความเหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น กรณีในจังหวัดใดมีปัญหาคุณภาพการเก็บข้อมูลของหน่วยงาน ผู้จัดเก็บข้อมูลก็อาจพิจารณาปรับการจัดเก็บเป็นจังหวัดอื่นแทนได้ หรือทางผู้จัดเก็บข้อมูลอาจพิจารณาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง เช่น การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากเป็นวิธีการในการสุ่มตัวอย่างก็ได้

3) หน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (Secondary Sampling Unit: SSU) คือ สถานีตำรวจตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธร (สภ.) ในจังหวัดตัวอย่างหรือหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง จำนวน 3 สถานี โดยเลือกพื้นที่ในเขตเมือง 1 สภ. และนอกเขตเมือง 2 สภ. กรณีการเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) เก็บข้อมูลในเขตสถานีตำรวจนครบาล (สน.) จำนวน 3 แห่ง ต่อเขตพื้นที่กองบังคับการ

4) หน่วยตัวอย่างขั้นที่สาม (Tertiary Sampling Unit: TSU) คือ ตำบลตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อตำบลที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจ ในแต่ละหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง จากนั้น เมื่อได้ตำบลแล้วให้เลือกชุมชนที่จะสำรวจในบริเวณดังกล่าว ให้

ครอบคลุมทั้งในเขตที่อยู่อาศัยและเขตการค้า เพื่อให้สามารถสำรวจข้อมูลในพื้นที่ที่มีลักษณะทางกายภาพและลักษณะอาชญากรรมที่ต่างกันได้

5) การสุ่มหน่วยตัวอย่างขั้นที่สองและขั้นที่สามนั้น จะดำเนินการคัดเลือกพื้นที่หลังจากประสานงานกับสำนักงานยุติธรรมจังหวัดในแต่ละจังหวัดตัวอย่าง เพื่อให้ชุมชนตัวอย่างมีลักษณะเหมาะสมและเป็นไปตามระเบียบการสุ่มตัวอย่าง

6) เมื่อคัดเลือกชุมชนตัวอย่างแล้ว ให้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างครัวเรือน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) โดยการสำรวจและจัดเรียงบ้านในพื้นที่เป้าหมาย จากนั้นให้สุ่มครัวเรือนตัวอย่างจำนวน 1 หลัง และเว้นไว้ที่ละ 5 หลัง จากนั้นจึงเข้าไปสัมภาษณ์เก็บข้อมูล โดยในกรณีที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลจากครัวเรือนที่เป็นเป้าหมายได้ เช่น ผู้แทนครัวเรือนไม่ประสงค์ให้ข้อมูล ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือบ้านร้าง เป็นต้น ให้สุ่มตัวอย่างบ้าน จากบ้าน 1 ใน 5 หลังที่เว้นระยะห่าง เป็นตัวแทนของบ้านที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ เพื่อให้ได้ข้อมูลครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดเอาไว้ในแต่ละพื้นที่

3.1.3 การลงพื้นที่จัดเก็บข้อมูล

1) ทีมเก็บข้อมูลแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสิทธิของผู้ให้ข้อมูลในการปฏิเสธไม่ให้ข้อมูลโดยไม่เป็นการบังคับ ตลอดจนการสร้างความไว้วางใจให้ผู้ตอบมั่นใจว่าข้อมูลที่ตนเองให้ในแบบสำรวจจะเป็นความลับ และผลของการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเองจะไม่นำไปสู่การถูกลงโทษหรือดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมในภายหลัง

2) ข้อคำถามบางข้อซึ่งมีประเด็นที่มีความละเอียดอ่อน เพื่อให้ตัวอย่างตอบข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นจริงที่สุด ดังนั้นบริเวณจุดที่ทำการสัมภาษณ์ควรมีความเป็นส่วนตัว หลีกเลี่ยงไม่ให้มีบุคคลอื่น ๆ เช่น คนรู้จัก เพื่อนบ้านใกล้เคียง ข้าราชการท้องถิ่น คนแปลกหน้า อยู่ในบริเวณดังกล่าว

3) กรณีมีข้อคำถามบางข้อที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยินดีที่จะตอบ ควรอธิบายชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์เพื่อที่จะนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยข้อมูลในการศึกษาค้างนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นผู้ใด หากชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังคงยืนยันที่จะไม่ตอบ ให้กล่าวขอบคุณและขออนุญาตจบการสัมภาษณ์

4) กรณีผู้แทนครัวเรือนบางแห่งไม่สามารถให้รายละเอียดข้อมูลได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ให้ทีมงานเก็บข้อมูลมอบเบอร์โทรศัพท์หรือช่องทางในการติดต่อกลับแก่หัวหน้าครัวเรือน และเจ้าหน้าที่ขอเบอร์โทรศัพท์ติดต่อตัวแทนครัวเรือน เพื่อติดต่อมายังผู้แทนครัวเรือนเพื่อสอบถามรายละเอียดให้ครบถ้วนสมบูรณ์หรือในกรณีที่ผู้แทนครัวเรือนไม่สามารถให้ข้อมูลได้หรือให้รายละเอียดไม่ครบถ้วนจนอาจทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อน ให้ประสานงานหัวหน้าครัวเรือนสำหรับติดต่อและนัดหมายมาทำการสัมภาษณ์ในภายหลังได้

5) กรณีพบปัญหาข้อขัดข้องหรือข้อสงสัยแนวทางปฏิบัติในแบบสอบถาม ให้แจ้งหัวหน้าทีมเก็บข้อมูลทันที เพื่อวินิจฉัยเป็นกรณีไป

6) มีทีมหัวหน้าทีมสำหรับตรวจสอบคุณภาพของข้อมูล และตรวจสอบการบันทึกข้อมูลในกรณีที่ มีข้อสงสัยและสั่งการแก้ไขก่อนให้คำตอบแทนการเก็บข้อมูล

7) มีระบบการบันทึกข้อมูลแบบเป็นขั้นเป็นตอนเพื่อลดความผิดพลาดในการบันทึกข้อมูล

8) จัดอบรมเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูล เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวัตถุประสงค์ กระบวนการและวิธีการสำรวจ/จัดเก็บข้อมูล รายละเอียดเครื่องมือและแบบสอบถาม และวิธีการบันทึกข้อมูลเพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลได้ถูกต้องและเป็นไปตามแผนการดำเนินงานที่กำหนด

9) ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยใช้เครื่องมือที่ได้ทำการทบทวนแล้วสำรวจหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไป ซึ่งพักอาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในปี พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face to face interview) ในกรณีที่ทำการสัมภาษณ์ด้วยวิธีอื่น ต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานกิจการยุติธรรมก่อน

3.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผล

เทคนิคการวิเคราะห์ ประมวลผลข้อมูล ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ตามประเด็นที่กำหนดไว้ในขอบเขตการจ้างงาน เช่น ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมและข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม ลักษณะของผู้ก่อเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ และข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม โดยนำเสนอภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและจัดความสัมพันธ์เชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กัน โดยประมวลองค์ความรู้ที่ได้รับทั้งในเชิงลึกและเชิงกว้างในระดับพื้นที่ต่าง ๆ และมีข้อมูลการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกับารรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และรายงานข้อค้นพบสำคัญเพื่อใช้ประโยชน์ในการพัฒนานโยบายการป้องกันอาชญากรรม

3.2 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปัจจุบันได้มีการเพิ่มเนื้อหาตามอาชญากรรมสำคัญให้เป็นไปตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDG) ของสหประชาชาติตามคำแนะนำในการจัดเก็บข้อมูลและตัวอย่างแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire โดยได้เริ่มมีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเต็มรูปแบบในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2567 ที่ผ่านมา

ในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม พ.ศ. 2568 ได้มีการทบทวนเครื่องมือจากปัญหาที่พบในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.2567 ที่ผ่านมา ส่วนใหญ่แล้วปัญหาที่พบจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งก่อนหน้าผู้บันทึกข้อมูลมักจะสับสนในการลงบันทึกจำแนกความผิด จากการประชุมร่วมกับผู้แทนหน่วยงานสำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับนักวิจัยและตัวแทนผู้จัดเก็บและบันทึกข้อมูลได้นำปัญหาที่พบมาปรับปรุงแบบสอบถามและเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูลให้มีความถูกต้องแม่นยำมากขึ้น และสามารถบันทึกข้อมูลได้ง่ายขึ้นลดความผิดพลาดในการจำแนกข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

1) ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งที่ผ่านมามีการลงบันทึกข้อมูลผิดประเภท เช่น ลงบันทึกเรื่องหลอกลวงให้เปิดบัญชีธนาคารเป็นความผิดหลอกลวงฉ้อโกงอื่น ๆ ทั้งที่มีความผิดย่อยแยกลักษณะความผิดโดยเฉพาะอยู่แล้ว ข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากในเครื่องมือมีการเขียนลักษณะความผิดย่อยหลายประเภท

ต่อเนื่องกันไปทำให้ผู้บันทึกข้อมูลเกิดความสับสนในการจำแนกประเภทความผิดเนื่องจากอ่านไม่ครบถ้วน ในการทบทวนเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูลจึงได้ปรับปรุงการจำแนกความผิดหลักให้มีความชัดเจนมากขึ้น และกำหนดตัวเลือกความผิดย่อยที่เป็นลักษณะความผิดในแต่ละกลุ่มของความผิดหลักให้ชัดเจน โดยการปรับปรุงระบบฐานข้อมูลในการบันทึกเหตุให้มีกำหนดตัวเลือกลักษณะความผิดแต่ละกลุ่มให้แน่ชัดและไม่สามารถบันทึกลักษณะความผิดข้ามประเภทได้

2) ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งที่ผ่านมามีผู้บันทึกข้อมูลมักจะมีสับสนในการบันทึกข้อมูลระหว่างการก่อเหตุสำเร็จและการก่อเหตุไม่สำเร็จ เช่น กรณีความผิดพยายามฆ่าซึ่งตามมาตรฐานการบันทึกข้อมูลถือเป็นการก่อเหตุสำเร็จแต่ผู้บันทึกข้อมูลบางครั้งสับสนไปลงบันทึกเป็นการก่อเหตุไม่สำเร็จ หรือการบุกรุกเข้าไปในบ้านซึ่งถือว่าความผิดบุกรุกสำเร็จแล้วแต่ไม่ทันได้ก่อเหตุลักทรัพย์ซึ่งนับเป็นความผิดสำเร็จ ในการทบทวนเครื่องมือจึงได้กำหนดตัวเลือกการบันทึกข้อมูลในความผิดที่ต้องเป็นการก่อเหตุสำเร็จเท่านั้นให้เป็นเลือกได้เฉพาะการก่อเหตุสำเร็จไม่สามารถเลือกเป็นก่อเหตุไม่สำเร็จได้ เช่น ความผิดต่อชีวิตร่างกาย อุบัติเหตุ ความผิดทางเพศ โดยในส่วนที่มีการบันทึกเรื่องการก่อเหตุสำเร็จ/ไม่สำเร็จ จะเป็นความผิดหลอกหลวงฉ้อโกง และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์เท่านั้น

3) ความผิดต่อชีวิตร่างกายได้กำหนดความผิดใหม่โดยคงเหลือไว้แค่ประเภทความผิดหลักแล้วนำเอาประเภทความผิดที่เป็นลักษณะความผิดในความผิดหลักออกไปอยู่ในกลุ่มความผิดย่อย ได้แก่ ฆ่าผู้อื่น พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ก่อการร้าย และการลักพาตัวเท่านั้น ในส่วนลักษณะความผิดได้ย้ายไปบันทึกเป็นความผิดย่อยว่าเหตุฆ่าผู้อื่น/พยายามฆ่า/ทำร้ายร่างกาย นั้นเกิดจากลักษณะความผิดในลักษณะใด เช่น ทะเลาะวิวาท ชุลมุนต่อสู้ ลอบฆ่า/ลอบทำร้าย วางยาพิษ เพื่อให้การบันทึกข้อมูลชัดเจนขึ้นลดความสับสน

4) จำแนกลักษณะความผิดข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment) ให้ชัดเจนขึ้นตามประเภทความผิดหลักที่ปรับกลุ่มใหม่ให้เกิดความชัดเจนได้แก่ ข่มขู่คุกคาม หน่วงเหนี่ยวกักขัง ความผิดต่อเสรีภาพ และเพิ่มกลุ่มประเภทหลัก ‘ข่มเหงรังแก (Bullying)’ เพิ่มขึ้นมา

5) ความผิดทางเพศมีการเพิ่มกลุ่มความผิดที่เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศเด็กทั้งที่ได้ยินยอมและไม่ยินยอมเพิ่มขึ้นมาตามลักษณะการจำแนกความผิดสากลและข้อกำหนดของประเทศไทยที่ให้ความสำคัญกับการล่วงละเมิดทางเพศเด็กโดยมีการกำหนดลักษณะความผิดย่อยทั้งในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก แม้ว่าเด็กจะยินยอม และสื่อลามกอนาจารเด็ก เพิ่มขึ้นมาให้สอดคล้องกับการจำแนกความผิดสากลและข้อกำหนดของประเทศไทย

6) ความผิดหลอกหลวงฉ้อโกงมีการเพิ่มการจำแนกประเภทความผิดหลักในประเด็นหลอกหลวงด้านการเงินและการลงทุน หลอกหลวงด้านสินค้าและบริการ หลอกหลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น และหลอกหลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น เพิ่มเติมขึ้นมาและปรับลักษณะความผิดย่อยที่มีการจัดเก็บให้สอดคล้องกับร่างมาตรฐานการผลิตสถิติ: การฉ้อโกงทางเทคโนโลยี ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2568) ที่ต้องกาขับเคลื่อนให้หน่วยงานสถิติด้านการฉ้อโกงทางเทคโนโลยีมีการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

7) ในส่วนของการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมบางประเภทตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDG) ของสหประชาชาติตามคำแนะนำในการจัดเก็บข้อมูลและตัวอย่างแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire พบว่าข้อคำถามมีความละเอียดมาก

อาจไม่เหมาะกับการนำมาสำรวจพร้อมกับการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน เช่น การการค้ามนุษย์เพื่อบังคับใช้แรงงาน (SDG 16.2.2) หรือการสำรวจเด็กอายุ 1-17 ปี ที่เคยถูกทำร้ายร่างกายและ/หรือข่มขู่ทางจิตใจจากผู้ดูแลในเดือนที่ผ่านมา (SDG 16.2.1) ซึ่งรอบการสำรวจเพียงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาไม่สอดคล้องกัน โดยพิจารณาว่าควรจัดเก็บเป็นโครงการแยก

8) ในส่วนความผิดที่มีการจัดเก็บตามมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDG) ของสหประชาชาติตามคำแนะนำในการจัดเก็บข้อมูลและตัวอย่างแบบสอบถาม SDG16 Survey Initiative Questionnaire อยู่แล้ว อันได้แก่ การให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ (SDG 16.5.1) อาชญากรรมการเลือกปฏิบัติ (SDG 16.b.1) ซึ่งมีการจัดเก็บทั้งที่เป็นแบบสอบถามแยกและแบบสอบถามสำรวจอาชญากรรมทั่วไป ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมครั้งนี้ได้พิจารณาแยกเก็บเป็นแบบสอบถามแยกเพื่อให้มีการสอบถามโดยละเอียดและไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน

9) พิจารณาดัดประเภทความผิดซึ่งไม่ได้เป็นการก่อเหตุกับเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงออก เช่น การตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม การรับอันตรายจากมลภาวะ โดยเมื่อดัดประเภทความผิดดังกล่าวออกในส่วนของความผิดประเภทอื่น ๆ เดิม จะเหลือแต่เพียงความผิดล่วงละเมิดข้อมูลส่วนตัวจึงได้ย้ายความผิดเกี่ยวกับล่วงละเมิดข้อมูลส่วนตัวมารวมกับความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ แล้วยุบกลุ่มความผิดอื่น ๆ

3.3 ผลการทดสอบแบบสอบถามและเครื่องมือเก็บข้อมูล (Try out)²

ในการพัฒนาเครื่องมือและทบทวนแบบสอบถาม หลังจากที่ได้มีการพิจารณาปรับกลุ่มประเภทความผิดเรียบร้อยแล้ว ทางคณะผู้วิจัยได้มีการทดลองนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่าง และลงบันทึกข้อมูลจริงใน Application ผลการทดสอบแบบสอบถามและระบบบันทึกข้อมูลผ่านเว็บไซต์ในระยะทดลองใช้ (Try out) โดยในการทดลองใช้ (Try out) แบบสอบถามครั้งนี้ มีได้ดำเนินการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และค่าความตรง (Validity) ของเครื่องมือ เนื่องจากแบบสอบถามการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นแบบสอบถามเชิงข้อเท็จจริง ที่ใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยไม่มีการนำข้อคำถามหลายข้อมารวมเป็นคะแนนของตัวแปรเดียว จึงไม่เหมาะสมต่อการประเมินค่าความเชื่อมั่นด้วยสถิติประเภทความสอดคล้องภายใน เช่น ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) สำหรับการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือ (Validity) แบบสอบถามดังกล่าวได้รับการพัฒนาและใช้งานอย่างต่อเนื่องจากโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีที่ผ่านมา และได้รับการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและโครงสร้างของข้อคำถามไว้แล้ว การปรับปรุงในครั้งนี้จึงเป็นการปรับรายละเอียดของการจำแนกประเภทความผิด การปรับคำอธิบาย และการ

² ในส่วนของการทดสอบค่าความเชื่อมั่นในโครงการนี้ได้ใช้เครื่องมือหลักที่ได้มีการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability) ตามโครงการพัฒนาระบบการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2563 ซึ่งได้มีการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability) ไว้แล้ว อีกประการหนึ่งข้อคำถามในการสำรวจข้อมูลส่วนใหญ่เป็นการเก็บข้อมูลสอบถามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเพื่อทราบข้อเท็จจริงต่าง ๆ อันเป็นรายละเอียดการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ไม่ได้เป็นการออกแบบสอบถามเพื่อวัดระดับค่า Scale ที่จะต้องมีการทดสอบความเชื่อมั่นของระดับค่าคะแนนในคำถามที่เกี่ยวข้องกับการสอบถามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงใช้การทดสอบแบบสอบถามโดยการทบทวนว่าผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจข้อคำถามอย่างที่ต้องการหรือไม่ในขั้นตอนการทดสอบแบบสอบถาม (try-out) ไม่ต้องมีการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability) แต่อย่างใด

พัฒนาระบบจัดเก็บข้อมูลเป็นหลัก ดังนั้น การทดลองใช้จึงมุ่งประเมินความเข้าใจของผู้เก็บข้อมูล ความถูกต้องของตรรกะแบบสอบถาม และประสิทธิภาพของการจัดเก็บข้อมูลภาคสนาม (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563)

โดยผู้เก็บข้อมูลภาคสนาม พบประเด็นข้อจำกัดและปัญหาที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านเนื้อหาของแบบสอบถามและด้านการใช้งานของระบบเก็บข้อมูลโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นปัญหาเรื่องระบบข้อมูลซึ่งนำมาพัฒนาเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูล สรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1) ประเด็นที่เกี่ยวกับการจำแนกประเภทความผิด

จากการทดลองใช้แบบสอบถาม พบว่า บางข้อคำถามยังมีความกำกวมในเชิงการจำแนกเหตุการณ์อาชญากรรม ส่งผลให้ผู้เก็บข้อมูลเกิดความไม่แน่ใจในการบันทึกข้อมูล ตัวอย่างเช่น กรณีเหตุการณ์ ชิงทรัพย์ที่ผู้เสียหายถูกทำร้ายร่างกายแต่ทรัพย์สินไม่ได้ถูกเอาไปหรือไม่ได้รับความเสียหาย ผู้เก็บข้อมูลยังไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างชัดเจนว่าควรบันทึกสถานะความเสียหายของทรัพย์สินเป็น “สำเร็จ” หรือ “ไม่สำเร็จ” ในส่วนนี้ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นข้อมูลที่มั่วค่านำอยู่ในคู่มือแต่ผู้เก็บข้อมูลอาจยังไม่ได้อ่านคู่มือโดยละเอียดหรือยังขาดความเข้าใจในการจำแนกความผิด หรือหากเป็นประเด็นคำถามใหม่ก็จะมีหัวหน้าทีมวิจัยร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรมเป็นผู้ให้ความเห็น ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้นำปัญหาที่พบบ่อยมาใช้ในการอบรม และวางระบบการให้ปรึกษาในระหว่างการจัดเก็บข้อมูล โดยในการพัฒนาเครื่องมือให้ผู้เก็บข้อมูลที่มีประสบการณ์เป็นระดับผู้ควบคุมงาน (Supervisor) โดยกำหนดให้มีการตรวจการบันทึกข้อมูลทุกครั้งเพื่อป้องกันความผิดพลาด โดยใน application จะบันทึกข้อมูลเข้าระบบหลังจากผู้ควบคุมงาน (Supervisor) ยืนยันผลแล้วเท่านั้น

2) ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตรรกะการทำงานของระบบแบบสอบถาม

การทดลองใช้ระบบเก็บข้อมูลผ่านเว็บไซต์ พบข้อจำกัดในส่วนของตรรกะการเชื่อมโยงคำถาม (skip logic) ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับลักษณะคำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามในบางกรณี ส่งผลให้ผู้เก็บข้อมูลต้องกรอกข้อมูลในคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องกับการตอบก่อนหน้านี้ ตัวอย่างเช่น

- (1) ในหมวด ความผิดเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติ แม้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามจะเลือกตอบว่า “ไม่เคยประสบเหตุการณ์ดังกล่าว” แต่ระบบยังคงบังคับให้กรอกข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ลักษณะความผิดและสถานที่เกิดเหตุ
- (2) ในหมวด ความผิดเกี่ยวกับการรับสินบน กรณีผู้ตอบระบุว่า ไม่ได้ร้องเรียนต่อหน่วยงานใด ระบบยังคงบังคับให้ระบุว่า ร้องเรียนต่อหน่วยงานใด
- (3) ในหมวด การรายงานเหตุการณ์ต่อหน่วยงาน หากผู้ตอบเลือกกว่ามีการรายงานเหตุการณ์แล้ว ระบบยังคงบังคับให้ตอบคำถามเกี่ยวกับ เหตุผลที่ไม่ได้รายงานเหตุการณ์

ลักษณะดังกล่าวได้มีการปรับปรุงตรรกะของระบบแบบสอบถามให้สามารถเชื่อมโยงคำถามตามเงื่อนไขของคำตอบ (conditional logic) อย่างเหมาะสมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพื่อลดภาระของผู้เก็บข้อมูลและเพิ่มความถูกต้องของข้อมูลที่บันทึก

3) ประเด็นด้านประสิทธิภาพและความเหมาะสมของระบบสำหรับการใช้งานภาคสนาม

ผู้เก็บข้อมูลภาคสนามสะท้อนว่าการใช้ระบบเก็บข้อมูลผ่านเว็บไซต์บนอุปกรณ์โทรศัพท์มือถือยังมีข้อจำกัดด้านประสิทธิภาพ โดยพบว่าระบบมีอาการค้าง (system lag) และทำให้อุปกรณ์มีอุณหภูมิสูงระหว่างการใช้งาน ส่งผลให้กระบวนการเก็บข้อมูลใช้เวลานานขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าการออกแบบส่วนติดต่อผู้ใช้งาน (user interface) บนหน้าจอมีลักษณะไม่เหมาะสมกับการใช้งานจริง เช่น ปุ่มคำสั่งมีขนาดเล็ก ทำให้อ่านยาก

ผู้เก็บข้อมูลกดเลือกคำตอบได้ยาก และเพิ่มระยะเวลาในการบันทึกข้อมูล ประเด็นนี้ได้มีการขยายหน้าจอของระบบให้รองรับระบบ Mobile Application บนการใช้งานบนมือถือเรียบร้อยแล้ว

4) ประเด็นด้านการบันทึกข้อมูลและฟังก์ชันการใช้งานของระบบ

การทดลองใช้ยังพบข้อจำกัดในฟังก์ชันบางส่วนของระบบ ได้แก่

- (1) ผู้เก็บข้อมูลเกิดความสับสนเกี่ยวกับการระบุ ปีของเหตุการณ์ ที่ต้องรายงาน จึงมีข้อเสนอแนะให้กำหนดค่าเริ่มต้น (default) ของปีเป็น ปีก่อนหน้าของปีที่ยื่นการสำรวจ เพื่อช่วยลดความผิดพลาดในการบันทึกข้อมูล (เช่น หากสำรวจในปี 2569 ให้ตั้งค่าปีเหตุการณ์เป็น 2568 โดยอัตโนมัติ)
- (2) ในส่วนของ ข้อมูลอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม แม้ว่าผู้เก็บข้อมูลจะกรอกข้อมูลอายุเรียบร้อยแล้ว แต่ระบบยังคงบังคับให้กดเลือกตัวเลือก “ระบุ” อีกครั้งหนึ่ง จึงสะท้อนถึงความจำเป็นในการปรับปรุงโครงสร้างการกรอกข้อมูลให้สอดคล้องกับขั้นตอนการใช้งานจริง

5) ภาพรวมของข้อค้นพบจากการทดสอบเครื่องมือ

จากผลการทดสอบแบบสอบถามและระบบเก็บข้อมูลในระยะทดลองใช้ (Try out) ทีมวิจัยได้พิจารณาประเด็นข้อจำกัดและข้อเสนอแนะจากผู้เก็บข้อมูลภาคสนามอย่างรอบด้าน เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือให้มีความเหมาะสมต่อการใช้งานจริงมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านโครงสร้างแบบสอบถาม ตรรกะของระบบแบบสอบถาม และประสิทธิภาพของระบบเทคโนโลยีที่ใช้ในการเก็บข้อมูล โดยการปรับปรุงดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความชัดเจนของข้อความถาม ลดความสับสนในการบันทึกข้อมูลของผู้เก็บข้อมูลภาคสนาม และเพิ่มความสะดวกในการใช้งานระบบในบริบทของการเก็บข้อมูลจริง

ในส่วนของ โครงสร้างแบบสอบถาม ทีมวิจัยได้ดำเนินการทบทวนและปรับปรุงคำอธิบายของข้อความถามที่อาจก่อให้เกิดความคลุมเครือ โดยเฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องกับการจำแนกเหตุการณ์อาชญากรรม เช่น กรณีเหตุการณ์ชิงทรัพย์ที่มีการใช้ความรุนแรงต่อผู้เสียหายแต่ทรัพย์สินไม่ได้รับความเสียหาย ได้มีการปรับปรุงคำอธิบายและแนวทางการบันทึกข้อมูลให้มีความชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้ผู้เก็บข้อมูลสามารถจำแนกเหตุการณ์และบันทึกข้อมูลได้อย่างสอดคล้องกัน นอกจากนี้ยังมีการปรับลำดับและรูปแบบของข้อความถามบางส่วน เพื่อให้การดำเนินการสอบถามมีความต่อเนื่องและลดความซ้ำซ้อนของข้อมูล

ในด้าน ตรรกะการทำงานของระบบแบบสอบถาม (Question Logic) ทีมวิจัยได้ปรับปรุงเงื่อนไขการเชื่อมโยงคำถาม (skip logic) ให้สอดคล้องกับลักษณะคำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามมากยิ่งขึ้น โดยคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องกับคำตอบก่อนหน้าจะถูกกำหนดให้ระบบข้ามไปโดยอัตโนมัติ เช่น ในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าไม่เคยประสบเหตุการณ์ความผิดบางประเภท ระบบจะไม่แสดงคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของเหตุการณ์หรือสถานที่เกิดเหตุเพิ่มเติม รวมทั้งได้ปรับปรุงเงื่อนไขของคำถามที่เกี่ยวข้องกับการร้องเรียนหรือการรายงานเหตุการณ์ต่อหน่วยงาน เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงของผู้ตอบแบบสอบถาม

สำหรับ การปรับปรุงระบบเทคโนโลยีที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้มีการปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบเว็บไซต์เพื่อให้รองรับการใช้งานผ่านอุปกรณ์ให้ดียิ่งขึ้น เช่น การปรับปรุงการออกแบบส่วนติดต่อผู้ใช้งาน (User Interface) โดยเพิ่มขนาดของปุ่มคำสั่งและพื้นที่การเลือกคำตอบ เพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งานบนหน้าจอขนาดเล็ก ลดปัญหาการกดเลือกคำตอบผิดพลาดและช่วยให้กระบวนการเก็บข้อมูลดำเนินไปได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ทีมวิจัยยังได้ปรับปรุง ฟังก์ชันการบันทึกข้อมูลในระบบ เพื่อให้สอดคล้องกับการใช้งานจริงของผู้เก็บข้อมูลภาคสนาม เช่น การกำหนดค่าเริ่มต้นของปีเหตุการณ์ให้เป็นปีก่อนหน้าของปีดำเนินการสำรวจ เพื่อลดความสับสนในการบันทึกข้อมูล การเพิ่มฟังก์ชันการระบุตำแหน่งพิกัดที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามโดยใช้ระบบตำแหน่งปัจจุบันของอุปกรณ์ (current location) เพื่อลดขั้นตอนการป้อนข้อมูลตำแหน่งด้วยตนเอง รวมถึงการปรับปรุงรูปแบบการกรอกข้อมูลบางรายการ เช่น ข้อมูลอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ระบบสามารถบันทึกข้อมูลได้โดยไม่ต้องดำเนินการเลือกซ้ำในขั้นตอนเพิ่มเติม โดยภาพรวม การนำผลการทดสอบแบบสอบถามมาปรับปรุงเครื่องมือก่อนการเก็บข้อมูลจริง ถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการยกระดับคุณภาพของเครื่องมือสำรวจให้มีความเหมาะสมกับบริบทการเก็บข้อมูลภาคสนามมากขึ้น ทั้งยังช่วยเพิ่มความถูกต้อง ความครบถ้วนและความน่าเชื่อถือของข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ได้จากการสำรวจในระยะต่อไป

3.4 แผนการดำเนินงาน

1) จัดเตรียมคู่มือสำหรับการจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2567 โดยให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับกระบวนการจัดเก็บข้อมูลเบื้องต้น การเตรียมการก่อนลงพื้นที่จัดเก็บข้อมูล ขั้นตอนการจัดเก็บข้อมูล เทคนิคการสัมภาษณ์ผู้แทนครัวเรือน วิธีการบันทึกข้อมูลภาคสนามและวิธีการบันทึกข้อมูลในโปรแกรมประยุกต์ (Web Application)

2) ประชุมทีมงานสำหรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ พร้อมทั้งอธิบายรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ วิธีการสำรวจ และวิธีการบันทึกข้อมูลให้แก่ทีมงานที่เก็บข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนและสามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้ตามแผนงานที่กำหนด

3) จัดเตรียมทีมงานผู้เชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการสำรวจข้อมูลภาคประชาชนโดยแยกเป็น 3 ชุด โดยสองชุดแบ่งเก็บพื้นที่ละ 4 ภาค และอีกชุดเป็นชุดสนับสนุน ดังนี้

- ชุดที่หนึ่ง พื้นที่การเก็บข้อมูล ภาค 1 2 7 9
- ชุดที่สอง พื้นที่การเก็บข้อมูล ภาค 3 4 6 8
- ชุดที่สาม พื้นที่การเก็บข้อมูลกรุงเทพมหานคร (นครบาล) ภาค 2,5 และ 7 และสนับสนุนการจัดเก็บข้อมูลในกรณีพื้นที่ที่ปัญหาหรือเก็บข้อมูลไม่ได้คุณภาพ

4) รายละเอียดแผนการลงพื้นที่ดังมีรายละเอียด ดังนี้

การดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนได้กำหนดแผนการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายการดำเนินการในแต่ละระยะ โดยแบ่งการดำเนินงานออกเป็นแต่ละส่วน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทบทวนแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม กำหนดกลุ่มเป้าหมายการดำเนินการในแต่ละช่วงระยะเวลาของการเก็บข้อมูล กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผล จัดเตรียมคณะทำงานเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง รวมทั้งตรวจสอบและทดสอบแบบสอบถามด้วยการจัดเก็บในพื้นที่จริง (Try out)

ขั้นตอนที่ 2 ดำเนินการส่งงวดที่ 1 ภายใน 30 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา โดยจัดส่งเป็นรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จำนวน 6 ชุด พร้อมไฟล์ทั้งในรูปแบบ Word และ PDF โดยมีเนื้อหาอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

1. ผลการพิจารณาทบทวนและผลการ Try out แบบสอบถามการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

2. แผนการดำเนินงาน อย่างน้อยต้องประกอบด้วย

2.1 กิจกรรมการดำเนินงานที่เป็นไปตามขอบเขตการดำเนินงานตามที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด

2.2 ช่วงเวลาในการดำเนินการตามกิจกรรมที่คาดการณ์ได้ว่าผู้รับจ้างจะดำเนินการได้แล้วเสร็จตามกำหนดเวลาที่สำนักงานกิจการยุติธรรมกำหนด

2.3 การบริหารปัจจัย และการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการต่าง ๆ เพื่อลดความเสี่ยงหรือโอกาสที่จะทำให้การดำเนินงานไม่เป็นไปตามแผนงานหรือเป้าหมายของโครงการ

3. โครงร่างรายงาน (Inception Report) ประกอบด้วย รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 ฉบับสมบูรณ์ และรายงานฉบับเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

ขั้นตอนที่ 3 ประสานหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดหรือหน่วยงานยุติธรรมชุมชนในจังหวัดตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อมในการลงพื้นที่ร่วมกับผู้นำชุมชนกลุ่มเป้าหมาย คัดเลือกเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูล จัดการอบรม และทดลองจัดเก็บข้อมูล จากนั้นจึงดำเนินการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั่วประเทศ

ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์ผลของข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจโดยวิเคราะห์ภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 5 ดำเนินการส่งงานงวดที่ 2 ภายใน 120 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา โดยจัดส่งเป็นรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในรูปแบบรูปเล่มเอกสาร จำนวน 6 ชุด พร้อมไฟล์ทั้งในรูปแบบ Word และ PDF โดยมีเนื้อหาลำดับอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

1. ผลการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จำนวนไม่น้อยกว่า 3,500 ตัวอย่าง ประกอบด้วย

- 1.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ
- 1.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
- 1.3 ข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม
- 1.4 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ
- 1.5 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม
- 1.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ
- 1.7 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
- 1.8 ข้อมูลการสำรวจตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16
- 1.9 ข้อมูลการสำรวจตามการรายงานแนวโน้มสถานการณ์อาชญากรรมประจำปี (UN-CTS)

2. การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างน้อยประกอบด้วย

2.1 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลการสำรวจปีก่อนหน้า

2.2 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.3 พฤติการณ์คดีและข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสำรวจ

ขั้นตอนที่ 6 นำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ/แนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทั้งเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการ รวมถึงจะมีการประสานงานเชิญผู้แทนหน่วยงานและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมการประชุม/สัมมนา เพื่อนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 เพื่อให้คณะผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดที่ได้จากการประชุม/สัมมนา และนำข้อเสนอแนะไปจัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 7 ดำเนินการส่งงานงวดที่ 3 ภายใน 180 วันนับถัดจากวันลงนามในสัญญา ประกอบด้วย

1. รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 ฉบับสมบูรณ์ ในรูปแบบรูปเล่มเอกสาร จำนวน 5 ชุด พร้อมไฟล์ในรูปแบบ Word และ PDF โดยมีเนื้อหาอย่างน้อยประกอบด้วย

1.1 บทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

1.2 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามรายงานผลการดำเนินงานงวดที่ 2

1.3 สรุปผลการประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

1.4 ข้อเสนอแนะ/แนวทางการนำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งในเชิงนโยบาย และเชิงปฏิบัติ

2. รายงานฉบับเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ในรูปแบบรูปเล่มเอกสาร จำนวน 20 ชุด พร้อมไฟล์ PDF และในรูปแบบไฟล์ที่สามารถแก้ไขได้

3. Infographic ในรูปแบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่แสดงให้เห็นถึงผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และข้อค้นพบที่สำคัญในรูปแบบไฟล์ PDF และที่สามารถแก้ไขได้

3.5 ระยะเวลาในการดำเนินงาน

กิจกรรม/ระยะเวลา	เดือนที่											
	1		2		3		4		5		6	
1. ทบทวนแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม กำหนดกลุ่มเป้าหมาย การดำเนินการในแต่ละช่วงระยะเวลาของการเก็บข้อมูล กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผล จัดเตรียมคณะทำงานเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง รวมทั้งตรวจสอบและทดสอบแบบสอบถามด้วยการจัดเก็บในพื้นที่จริง (Try out)												
2. ประชุมคณะทำงาน เพื่อระดมความคิดเห็นต่อการเก็บข้อมูลและผลการทดสอบแบบสอบถาม พร้อมปรับปรุงข้อคำถามให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมตามประเด็นต่าง ๆ												
3. รวบรวมข้อมูลและจัดทำร่างรายงานผลการดำเนินงานงวดที่ 1												
4. จัดทำและนำส่งงานงวดที่ 1 (ภายใน 60 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา)												
5. ประสานหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดหรือหน่วยงานยุติธรรมชุมชนในจังหวัดตัวอย่าง เพื่อเตรียมความพร้อมในการลงพื้นที่ร่วมกับผู้นำชุมชนกลุ่มเป้าหมาย คัดเลือกเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูล จัดการอบรมและทดลองจัดเก็บข้อมูล จากนั้นจึงดำเนินการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั่วประเทศ												
6. วิเคราะห์ผลของข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจโดยวิเคราะห์ภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง												

กิจกรรม/ระยะเวลา	เดือนที่											
	1		2		3		4		5		6	
7. ประชุมทีมวิจัย รวบรวมข้อมูลทั้งหมดจากการสำรวจ ตรวจสอบข้อมูล พร้อมจัดเตรียมร่างรายงานผลการดำเนินงานในงวดที่ 2												
8. จัดทำและนำเสนอรายงานผลการดำเนินงานงวดที่ 2 (ภายใน 120 วัน นับแต่ทำสัญญา)												
9. นำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ/แนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทั้งเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการ รวมทั้งจัดประชุม/สัมมนาเพื่อนำเสนอผลการสำรวจ												
10 จัดทำ Infographic ในรูปแบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่แสดงให้เห็นถึงผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและข้อค้นพบที่สำคัญในรูปแบบไฟล์ PDF และที่สามารถแก้ไขได้												
11. จัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปีพ.ศ.2568 ฉบับสมบูรณ์ รายงานฉบับเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และ Infographic (จัดส่งภายใน 180 วัน นับถัดจากวันที่ลงนามในสัญญา)												

3.6 แผนการบริหารความเสี่ยงในการดำเนินงาน

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
กำหนดแผนงานในการสำรวจข้อมูลและทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูล	- จัดทำแผนการดำเนินงานโครงการอย่างชัดเจน	- การดำเนินงานล่าช้าหรือไม่เป็นไปตามแผนการดำเนินโครงการ	- ประสานงานกับสำนักงานกิจการยุติธรรมทันทีเพื่อแก้ไขแผนการดำเนินการให้เหมาะสมกับสถานการณ์
	- ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม	- เครื่องมือที่ปรับปรุงยังไม่ครอบคลุมบริบทหรือสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	- ทำความเข้าใจกับทีมงานเก็บข้อมูลว่าบริบทหรือสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงมีความสำคัญต่อการสำรวจหรือไม่ หากพบให้ทำการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยละเอียด - เมื่อลงพื้นที่ ทีมจัดเก็บข้อมูลสามารถประสานหัวหน้าทีมจัดเก็บหรือหัวหน้าโครงการได้ทันที เพื่อหารือในประเด็นเกี่ยวกับปัญหาเครื่องมือการจัดเก็บ
กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผล	- อบรมทีมผู้จัดเก็บข้อมูลเพื่ออธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจวิธีการสำรวจ วิธีการบันทึกผลและหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์	- ทีมผู้จัดเก็บข้อมูลมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนในกระบวนการเก็บข้อมูล - การสัมภาษณ์ไม่เป็นไปตามหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์	- หัวหน้าทีมจัดเก็บข้อมูลติดตามการลงพื้นที่ของทีมจัดเก็บข้อมูลอย่างใกล้ชิดดูแล - ทบทวนผลการจัดเก็บข้อมูลเพื่อตรวจสอบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลตลอดการลงพื้นที่ - เจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลต้องผ่านการอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์และเน้นย้ำหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์กับทีมเก็บข้อมูลอยู่เสมอ
	- ฝึกอบรมผู้จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐานการบันทึกข้อมูลและการจำแนกอาชญากรรม	- การจำแนกอาชญากรรมมีความคลาดเคลื่อนไปจากมาตรฐานข้อมูล ซึ่งอาจส่งผลต่อการแปล	- พัฒนาระบบการบันทึกข้อมูลและจำแนกอาชญากรรมแบบเป็นขั้นตอนเพื่อช่วยในการจำแนกอาชญากรรมโดยลดการใช้ดุลยพินิจของผู้จัดเก็บ

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
		ผลข้อมูลของทั้งโครงการ	ข้อมูลให้การจำแนกข้อมูลเป็นมาตรฐานเดียวกัน
จัดเตรียมการลงพื้นที่เก็บข้อมูล	- กำหนดแผนการเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่และประสานงานหน่วยงานในพื้นที่	- การประสานงานล่าช้าเนื่องจากการดำเนินงานผิดไปจากแผนการดำเนินโครงการ	- ดำเนินการจัดเตรียมการลงพื้นที่ข้อมูลคู่ขนานไปกับการประสานงานหน่วยงาน - ส่งเอกสารทางออนไลน์เพื่อลดขั้นตอนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับเอกสาร
ดำเนินการลงพื้นที่เก็บข้อมูล	- กำหนดแผนการจัดเก็บข้อมูลและประสานงานทีมจัดเก็บข้อมูล - จัดเตรียมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับเก็บข้อมูล - ชี้แจงข้อควรระวังในการจัดเก็บข้อมูล โดยเฉพาะหลักการสัมภาษณ์และหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	- สถานการณ์ภัยทางธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน อาทิ ปัญหาอุทกภัย	- กรณีปัญหาภัยทางธรรมชาติเตรียมทีมงานจัดเก็บข้อมูลในพื้นที่ ด้วยการเชิญตัวแทนจากสำนักงานยุติธรรมชุมชนเข้าร่วมการอบรมออนไลน์พร้อมกับทีมงานจัดเก็บข้อมูล
		- ไม่สามารถเก็บข้อมูลในพื้นที่ที่คัดเลือก	- พิจารณาจังหวัดสำรองโดยเลือกจังหวัดที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนในภูมิภาคเดียวกันที่ใกล้เคียงกับจังหวัดที่ได้รับการคัดเลือก
		- อคติที่เกิดจากการจัดเก็บข้อมูลหรือพบข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อย/ไม่พบเลย	- จัดแผนการลงพื้นที่เก็บข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งวันทำงานและวันหยุดสุดสัปดาห์ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายทั้งด้านอาชีพและอายุ - หัวหน้าทีมจัดเก็บข้อมูลลงตรวจสอบการจัดเก็บข้อมูลเป็นพิเศษในพื้นที่ที่มีปัญหา
วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ	- กำหนดกรอบในการวิเคราะห์ผล	- พบข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนสูงหรือมีค่าผิดปกติ	- รายงานเกี่ยวกับข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนหรือค่าผิดปกติต่อสำนักงานกิจการยุติธรรม และกำหนดแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
		- ระบบจัดเก็บข้อมูลมีความผิดพลาดทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้	- เตรียมการสำรองข้อมูลในระบบอื่นควบคู่กับระบบจัดเก็บข้อมูลหลัก - เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลแบบออนไลน์จึงสามารถดำเนินการวิเคราะห์และตรวจสอบความคลาดเคลื่อนและค่าผิดปกติของข้อมูลไปพร้อมกับการจัดเก็บข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว
จัดประชุมนำเสนอผลการสำรวจ	- ประสานหน่วยงานและนักวิชาการเพื่อเข้าร่วมประชุมรับฟังผลการสำรวจ	- หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่สำรวจ	- พิจารณาหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม
	- ประชุมเพื่อนำเสนอผลการสำรวจให้แก่ผู้แทนหน่วยงานด้านการป้องกันอาชญากรรมและหน่วยงานยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนักวิชาการที่สนใจ	- สถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 กลับมารุนแรง - สถานการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติ อาทิ อุทกภัย	- เตรียมจัดการประชุมในรูปแบบออนไลน์
		- หน่วยงานไม่สามารถเข้าร่วมการประชุมหรือไม่มีส่วนร่วมในการให้ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น	- ให้หน่วยงานที่ไม่สามารถเข้าร่วม/ไม่ประสงค์แสดงความคิดเห็นในการประชุม สามารถส่งความคิดเห็นผ่านทางช่องทางอื่น ๆ เช่น มีหนังสือสรุปความคิดเห็นของหน่วยงานแสดงความคิดเห็นทางอีเมลของโครงการและทางช่องทางออนไลน์อื่น ๆ
		- ระยะเวลาในการนำเสนอไม่เพียงพอต่อการรับฟังข้อมูลและ	- จัดส่งเอกสารข้อมูลผลการสำรวจให้แก่ผู้เข้าร่วมประชุมก่อนการจัดประชุม

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
		แสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม	- สามารถส่งความคิดเห็นผ่านทางช่องทางอื่น ๆ เช่น มีหนังสือสรุปความคิดเห็นของหน่วยงาน แสดงความคิดเห็นทางอีเมลของโครงการและทางช่องทางออนไลน์อื่น ๆ

บทที่ 4

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

4.1 ภาพรวมของผู้ตอบแบบสำรวจ

การสำรวจครั้งนี้มีผู้กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 11,408 คน แบ่งเป็น "สมาชิกในครัวเรือน" จำนวน 7,754 คน คิดเป็นร้อยละ 67.97 รองลงมาคือ "ผู้แทนครัวเรือน" จำนวน 3,654 คน คิดเป็นร้อยละ 32.03 สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้ครอบคลุมทั้งผู้แทนครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือน โดยมีสัดส่วนของสมาชิกในครัวเรือนมากกว่าผู้แทนครัวเรือนประมาณสองเท่า

ตารางที่ 2 ภาพรวมของผู้ตอบแบบสำรวจ

ผู้ตอบแบบสำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้แทนครัวเรือน	3,654	32.03
สมาชิกในครัวเรือน	7,754	67.97
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00

4.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้แทนครัวเรือน

จากข้อมูลผู้แทนครัวเรือน จำนวน 3,654 คน พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 1,998 คน คิดเป็นร้อยละ 54.68 รองลงมาคือเพศชาย จำนวน 1,636 คน คิดเป็นร้อยละ 44.77 และเพศทางเลือก จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 0.55 แสดงให้เห็นว่าผู้แทนครัวเรือนในการสำรวจครั้งนี้ มีสัดส่วนเพศหญิงมากกว่าเพศชายเล็กน้อย

เมื่อพิจารณาด้านอายุ พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยทำงานตอนกลางถึงวัยก่อนสูงอายุ โดยกลุ่มอายุที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือ 45-49 ปี จำนวน 473 คน คิดเป็นร้อยละ 12.94 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 55-59 ปี จำนวน 429 คน คิดเป็นร้อยละ 11.74 และช่วงอายุ 35-39 ปี จำนวน 413 คน คิดเป็นร้อยละ 11.30 ขณะที่ผู้สูงอายุ 60 ปีขึ้นไปมีอยู่ในทุกช่วงอายุ โดยเฉพาะช่วง 60-64 ปี จำนวน 347 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

ด้านรายได้ครัวเรือน พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่มีรายได้ครัวเรือนอยู่ในช่วง 15,001-25,000 บาท จำนวน 1,156 คน คิดเป็นร้อยละ 31.64 รองลงมา คือ ช่วง 25,001-35,000 บาท จำนวน 866 คน คิดเป็นร้อยละ 23.70 และรายได้ไม่เกิน 15,000 บาท จำนวน 600 คน คิดเป็นร้อยละ 16.42 สะท้อนว่าผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มรายได้ระดับล่างถึงปานกลาง

เมื่อพิจารณาระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน พบว่า ผู้แทนครัวเรือนมากกว่าครึ่งหนึ่งระบุว่า "พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ" จำนวน 1,845 คน คิดเป็นร้อยละ 50.49 รองลงมา คือ "รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง" จำนวน 784 คน คิดเป็นร้อยละ 21.46 และ "สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ" จำนวน 777 คน คิดเป็นร้อยละ 21.26 ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนว่าครัวเรือนจำนวนมากยังอยู่ในภาวะพอประคองรายจ่ายได้ แต่มีข้อจำกัดด้านการออมและความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

ด้านอาชีพ พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจ จำนวน 990 คน คิดเป็นร้อยละ 27.09 รองลงมาคือรับจ้างทั่วไป จำนวน 766 คน คิดเป็นร้อยละ 20.96 และเกษตรกรกรรม จำนวน 703 คน คิดเป็นร้อยละ 19.24 แสดงให้เห็นว่าผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในภาคอาชีพอิสระ การจ้างงานทั่วไป และภาคเกษตรกรรมเป็นหลัก

ด้านการศึกษา พบว่า ผู้แทนครัวเรือนมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 1,036 คน คิดเป็นร้อยละ 28.35 รองลงมาคือระดับประถมศึกษา จำนวน 585 คน คิดเป็นร้อยละ 16.01 มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 574 คน คิดเป็นร้อยละ 15.71 และมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 564 คน คิดเป็นร้อยละ 15.44 สะท้อนว่ากลุ่มผู้แทนครัวเรือนมีความหลากหลายด้านระดับการศึกษา ตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา

ด้านสถานภาพสมรส พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่มีสถานภาพแต่งงานแล้ว จำนวน 2,121 คน คิดเป็นร้อยละ 58.05 รองลงมาคือโสด จำนวน 697 คน คิดเป็นร้อยละ 19.07 และอยู่ร่วมกัน จำนวน 353 คน คิดเป็นร้อยละ 9.66 แสดงให้เห็นว่าผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวหรือมีคู่สมรส

ด้านสัญชาติ พบว่า ผู้แทนครัวเรือนเกือบทั้งหมดมีสัญชาติไทย จำนวน 3,636 คน คิดเป็นร้อยละ 99.51 ขณะที่ผู้ไม่มีสัญชาติไทยมีจำนวน 18 คน สำหรับกลุ่มผู้ไม่มีสัญชาติไทย เหตุผลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยคือเป็นแรงงานต่างด้าวและได้รับการจ้างงานในประเทศไทยหลังจากเข้าประเทศมาแล้ว อย่างละ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44 เท่ากัน

ด้านความพิการ พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่ไม่พิการ จำนวน 3,637 คน คิดเป็นร้อยละ 99.53 ขณะที่ผู้พิการมีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 0.47 โดยในกลุ่มผู้พิการ ส่วนใหญ่เป็นผู้บกพร่องทางร่างกาย และสุขภาพ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 รองลงมา คือ บกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65

ด้านศาสนา พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 3,371 คน คิดเป็นร้อยละ 92.26 รองลงมาคือศาสนาอิสลาม จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 5.83 และศาสนาคริสต์ จำนวน 49 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.34

ด้านการเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่ระบุว่าเห็นการปฏิบัติงานเดือนละครั้ง จำนวน 1,376 คน คิดเป็นร้อยละ 37.66 รองลงมา คือสัปดาห์ละครั้ง จำนวน 910 คน คิดเป็นร้อยละ 24.90 และปีละครั้ง จำนวน 651 คน คิดเป็นร้อยละ 17.82 ขณะที่ผู้ที่ไม่เคยพบเห็นมีจำนวน 452 คน คิดเป็นร้อยละ 12.37

ด้านความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเจ้าบ้าน พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่เป็นเจ้าของบ้าน จำนวน 1,794 คน คิดเป็นร้อยละ 49.10 รองลงมา คือ คู่สมรส จำนวน 861 คน คิดเป็นร้อยละ 23.56 และบุตร จำนวน 675 คน คิดเป็นร้อยละ 18.47 สะท้อนว่าผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่เป็นบุคคลหลักของครัวเรือนหรือมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเจ้าบ้าน

ด้านลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้แทนครัวเรือนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรรหรือบ้านเดี่ยว จำนวน 1,805 คน คิดเป็นร้อยละ 49.40 รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม จำนวน 1,043 คน คิดเป็นร้อยละ 28.54 และเขตธุรกิจ จำนวน 375 คน คิดเป็นร้อยละ 10.26 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กระจายอยู่ในพื้นที่อยู่อาศัยทั่วไปและพื้นที่เกษตรกรรมเป็นสำคัญ

ตารางที่ 3 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
เพศชาย	1,636	44.77
เพศหญิง	1,998	54.68
เพศทางเลือก	20	0.55
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
อายุ		
0-17 ปี	0	0.00
18-19 ปี	27	0.74
20-24 ปี	105	2.87
25-29 ปี	252	6.90
30-34 ปี	313	8.57
35-39 ปี	413	11.30
40-44 ปี	405	11.08
45-49 ปี	473	12.94
50-54 ปี	405	11.08
55-59 ปี	429	11.74
60-64 ปี	347	9.50
65-69 ปี	252	6.90
70-74 ปี	129	3.53
75-79 ปี	53	1.45
80-89 ปี	37	1.01
90 ปีขึ้นไป	3	0.08
ไม่ทราบ	2	0.05
ไม่ประสงค์จะตอบ	9	0.25
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
รายได้ครัวเรือน		
ไม่เกิน 15,000 บาท	600	16.42
15,001 - 25,000 บาท	1,156	31.64
25,001 - 35,000 บาท	866	23.70
35,001 - 45,000 บาท	402	11.00
45,001 - 55,000 บาท	295	8.07
55,001 - 65,000 บาท	155	4.24
65,001 - 75,000 บาท	55	1.51
มากกว่า 75,000 บาท	43	1.18

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ประสงค์จะตอบ	82	2.24
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
ระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน		
มีฐานะร่ำรวย (สามารถจับจ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก)	29	0.79
สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ	777	21.26
พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ	1,845	50.49
รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง	784	21.46
ขัดสน มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก	47	1.29
ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก	1	0.03
ไม่ทราบ	1	0.03
ไม่ประสงค์จะตอบ	170	4.65
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
อาชีพ		
ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	250	6.84
พนักงานเอกชน	518	14.18
นักเรียน / นักศึกษา	50	1.37
รับจ้างทั่วไป	766	20.96
เกษตรกร	703	19.24
ประกอบธุรกิจ	990	27.09
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	244	6.68
อื่น ๆ	97	2.65
ไม่ประสงค์จะตอบ	36	0.99
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
การศึกษาระดับสูงสุด		
ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	36	0.99
การศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)	3	0.08
ประถมศึกษา	585	16.01
มัธยมศึกษาตอนต้น	564	15.44
มัธยมศึกษาตอนปลาย	574	15.71
ปวช.	257	7.03
ปวส.	499	13.66
ปริญญาตรี	1,036	28.35
ปริญญาโท	40	1.09
สูงกว่าปริญญาโท	6	0.16
การศึกษาในรูปแบบอื่น	1	0.03

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ทราบ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	53	1.45
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
สถานภาพสมรส		
โสด	697	19.07
แต่งงานแล้ว	2,121	58.05
อยู่ร่วมกัน	353	9.66
แยกกันอยู่	39	1.07
หย่าร้าง	147	4.02
หม้าย	264	7.22
อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ทราบ	3	0.08
ไม่ประสงค์จะตอบ	30	0.82
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
สัญชาติ		
สัญชาติไทย	3,636	99.51
ไม่มีสัญชาติไทย	18	0.49
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
เหตุผลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย (ในกรณีของผู้ที่ระบุว่า “ไม่มีสัญชาติไทย”)		
แรงงานต่างด้าว	8	44.44
นักศึกษาต่างชาติ ผีกรอบม	0	0.00
ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (ตามสัญญาจ้างตั้งแต่ก่อนเข้ามาในประเทศไทย)	0	0.00
ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (เพิ่งหางานได้หลังจากเข้าประเทศ)	8	44.44
ติดตามคู่สมรส ครอบครัว (รวมถึงความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น)	1	5.56
ติดตามบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	0	0.00
เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้สัญชาติไทย	0	0.00
นักท่องเที่ยวระยะยาวต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เก็บแบบสอบถาม	0	0.00
ผู้ลี้ภัยจากสงคราม ความขัดแย้งภายในประเทศ	0	0.00
อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ทราบ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	1	5.56
รวมทั้งสิ้น	18	100.00
ความพิการ		
ไม่พิการ	3,637	99.53

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พิการ	17	0.47
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
ประเภทความพิการ (ในกรณีของผู้ที่ระบุว่า “พิการ”)		
บกพร่องทางการได้ยิน	3	17.65
บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ	12	70.59
ไม่ประสงค์จะตอบ	2	11.76
รวมทั้งสิ้น	17	100.00
ศาสนา		
ไม่มีศาสนา	9	0.2
คริสต์	49	1.3
อิสลาม	213	5.8
พราหมณ์-ฮินดู	4	0.1
พุทธ	3,371	92.3
อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	8	0.22
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
การเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของ หน่วยงานด้านยุติธรรม		
สัปดาห์ละครั้ง	910	24.90
เดือนละครั้ง	1,376	37.66
ปีละครั้ง	651	17.82
มากกว่า 1 ครั้ง/ปี	265	7.25
ไม่เคยพบ	452	12.37
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00
ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเจ้าบ้าน		
เจ้าของบ้าน	1,794	49.10
คู่สมรส	861	23.56
บิดามารดา	111	3.04
บุตร	675	18.47
ปู่/ย่า/ตา/ยาย	41	1.12
หลาน	59	1.61
พี่น้อง	12	0.33
ลุง/ป้า/น้า/อา	3	0.08
อื่น ๆ	98	2.68
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย		
เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว	1,805	49.40
เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง	375	10.26
เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่นและประชากรอยู่อย่างแออัด	361	9.88
เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมากหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	55	1.51
เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	1,043	28.54
อื่น ๆ	15	0.41
รวมทั้งสิ้น	3,654	100.00

4.3 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

การสำรวจครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 11,408 คน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม และลักษณะที่อยู่อาศัย ดังต่อไปนี้

1. เพศ

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 6,274 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมา ได้แก่ เพศชาย จำนวน 5,079 คน คิดเป็นร้อยละ 44.52 และเพศทางเลือก จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 0.48 ตามลำดับ

2. อายุ

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามช่วงอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 45–49 ปีจำนวนมากที่สุด จำนวน 1,548 คน คิดเป็นร้อยละ 13.57 รองลงมา ได้แก่ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 55–59 ปี จำนวน 1,337 คน คิดเป็นร้อยละ 11.72 ผู้ที่มีอายุระหว่าง 35–39 ปี และ 40–44 ปี มีจำนวนเท่ากัน คือ ช่วงอายุละ 1,325 คน คิดเป็นร้อยละ 11.61 และผู้ที่มีอายุระหว่าง 50–54 ปี จำนวน 1,263 คน คิดเป็นร้อยละ 11.07

สำหรับช่วงอายุอื่น ๆ พบว่า ผู้ที่มีอายุระหว่าง 60–64 ปี มีจำนวน 1,071 คน คิดเป็นร้อยละ 9.39 อายุระหว่าง 30–34 ปี จำนวน 965 คน คิดเป็นร้อยละ 8.46 อายุระหว่าง 25–29 ปี จำนวน 795 คน คิดเป็นร้อยละ 6.97 อายุระหว่าง 65–69 ปี จำนวน 734 คน คิดเป็นร้อยละ 6.43 อายุระหว่าง 20–24 ปี จำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 3.01 อายุระหว่าง 70–74 ปี จำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 2.94 อายุระหว่าง 75–79 ปี จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 1.30 และอายุระหว่าง 18–19 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 0.88

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 80–89 ปี มีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 0.71 อายุ 90 ปีขึ้นไป จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.06 ผู้ที่ไม่ทราบอายุ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 และผู้ที่ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 0.22 โดยไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 0–17 ปี

3. รายได้ครัวเรือน

เมื่อพิจารณารายได้ครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ครัวเรือนระหว่าง 15,001–25,000 บาท จำนวน 3,545 คน คิดเป็นร้อยละ 31.07 รองลงมา ได้แก่ ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 25,001–35,000 บาท จำนวน 2,892 คน คิดเป็นร้อยละ 25.35 และผู้ที่มีรายได้ไม่เกิน 15,000 บาท จำนวน 1,527 คน คิดเป็นร้อยละ 13.39

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนระหว่าง 35,001–45,000 บาท มีจำนวน 1,342 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 รายได้ระหว่าง 45,001–55,000 บาท จำนวน 1,007 คน คิดเป็นร้อยละ 8.83 รายได้ระหว่าง 55,001–65,000 บาท จำนวน 522 คน คิดเป็นร้อยละ 4.58 รายได้ระหว่าง 65,001–75,000 บาท จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 1.62 และรายได้มากกว่า 75,000 บาท จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 1.53 ทั้งนี้ มีผู้ไม่ประสงค์จะตอบคำถามเกี่ยวกับรายได้ครัวเรือน จำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 1.88

4. ระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน

เมื่อสอบถามเกี่ยวกับระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่า มีรายได้อยู่ในระดับพอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ จำนวน 5,908 คน คิดเป็นร้อยละ 51.79 รองลงมา ได้แก่ ผู้ที่สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสบายและมีเงินเหลือเก็บ จำนวน 2,511 คน คิดเป็นร้อยละ 22.01 และผู้ที่มีรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังมีภาวะขาดเหลืออยู่บ้าง จำนวน 2,320 คน คิดเป็นร้อยละ 20.34

กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่า มีฐานะร่ำรวย สามารถจับจ่ายใช้สอยและมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก มีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 0.96 ขณะที่ผู้ที่ระบุว่า มีฐานะขัดสนและมีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก มีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 และผู้ที่ระบุว่า ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.03 นอกจากนี้ มีผู้ไม่ทราบระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิต จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.03 และผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 439 คน คิดเป็นร้อยละ 3.85

5. อาชีพ

เมื่อจำแนกตามอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจ จำนวน 3,158 คน คิดเป็นร้อยละ 27.68 รองลงมา ได้แก่ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม จำนวน 2,408 คน คิดเป็นร้อยละ 21.11 รับจ้างทั่วไป จำนวน 2,353 คน คิดเป็นร้อยละ 20.63 และเป็นพนักงานเอกชน จำนวน 1,543 คน คิดเป็นร้อยละ 13.53

ส่วนผู้ที่ประกอบอาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 783 คน คิดเป็นร้อยละ 6.86 ผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 642 คน คิดเป็นร้อยละ 5.63 ผู้ที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ จำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 2.40 และนักเรียนหรือนักศึกษา จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 1.41 ทั้งนี้ มีผู้ไม่ประสงค์จะตอบเกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 0.75

6. ระดับการศึกษาสูงสุด

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 3,151 คน คิดเป็นร้อยละ 27.62 รองลงมา ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,899 คน คิดเป็นร้อยละ 16.65 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1,867 คน คิดเป็นร้อยละ 16.37 และระดับประถมศึกษา จำนวน 1,769 คน คิดเป็นร้อยละ 15.51

กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือ ปวส. มีจำนวน 1,563 คน คิดเป็นร้อยละ 13.70 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ ปวช. จำนวน 782 คน คิดเป็นร้อยละ 6.85 ระดับปริญญาโท จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 0.96 และระดับสูงกว่าปริญญาโท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 0.17

นอกจากนี้ ผู้ที่ไม่เคยเข้ารับการศึกษามีจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 0.84 ผู้ที่ได้รับการศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน เช่น การจัดการศึกษาแบบ Home School จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.07 และผู้ที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบอื่น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.01 ทั้งนี้ มีผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 1.26 และไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าไม่ทราบระดับการศึกษาสูงสุดของตนเอง

7. สถานภาพสมรส

เมื่อจำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพแต่งงานแล้ว จำนวน 7,297 คน คิดเป็นร้อยละ 63.96 รองลงมา ได้แก่ สถานภาพโสด จำนวน 1,863 คน คิดเป็นร้อยละ 16.33 และอยู่ร่วมกันโดยไม่ได้ระบุว่าแต่งงาน จำนวน 962 คน คิดเป็นร้อยละ 8.43

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้าย มีจำนวน 695 คน คิดเป็นร้อยละ 6.09 หย่าร้าง จำนวน 407 คน คิดเป็นร้อยละ 3.57 และแยกกันอยู่ จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90 นอกจากนี้ มีผู้ไม่ทราบสถานภาพสมรส จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 0.08 และผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 0.63 โดยไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ระบุสถานภาพสมรสในประเภทอื่น ๆ

8. สัญชาติ

เมื่อพิจารณาตามสัญชาติ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดมีสัญชาติไทย จำนวน 11,364 คน คิดเป็นร้อยละ 99.61 ขณะที่ผู้ไม่มีสัญชาติไทยมีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 0.39

9. เหตุผลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีสัญชาติไทย จำนวน 44 คน เมื่อพิจารณาเหตุผลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ได้รับการจ้างงานในประเทศไทยภายหลังการเดินทางเข้ามาในประเทศไทย จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 52.27 รองลงมา ได้แก่ แรงงานต่างด้าว จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36 และผู้ที่ติดตามคู่สมรส ครอบครัว หรือความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.82 ทั้งนี้ มีผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55

ไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ระบุเหตุผลว่าเป็นนักศึกษาต่างชาติหรือผู้เข้ารับการฝึกอบรม เป็นผู้ได้รับการจ้างงานตามสัญญาจ้างตั้งแต่ก่อนเดินทางเข้าประเทศ ติดตามบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิดแต่ไม่ได้รับสัญชาติไทย เป็นนักท่องเที่ยวระยะยาว หรือเป็นผู้ลี้ภัยจากสงครามและความขัดแย้งภายในประเทศ รวมถึงไม่มีผู้ตอบในประเภทเหตุผลอื่น ๆ และประเภทไม่ทราบเหตุผล

10. ความพิการ

เมื่อพิจารณาสถานะความพิการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีความพิการ จำนวน 11,363 คน คิดเป็นร้อยละ 99.61 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีความพิการมีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 0.39

ในกลุ่มกลุ่มตัวอย่างที่มีความพิการ จำนวน 45 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 68.89 รองลงมา ได้แก่ ความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และผู้ไม่ประสงค์จะระบุประเภทความพิการ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11

11. ศาสนา

เมื่อพิจารณาการนับถือศาสนาของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 10,471 คน คิดเป็นร้อยละ 91.8 รองลงมา ได้แก่ ศาสนาอิสลาม จำนวน 729 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 ศาสนาคริสต์ จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 และศาสนาพราหมณ์-ฮินดู จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 0.1

กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าไม่มีศาสนา มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 และผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 โดยไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่านับถือศาสนาอื่น ๆ

12. การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม

เมื่อสอบถามถึงความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ประมาณเดือนละครั้ง จำนวน 4,397 คน คิดเป็นร้อยละ 38.54 รองลงมา ได้แก่ พบเห็นประมาณสัปดาห์ละครั้ง จำนวน 2,834 คน คิดเป็นร้อยละ 24.84 และพบเห็นประมาณปีละครั้ง จำนวน 2,006 คน คิดเป็นร้อยละ 17.58

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ มีจำนวน 1,407 คน คิดเป็นร้อยละ 12.33 และผู้ที่พบเห็นมากกว่า 1 ครั้งต่อปี มีจำนวน 764 คน คิดเป็นร้อยละ 6.70

13. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเจ้าบ้าน

เมื่อพิจารณาความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างกับเจ้าบ้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเจ้าของบ้าน จำนวน 5,318 คน คิดเป็นร้อยละ 46.62 รองลงมา ได้แก่ เป็นคู่สมรสของเจ้าบ้าน จำนวน 2,865 คน คิดเป็นร้อยละ 25.11 และเป็นบุตรของเจ้าบ้าน จำนวน 2,286 คน คิดเป็นร้อยละ 20.04

กลุ่มตัวอย่างที่มีความสัมพันธ์กับเจ้าบ้านในฐานะบิดาหรือมารดา มีจำนวน 380 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 เป็นหลาน จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 1.76 เป็นปู่ ย่า ตา หรือยาย จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 1.24 เป็นพี่หรือน้อง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 0.27 และเป็นลุง ป้า น้า หรืออา จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.07 นอกจากนี้ ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในลักษณะอื่น ๆ มีจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 1.56

14. ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

เมื่อพิจารณาลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรรหรือบ้านเดี่ยว จำนวน 5,513 คน คิดเป็นร้อยละ 48.33 รองลงมา ได้แก่ เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่ตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม จำนวน 3,616 คน คิดเป็นร้อยละ 31.70 และเขตธุรกิจ ซึ่งเป็นบริเวณที่มีบริษัท ห้าง หรือร้านค้าตั้งอยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง จำนวน 1,179 คน คิดเป็นร้อยละ 10.33

กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัดหรือชุมชนที่มีบ้านเรือนหนาแน่นและประชากรอยู่อย่างแออัด มีจำนวน 909 คน คิดเป็นร้อยละ 7.97 ขณะที่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตอุตสาหกรรมหรือชุมชนที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ มีจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 1.41 และผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลักษณะอื่น ๆ มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 0.26

ตารางที่ 4 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
เพศชาย	5,079	44.52
เพศหญิง	6,274	55.00
เพศทางเลือก	55	0.48
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
อายุ		
0-17 ปี	0	0.00
18-19 ปี	100	0.88
20-24 ปี	343	3.01
25-29 ปี	795	6.97
30-34 ปี	965	8.46
35-39 ปี	1,325	11.61
40-44 ปี	1,325	11.61
45-49 ปี	1,548	13.57
50-54 ปี	1,263	11.07
55-59 ปี	1,337	11.72
60-64 ปี	1,071	9.39
65-69 ปี	734	6.43
70-74 ปี	335	2.94
75-79 ปี	148	1.30
80-89 ปี	81	0.71
90 ปีขึ้นไป	7	0.06
ไม่ทราบ	6	0.05
ไม่ประสงค์จะตอบ	25	0.22
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
รายได้ครัวเรือน		
ไม่เกิน 15,000 บาท	1,527	13.39
15,001-25,000 บาท	3,545	31.07
25,001-35,000 บาท	2,892	25.35
35,001-45,000 บาท	1,342	11.76
45,001-55,000 บาท	1,007	8.83
55,001-65,000 บาท	522	4.58
65,001-75,000 บาท	185	1.62
มากกว่า 75,000 บาท	174	1.53

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ประสงค์จะตอบ	214	1.88
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
ระดับรายได้ต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐาน		
มีฐานะร่ำรวย (สามารถจับจ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก)	110	0.96
สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ	2,511	22.01
พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ	5,908	51.79
รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง	2,320	20.34
ขัดสน มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก	114	1.00
ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก	3	0.03
ไม่ทราบ	3	0.03
ไม่ประสงค์จะตอบ	439	3.85
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
อาชีพ		
ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	783	6.86
พนักงานเอกชน	1,543	13.53
นักเรียน / นักศึกษา	161	1.41
รับจ้างทั่วไป	2,353	20.63
เกษตรกรรวม	2,408	21.11
ประกอบธุรกิจ	3,158	27.68
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	642	5.63
อื่น ๆ	274	2.40
ไม่ประสงค์จะตอบ	86	0.75
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
การศึกษาระดับสูงสุด		
ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	96	0.84
การศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)	8	0.07
ประถมศึกษา	1,769	15.51
มัธยมศึกษาตอนต้น	1,899	16.65
มัธยมศึกษาตอนปลาย	1,867	16.37
ปวช.	782	6.85
ปวส.	1,563	13.70

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรี	3,151	27.62
ปริญญาโท	109	0.96
สูงกว่าปริญญาโท	19	0.17
การศึกษาในรูปแบบอื่น	1	0.01
ไม่ทราบ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	144	1.26
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
สถานภาพสมรส		
โสด	1,863	16.33
แต่งงานแล้ว	7,297	63.96
อยู่ร่วมกัน	962	8.43
แยกกันอยู่	103	0.90
หย่าร้าง	407	3.57
หม้าย	695	6.09
อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ทราบ	9	0.08
ไม่ประสงค์จะตอบ	72	0.63
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
สัญชาติ		
สัญชาติไทย	11,364	99.61
ไม่มีสัญชาติไทย	44	0.39
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
เหตุผลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย (กรณีที่ระบุว่า “ไม่มีสัญชาติไทย”)		
แรงงานต่างด้าว	16	36.36
นักศึกษาต่างชาติ ฝึกอบรม	0	0.00
ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (ตามสัญญาจ้างตั้งแต่มีก่อนเข้ามาในประเทศไทย)	0	0.00
ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (เพิ่งหางานได้หลังจากเข้าประเทศ)	23	52.27
ติดตามคู่สมรส ครอบครัว (รวมถึงความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น)	3	6.82
ติดตามบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	0	0.00
เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้ สัญชาติไทย	0	0.00

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักท่องเที่ยวยาวต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เก็บแบบสอบถาม	0	0.00
ผู้ลี้ภัยจากสงคราม ความขัดแย้งภายในประเทศ	0	0.00
อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ทราบ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	2	4.55
รวมทั้งสิ้น	44	100.00
ความพิการ		
ไม่พิการ	11,363	99.61
พิการ	45	0.39
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
ประเภทความพิการ (ในกรณีที่ระบุว่า “พิการ”)		
บกพร่องทางการได้ยิน	9	20.00
บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ	31	68.89
ไม่ประสงค์จะตอบ	5	11.11
รวมทั้งสิ้น	45	100.00
ศาสนา		
ไม่มีศาสนา	33	0.3
คริสต์	144	1.3
อิสลาม	729	6.4
พราหมณ์-ฮินดู	10	0.1
พุทธ	10,471	91.8
อื่น ๆ	0	0.0
ไม่ประสงค์จะตอบ	21	0.2
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
การเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม		
สัปดาห์ละครั้ง	2,834	24.84
เดือนละครั้ง	4,397	38.54
ปีละครั้ง	2,006	17.58
มากกว่า 1 ครั้ง/ปี	764	6.70
ไม่เคยพบ	1,407	12.33
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเจ้าบ้าน		
เจ้าของบ้าน	5,318	46.62

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คู่สมรส	2,865	25.11
บิดามารดา	380	3.33
บุตร	2,286	20.04
ปู่/ย่า/ตา/ยาย	141	1.24
หลาน	201	1.76
พี่น้อง	31	0.27
ลุง/ป้า/น้า/อา	8	0.07
อื่น ๆ	178	1.56
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00
ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย		
เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว	5,513	48.33
เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกัน เป็นบริเวณกว้าง	1,179	10.33
เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด	909	7.97
เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมากหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	161	1.41
เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	3,616	31.70
อื่น ๆ	30	0.26
รวมทั้งสิ้น	11,408	100.00

4.4 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 9,211 คน คิดเป็นร้อยละ 80.74 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีจำนวน 2,178 คน คิดเป็นร้อยละ 19.09 และมีผู้ไม่ประสงค์จะตอบคำถาม จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 0.17 จากกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 11,408 คน

ตารางที่ 5 ภาพรวมการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลำดับ	ภาพรวมการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	9,211	80.74
2	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	2,178	19.09
3	ไม่ประสงค์ตอบ	19	0.17
รวมทั้งสิ้น		11,408	100.00

4.4.1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 2,178 คน สามารถจำแนก
ลักษณะทางประชากรศาสตร์ได้ดังต่อไปนี้

1. เพศ

เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน
1,175 คน คิดเป็นร้อยละ 53.95 รองลงมา ได้แก่ เพศชาย จำนวน 991 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 และ
เพศทางเลือก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 0.55 ตามลำดับ

2. อายุ

เมื่อพิจารณาจำแนกตามช่วงอายุ พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีอายุระหว่าง 45–49 ปี
มากที่สุด จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 13.87 รองลงมา ได้แก่ อายุระหว่าง 35–39 ปี จำนวน 286 คน
คิดเป็นร้อยละ 13.13 อายุระหว่าง 40–44 ปี จำนวน 276 คน คิดเป็นร้อยละ 12.67 อายุระหว่าง 30–34 ปี
จำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 10.33 และอายุระหว่าง 50–54 ปี จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 10.24

ผู้ที่มีอายุระหว่าง 55–59 ปี มีจำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 9.96 อายุระหว่าง 25–29 ปี จำนวน
181 คน คิดเป็นร้อยละ 8.31 อายุระหว่าง 60–64 ปี จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 6.89 อายุระหว่าง
65–69 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50 และอายุระหว่าง 20–24 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90

สำหรับช่วงอายุอื่น ๆ พบว่า ผู้ที่มีอายุระหว่าง 0–17 ปี มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 1.74 อายุ
ระหว่าง 70–74 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 1.65 อายุระหว่าง 18–19 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ
1.33 อายุระหว่าง 75–79 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 0.83 อายุระหว่าง 80–89 ปี จำนวน 7 คน
คิดเป็นร้อยละ 0.32 และอายุ 90 ปีขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 นอกจากนี้ มีผู้ไม่ทราบอายุ
จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05 และผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.23

3. อาชีพ

เมื่อพิจารณาจำแนกตามอาชีพ พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจ
จำนวน 691 คน คิดเป็นร้อยละ 31.73 รองลงมา ได้แก่ รับจ้างทั่วไป จำนวน 438 คน คิดเป็นร้อยละ 20.11
พนักงานเอกชน จำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 17.26 และประกอบอาชีพเกษตรกรรม จำนวน 354 คน
คิดเป็นร้อยละ 16.25

ผู้ที่ประกอบอาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 6.47
ผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 3.58 ผู้ที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ จำนวน 45 คน คิดเป็น
ร้อยละ 2.07 และนักเรียนหรือนักศึกษา จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 1.56 ทั้งนี้ มีผู้ไม่ประสงค์จะตอบ
คำถามเกี่ยวกับอาชีพ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 0.96

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

เมื่อพิจารณาระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาตรี จำนวน 768 คน คิดเป็นร้อยละ 35.26 รองลงมา ได้แก่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
หรือ ปวส. จำนวน 367 คน คิดเป็นร้อยละ 16.85 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 325 คน คิดเป็น
ร้อยละ 14.92 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 12.26 และระดับประถมศึกษา
จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 11.02

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ ปวช. มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 6.61 ระดับปริญญาโท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 0.83 และผู้ที่ไม่เคยเข้ารับการศึกษามีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 0.51 ส่วนผู้ที่ได้รับการศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน เช่น Home School มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05

นอกจากนี้ มีผู้ไม่ประสงค์จะตอบคำถามเกี่ยวกับระดับการศึกษา จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 1.70 โดยไม่มีผู้ที่สำเร็จการศึกษามากกว่าระดับปริญญาโท ผู้ที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบอื่น และผู้ที่ไม่ทราบระดับการศึกษาของตนเอง

5. สถานภาพสมรส

เมื่อพิจารณาจำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีสถานภาพแต่งงานแล้ว จำนวน 1,237 คน คิดเป็นร้อยละ 56.80 รองลงมา ได้แก่ สถานภาพโสด จำนวน 435 คน คิดเป็นร้อยละ 19.97 และอยู่ร่วมกัน จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 11.20

ผู้ที่มีสถานภาพหม้าย มีจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 5.37 หย่าร้าง จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55 และแยกกันอยู่ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 นอกจากนี้ มีผู้ไม่ทราบสถานภาพสมรส จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.18 และผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 0.83 โดยไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ระบุสถานภาพสมรสในประเภทอื่น ๆ

6. สัญชาติ

เมื่อพิจารณาด้านสัญชาติ พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกือบทั้งหมดมีสัญชาติไทย จำนวน 2,177 คน คิดเป็นร้อยละ 99.95 ขณะที่ผู้ไม่มีสัญชาติไทยมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.05

7. ความพิการ

เมื่อพิจารณาสถานะความพิการ พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่มีความพิการ จำนวน 2,170 คน คิดเป็นร้อยละ 99.63 ขณะที่ผู้ที่มีความพิการมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.37

ในกลุ่มผู้ที่มีความพิการ จำนวน 8 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมา ได้แก่ ผู้ไม่ประสงค์จะระบุประเภทความพิการ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50

8. ศาสนา

เมื่อพิจารณาการนับถือศาสนา พบว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 1,977 คน คิดเป็นร้อยละ 90.8 รองลงมา ได้แก่ ศาสนาอิสลาม จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 ศาสนาคริสต์ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 และศาสนาพราหมณ์-ฮินดู จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.1 ผู้ที่ระบุว่าไม่มีศาสนา มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 และผู้ไม่ประสงค์จะตอบ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.1 โดยไม่มีผู้ที่ระบุว่านับถือศาสนาอื่น ๆ

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของ ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
เพศชาย	991	45.50
เพศหญิง	1,175	53.95
เพศทางเลือก	12	0.55

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของ ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00
อายุ		
0-17 ปี*	38	1.74
18-19 ปี	29	1.33
20-24 ปี	85	3.90
25-29 ปี	181	8.31
30-34 ปี	225	10.33
35-39 ปี	286	13.13
40-44 ปี	276	12.67
45-49 ปี	302	13.87
50-54 ปี	223	10.24
55-59 ปี	217	9.96
60-64 ปี	150	6.89
65-69 ปี	98	4.50
70-74 ปี	36	1.65
75-79 ปี	18	0.83
80-89 ปี	7	0.32
90 ปีขึ้นไป	1	0.05
ไม่ทราบ	1	0.05
ไม่ประสงค์จะตอบ	5	0.23
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00
อาชีพ		
ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	6.47
พนักงานเอกชน	376	17.26
นักเรียน / นักศึกษา	34	1.56
รับจ้างทั่วไป	438	20.11
เกษตรกร	354	16.25
ประกอบธุรกิจ	691	31.73
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	78	3.58
อื่น ๆ	45	2.07
ไม่ประสงค์จะตอบ	21	0.96

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของ ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00
การศึกษาระดับสูงสุด		
ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	11	0.51
การศึกษาทางเลือนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)	1	0.05
ประถมศึกษา	240	11.02
มัธยมศึกษาตอนต้น	267	12.26
มัธยมศึกษาตอนปลาย	325	14.92
ปวช.	144	6.61
ปวส.	367	16.85
ปริญญาตรี	768	35.26
ปริญญาโท	18	0.83
สูงกว่าปริญญาโท	0	0.00
การศึกษาในรูปแบบอื่น	0	0.00
ไม่ทราบ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	37	1.70
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00
สถานภาพสมรส		
โสด	435	19.97
แต่งงานแล้ว	1,237	56.80
อยู่ร่วมกัน	244	11.20
แยกกันอยู่	24	1.10
หย่าร้าง	99	4.55
หม้าย	117	5.37
อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ทราบ	4	0.18
ไม่ประสงค์จะตอบ	18	0.83
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00
สัญชาติ		
สัญชาติไทย	2,177	99.95
ไม่มีสัญชาติ	1	0.05
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความพิการ		
ไม่พิการ	2,170	99.63
พิการ	8	0.37
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00
ประเภทความพิการ (ในกรณีที่ระบุว่า “พิการ”)		
บกพร่องทางการได้ยิน	1	12.50
บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ	5	62.50
ไม่ประสงค์จะตอบ	2	25.00
รวมทั้งสิ้น	8	100.00
ศาสนา		
ไม่มีศาสนา	5	0.2
คริสต์	37	1.7
อิสลาม	153	7.0
พราหมณ์-ฮินดู	3	0.1
พุทธ	1,977	90.8
อื่น ๆ	0	0.0
ไม่ประสงค์จะตอบ	3	0.1
รวมทั้งสิ้น	2,178	100.00

* หมายเหตุ : แม้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 11,408 คน จะไม่มีผู้ตอบแบบสำรวจที่มีอายุ 0-17 ปี แต่ข้อมูลดังกล่าวเกิดจากผู้ที่เป็นเหยื่อเป็นผู้ถ่ายทอดข้อมูลให้แก่คณะผู้วิจัยแทนคนที่ตกเป็นเหยื่อ

4.4.2 การก่อเหตุ

เมื่อพิจารณาจากจำนวนครั้งของเหตุการณ์ พบว่า มีเหตุการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและอุบัติเหตุรวมทั้งสิ้น 2,384 ครั้ง โดยเป็นเหตุการณ์ที่ก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 1,880 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 78.86 และก่อเหตุไม่สำเร็จ จำนวน 504 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.14 สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่อบางรายอาจประสบเหตุการณ์มากกว่าหนึ่งครั้งหรือประสบเหตุการณ์มากกว่าหนึ่งประเภท

ลำดับ	การก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ก่อเหตุสำเร็จ	1,880	78.86
2	ก่อเหตุไม่สำเร็จ	504	21.14
	รวมทั้งสิ้น	2,384	100.00

4.4.3 อัตราการตกเป็นเหยื่อแต่ละประเภท

เมื่อพิจารณาอัตราการตกเป็นเหยื่อแต่ละประเภท จำแนกตามประเภทความผิด พบว่า ประเภทความผิดที่พบมากที่สุด คือ การฉ้อโกงหรือหลอกลวง จำนวน 925 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.20 รองลงมา ได้แก่ ความผิดต่อทรัพย์ จำนวน 412 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.91 อุบัติเหตุ จำนวน 288 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.32 และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.77

สำหรับประเภทความผิดอื่น ๆ พบว่า การข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกทางกายภาพ (Physical Harassment) มีจำนวน 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.19 ความผิดทางเพศ จำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.33 และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.28 ตามลำดับ

ประเภทความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	อัตราการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	146	7.77	1.28
ความผิดต่อทรัพย์	412	21.91	3.61
ความผิดทางเพศ	25	1.33	0.22
ฉ้อโกง หลอกลวง	925	49.20	8.11
อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	24	1.28	0.21
ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	60	3.19	0.53
อุบัติเหตุ	288	15.32	2.52
รวม	1,880	100.00	16.48

4.5 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามประเภทความผิด

การนำเสนอข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบตามลักษณะของเหตุการณ์และความเป็นไปได้ในการจำแนกผลของการก่อเหตุ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 ตารางที่แสดงเฉพาะเหตุการณ์ก่อเหตุสำเร็จ ใช้สำหรับประเภทอาชญากรรมหรือเหตุการณ์ที่การตอบแบบสอบถามสะท้อนว่าเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นแล้วและมีผู้ได้รับผลกระทบหรือตกเป็นเหยื่ออย่างชัดเจน จึงนำเสนอเฉพาะจำนวนครั้งและอัตราการตกเป็นเหยื่อ ได้แก่ ลักษณะความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ลักษณะความผิดทางเพศ ลักษณะอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ลักษณะการข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก ลักษณะอุบัติเหตุ

รูปแบบที่ 2 ตารางที่จำแนกเหตุการณ์เป็นการก่อเหตุสำเร็จและการก่อเหตุไม่สำเร็จใช้สำหรับประเภทอาชญากรรมที่สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในกรณีที่ผู้ก่อเหตุสามารถกระทำการได้สำเร็จและกรณีที่มีความพยายามก่อเหตุ แต่ไม่สามารถดำเนินการจนบรรลุผล โดยตารางจะแสดงจำนวนครั้งและอัตราการตกเป็นเหยื่อแยกตามผลของการก่อเหตุ ได้แก่ “ก่อเหตุสำเร็จ” และ “ก่อเหตุไม่สำเร็จ” พร้อมทั้งแสดงผลรวมในภาพรวมตัวอย่างเช่น ลักษณะความผิดต่อทรัพย์ ลักษณะการฉ้อโกง หลอกลวง

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.5.1 ลักษณะความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

เมื่อพิจารณาอัตราการตกเป็นเหยื่อความผิดต่อชีวิตและร่างกาย พบเหตุการณ์รวมทั้งสิ้น 146 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.28

ประเภทความผิดที่พบมากที่สุด ได้แก่ การทำร้ายร่างกาย จำนวน 144 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.26 รองลงมา ได้แก่ การพยายามฆ่า จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.01 และความผิดประเภทอื่น ๆ จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.01 ส่วนความผิดประเภทการถูกฆ่า การก่อการร้าย และการลักพาตัว ไม่พบเหตุการณ์จากการสำรวจครั้งนี้

ตารางที่ 6 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

ประเภทความผิด	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
ถูกฆ่า	0	0.00
พยายามฆ่า	1	0.01
ทำร้ายร่างกาย	144	1.26
ก่อการร้าย	0	0.00
ลักพาตัว	0	0.00
อื่น ๆ	1	0.01
รวม	146	1.28

เมื่อพิจารณาลักษณะความผิดย่อย พบว่า ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ การทำร้ายร่างกาย จำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.92 รองลงมาคือความรุนแรงในครอบครัว จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.64 ชุมนุนต่อสู้ จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.27 และลอบฆ่าหรือลอบทำร้าย จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.48

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ทำร้ายร่างกาย	105	71.92
ชุลมุนต่อสู้	15	10.27
ลอบฆ่า/ลอบทำร้าย	8	5.48
ความรุนแรงในครอบครัว	17	11.64
อื่น ๆ	1	0.68
รวม	146	100.00

ด้านความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ พบว่า ผู้ก่อเหตุส่วนใหญ่เป็นเพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง จำนวน 51 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.93 รองลงมาคือไม่รู้จักหรือไม่เกี่ยวข้อง จำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.66 เพื่อนร่วมงาน จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.70 และสามี จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.90 ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนว่าความผิดต่อชีวิตและร่างกายจำนวนมากเกิดจากบุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมใกล้ชิดตัว หรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เสียหายในชีวิตประจำวัน

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บิดา/มารดา	0	0.00
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	13	8.90
ภรรยา	0	0.00
คู่วิถีรูปแบบอื่น	1	0.68
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	1	0.68
ลูกหลาน	2	1.37
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	3	2.05
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	51	34.93
เพื่อน	12	8.22
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	0	0.00
เพื่อนร่วมงาน	20	13.70
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	4	2.74
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	36	24.66
ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด	3	2.05
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	146	100.00

ด้านสถานที่เกิดเหตุ พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัว จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.67 รองลงมาคือสถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ หรือขนส่งสาธารณะ จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.03 สถานที่เชิงพาณิชย์ จำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.12 และสถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.70

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	55	37.67
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	25	17.12
สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	20	13.70
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	8	5.48

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	38	26.03
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	0	0.00
สถานที่อื่น ๆ	0	0.00
รวม	146	100.00

โดยสรุป ความผิดต่อชีวิตและร่างกายที่พบส่วนใหญ่เป็นการทำร้ายร่างกาย และมักเกิดขึ้นในพื้นที่ใกล้ตัว เช่น บ้าน ชุมชน และพื้นที่สาธารณะ ซึ่งสะท้อนความสำคัญของการเฝ้าระวังความปลอดภัยทั้งในระดับครัวเรือนและชุมชน

4.5.2 ลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน

ผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่อความผิดต่อทรัพย์สิน พบเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อรวมทั้งสิ้น 446 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.91 เมื่อจำแนกตามผลของการก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ที่ผู้กระทำความผิดสามารถก่อเหตุได้สำเร็จ จำนวน 412 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.61 ขณะที่เหตุการณ์ที่ก่อเหตุไม่สำเร็จมีจำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า การลักทรัพย์เป็นความผิดที่มีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงที่สุด จำนวน 343 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.01 รองลงมา ได้แก่ การทำให้เสียทรัพย์สินและการบุกรุก ซึ่งพบจำนวนเท่ากันประเภทละ 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.28 และการฉ้อโกงทรัพย์สิน จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.15 ตามลำดับ สำหรับความผิดประเภทอื่นพบในสัดส่วนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 การปล้น จี้ หรือชิงทรัพย์ จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06 และการกรรโชกทรัพย์ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.05 ขณะที่ไม่พบเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อจากการฉ้อโกงทรัพย์สิน ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การลักทรัพย์เป็นรูปแบบความผิดต่อทรัพย์สินที่พบมากที่สุด และเป็นองค์ประกอบสำคัญของอัตราการตกเป็นเหยื่อความผิดต่อทรัพย์สินในภาพรวม

ตารางที่ 7 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน

ประเภทความผิดตาม ลักษณะความผิด ต่อทรัพย์สิน	อัตราการตกเป็นเหยื่อ					
	ก่อเหตุสำเร็จ		ก่อเหตุไม่สำเร็จ		ภาพรวม	
	ครั้ง	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	5	0.04	2	0.02	7	0.06
ฉ้อโกงทรัพย์สิน	17	0.15	0	0.00	17	0.15
ลักทรัพย์	317	2.78	26	0.23	343	3.01
ฉ้อโกงทรัพย์สิน	0	0.00	0	0.00	0	0.00
กรรโชกทรัพย์	4	0.04	2	0.02	6	0.05
ทำให้เสียทรัพย์สิน	31	0.27	1	0.01	32	0.28

ประเภทความผิดตาม ลักษณะความผิด ต่อทรัพย์	อัตราการตกเป็นเหยื่อ					
	ก่อเหตุสำเร็จ		ก่อเหตุไม่สำเร็จ		ภาพรวม	
	ครั้ง	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
บุกรุก	32	0.28	0	0.00	32	0.28
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์อื่น	6	0.05	3	0.03	9	0.08
รวม	412	3.61	34	0.30	446	3.91

เมื่อพิจารณาลักษณะของความผิดต่อทรัพย์ที่ก่อเหตุสำเร็จ จำนวนทั้งสิ้น 412 ครั้ง พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ จำนวนรวม 317 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.94 ของเหตุการณ์ทั้งหมด โดยการลักทรัพย์สินภายในบ้านหรือที่พักอาศัยพบมากที่สุด จำนวน 89 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.60 รองลงมา ได้แก่ การลักทรัพย์ในสถานประกอบการ จำนวน 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.42 การลักยานพาหนะหรือทรัพย์สินภายในยานพาหนะ จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.11 การลักทรัพย์ในรูปแบบอื่น จำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.74 การลักโค กระบือ หรือเครื่องมือทางการเกษตร จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.28 และการล้วงกระเป๋า จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.80 ตามลำดับ

สำหรับความผิดต่อทรัพย์ในลักษณะอื่น พบว่า การทำให้เสียทรัพย์มีจำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.52 ขณะที่การบุกรุกพบรวม 32 ครั้ง โดยจำแนกเป็นการบุกรุกที่ดินโดยมีเจตนายึดครองทรัพย์สิน จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.64 การบุกรุกเข้าไปในบ้าน ที่พักอาศัย หรือสถานที่ทำงานโดยไม่ทราบเจตนา จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.40 และการบุกรุกโดยมีเจตนาเข้ามาทำร้าย ทะเลาะวิวาท หรือด่าทอ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.73 นอกจากนี้ พบการวิ่งราวทรัพย์ จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.13 ความผิดในลักษณะอื่น ๆ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.46 การปล้น จี้ หรือชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.21 และการกรรโชกทรัพย์ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.97

ผลการสำรวจดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ความผิดต่อทรัพย์ที่ก่อเหตุสำเร็จส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นการลักทรัพย์ โดยเฉพาะการลักทรัพย์สินภายในบ้านหรือที่พักอาศัยและสถานประกอบการ ซึ่งรวมกันคิดเป็นร้อยละ 41.02 ของเหตุการณ์ทั้งหมด

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์		
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	5	1.21
วิ่งราวทรัพย์		
วิ่งราวทรัพย์	17	4.13
ลักทรัพย์		
ล้วงกระเป๋า	28	6.80
ลักทรัพย์สถานประกอบการ	80	19.42
ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)	54	13.11

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร	30	7.28
ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	89	21.60
ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ	36	8.74
กรรโชกทรัพย์		
กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์)	4	0.97
ทำให้เสียทรัพย์		
ทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	31	7.52
บุกรุก		
บุกรุกเข้ามาในบ้าน/ที่พักอาศัย/ที่ทำงานโดยไม่ทราบเจตนา	14	3.40
บุกรุกเข้ามาในบ้าน/ที่พักอาศัย/ที่ทำงานโดยมีเจตนาเข้ามาทำร้าย ทะเลาะวิวาท หรือด่าทอ (แต่ไม่ได้ลงทำร้ายร่างกาย)	3	0.73
บุกรุกที่ดินโดยมีเจตนายึดเอาหรือถือครองทรัพย์สิน	15	3.64
อื่น ๆ		
อื่น ๆ	6	1.46
รวม	412	100.00

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตกเป็นเหยื่อกับผู้ก่อเหตุในกรณีความผิดต่อทรัพย์สินที่ก่อเหตุสำเร็จจำนวนทั้งสิ้น 412 ครั้ง พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่ไม่รู้จำหรือไม่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ จำนวน 167 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.53 รองลงมา คือ ไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด จำนวน 152 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.89 เมื่อรวมทั้งสองกลุ่มดังกล่าว พบว่า มีจำนวนทั้งสิ้น 319 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.42 ของเหตุการณ์ทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่า ความผิดต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่เกิดจากบุคคลที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่รู้จำ หรือไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำความผิดได้

สำหรับกรณีที่ผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลที่ผู้ตกเป็นเหยื่อรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กัน พบว่า เพื่อนบ้านหรือบุคคลในชุมชนใกล้เคียงมีสัดส่วนสูงที่สุด จำนวน 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.83 รองลงมา ได้แก่ บุคคลที่มีความสัมพันธ์ในลักษณะอื่น ๆ จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.88 เพื่อนร่วมงาน จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.46 เพื่อน จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.97 ลูกหลาน จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.73 และเครือญาติ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.49 ขณะที่กรณีที่ผู้ก่อเหตุเป็นภรรยาและคู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน พบประเภทย่อย 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.24 เท่ากัน นอกจากนี้ มีผู้ไม่ประสงค์ตอบคำถาม จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.73 และไม่พบกรณีที่ผู้ก่อเหตุเป็นบิดาหรือมารดา ผู้ปกครอง สามี คู่ชีวิตรูปแบบอื่น พี่น้อง หัวหน้างาน หรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บิดา/มารดา	0	0.00
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	0	0.00
ภรรยา	1	0.24
คู่วิถีรูปแบบอื่น	0	0.00
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	1	0.24
ลูกหลาน	3	0.73
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	2	0.49
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	57	13.83
เพื่อน	4	0.97
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	0	0.00
เพื่อนร่วมงาน	6	1.46
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	16	3.88
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	167	40.53
ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด	152	36.89
ไม่ประสงค์จะตอบ	3	0.73
รวม	412	100.00

เมื่อพิจารณาสถานที่เกิดเหตุของความผิดต่อทรัพย์สินที่ก่อเหตุสำเร็จ จำนวนทั้งสิ้น 412 ครั้ง พบว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นภายในบ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัวมากที่สุด จำนวน 133 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.28 รองลงมา ได้แก่ สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ และระบบขนส่งสาธารณะ จำนวน 120 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.13 และสถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน และโกดัง จำนวน 64 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.53 ตามลำดับ

นอกจากนี้ พบเหตุการณ์ในสถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า และร้านค้า จำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.32 และสถานที่อื่น ๆ จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.50 ขณะที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่พบเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.24 โดยไม่พบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานศึกษาและสถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก หรือบ้านพักคนชรา

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความผิดต่อทรัพย์สินที่ก่อเหตุสำเร็จส่วนใหญ่เกิดขึ้นในพื้นที่ใกล้ตัว และพื้นที่ที่ประชาชนใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะบ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัวและสถานที่สาธารณะ ซึ่งเมื่อพิจารณารวมกันคิดเป็นร้อยละ 61.41 ของเหตุการณ์ทั้งหมด

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	133	32.28
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	59	14.32
สถานที่ประกอบธุรกิจที่ส่งมอบเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	64	15.53
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	0	0.00
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	120	29.13
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	1	0.24
สถานที่อื่น ๆ	35	8.50
รวม	412	100.00

4.5.3 ลักษณะความผิดทางเพศ

เมื่อพิจารณาอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามลักษณะความผิดทางเพศ พบเหตุการณ์รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.22

เมื่อจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า การพุดจาฉนวนลามมีจำนวนมากที่สุด จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13 รองลงมา ได้แก่ การคุกคามทางเพศ จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.04 และการกระทำอนาจาร จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ส่วนการพยายามข่มขืนและการมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก พบประเภทยละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.01 เท่ากัน ขณะที่ไม่พบเหตุการณ์ข่มขืน การทารุณทางเพศ ความรุนแรงทางเพศในลักษณะอื่น การล่วงละเมิดทางเพศเด็กและการสะกดรอยหรือลอบติดตามจากการสำรวจครั้งนี้

ตารางที่ 8 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดทางเพศ

ลักษณะความผิดทางเพศ	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
พยายามข่มขืน	1	0.01
ข่มขืน	0	0.00
ทารุณทางเพศ	0	0.00
มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก	1	0.01
อนาจาร	3	0.03
ความรุนแรงทางเพศอื่น	0	0.00
ล่วงละเมิดทางเพศเด็ก	0	0.00
พุดจาฉนวนลาม	15	0.13
คุกคามทางเพศ	5	0.04
สะกดรอย/ลอบติดตาม	0	0.00
รวม	25	0.22

เมื่อพิจารณาลักษณะความผิดทางเพศ พบว่า เหตุการณ์ที่พบมากที่สุด คือ การพุดจาฉนวนลาม จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.00 ของเหตุการณ์ความผิดทางเพศทั้งหมด รองลงมาคือ การกระทำอนาจาร จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.00 และ การวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกาย จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.00 เท่ากัน

นอกจากนี้ ยังพบกรณีการคุกคามทางเพศผ่านข้อความ อีเมล หรือการโทรศัพท์ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00 ขณะที่กรณี พยายามข่มขืน และ กรณีเกี่ยวกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี พบอย่างละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.00 เท่ากัน

ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนว่า ความผิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นการคุกคามทางวาจาและพฤติกรรมที่กระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยและศักดิ์ศรีของผู้เสียหาย มากกว่าความรุนแรงทางเพศในลักษณะร้ายแรง อย่างไรก็ตาม แม้กรณีที่มีความรุนแรงสูงจะพบในจำนวนไม่มาก แต่ยังเป็นประเด็นที่ควรให้ความสำคัญ เนื่องจากส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยทางร่างกาย จิตใจ และความรู้สึกมั่นคงในการใช้ชีวิตประจำวันของผู้เสียหาย

ลักษณะความผิด	จำนวน	ร้อยละ
พยายามข่มขืน		
พยายามบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยข่มขู่จะทำอันตราย ใช้กำลังบังคับหรือทำร้าย แต่ไม่เกิดเหตุการณ์ขึ้นโดยเหตุขัดข้องหรือสามารถช่วยเหลือตนเองได้	1	4.00
มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก		
เด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีถูกล่วงละเมิดมีเพศสัมพันธ์แม้เด็กจะยินยอมก็ตาม	1	4.00
อนาจาร		
กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ หรือเปลื้องผ้าเหยื่อ)	3	12.00
พุดจาฉนวนลาม		
พุดจาฉนวนลาม	15	60.00
คุกคามทางเพศ		
ได้รับข้อความ อีเมล หรือการโทรศัพท์ ในทางเพศ	2	8.00
มีผู้วิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกาย	3	12.00
รวม	25	100.00

ด้านความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่รู้จักหรือไม่เกี่ยวข้อง จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.00 รองลงมาคือเพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00 และความสัมพันธ์อื่น ๆ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บิดา/มารดา	0	0.00
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	0	0.00
ภรรยา	0	0.00
คู่วิถีรูปแบบอื่น	0	0.00
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	1	4.00
ลูกหลาน	0	0.00
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	0	0.00
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	2	8.00
เพื่อน	0	0.00
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	0	0.00
เพื่อนร่วมงาน	0	0.00
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	2	8.00
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	19	76.00
ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด	1	4.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	25	100.00

ด้านสถานที่เกิดเหตุ พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในสถานที่สาธารณะ จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.00 รองลงมาคือสถานที่เชิงพาณิชย์ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.00 บ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัว จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.00 และช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.00

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	4	16.00
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	6	24.00
สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	1	4.00
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	0	0.00
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	9	36.00

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	4	16.00
สถานที่อื่น ๆ	1	4.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	25	100.00

4.5.4 ลักษณะการฉ้อโกง หลอกลวง

ผลการสำรวจอัตราการตกเป็นเหยื่อความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวง พบเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อรวมทั้งสิ้น 1,395 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมร้อยละ 12.23 เมื่อจำแนกตามผลของการก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ที่ผู้กระทำก่อเหตุสำเร็จ จำนวน 925 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.11 ขณะที่เหตุการณ์ที่ก่อเหตุไม่สำเร็จมีจำนวน 470 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.12

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทความผิด พบว่า การหลอกลวงด้านสินค้าและบริการมีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงที่สุด จำนวน 601 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.27 โดยเป็นเหตุการณ์ที่ก่อเหตุสำเร็จร้อยละ 4.43 และก่อเหตุไม่สำเร็จร้อยละ 0.84 รองลงมา ได้แก่ การหลอกลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น จำนวน 299 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.62 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ที่ก่อเหตุไม่สำเร็จ คิดเป็นร้อยละ 1.98 ขณะที่ก่อเหตุสำเร็จคิดเป็นร้อยละ 0.64 และการหลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.82 ตามลำดับ

สำหรับความผิดประเภทอื่น พบว่า การหลอกลวงด้านการเงินและการลงทุนมีอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.69 การล่อลวงให้เล่นการพนันร้อยละ 0.62 การหลอกลวงหรือฉ้อโกงในรูปแบบอื่นร้อยละ 0.45 เงินกู้ยืมระบบร้อยละ 0.30 การใช้เงินปลอมร้อยละ 0.28 การยกยอกทรัพย์สินร้อยละ 0.27 การแอบอ้างใช้ข้อมูลหรือเอกสารส่วนตัวและความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์มีอัตราเท่ากันที่ร้อยละ 0.26 ความผิดอื่นในกลุ่มฉ้อโกงและหลอกลวงร้อยละ 0.23 และการหลอกลวงให้เปิดบัญชีธนาคารร้อยละ 0.16

ผลการสำรวจดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การตกเป็นเหยื่อความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงมีลักษณะกระจุกตัวอยู่ที่การหลอกลวงด้านสินค้าและบริการเป็นสำคัญ ขณะเดียวกัน การหลอกลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่นเป็นความผิดที่มีสัดส่วนของการก่อเหตุไม่สำเร็จสูงกว่าการก่อเหตุสำเร็จอย่างชัดเจน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชาชนจำนวนหนึ่งสามารถหลีกเลี่ยงหรือระงับเหตุได้ก่อนเกิดความเสียหายสำเร็จ

ตารางที่ 9 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกง หลอกลวง

ประเภทความผิด	อัตราการตกเป็นเหยื่อ					
	ก่อเหตุสำเร็จ		ก่อเหตุไม่สำเร็จ		ภาพรวม	
	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	15	0.13	15	0.13	30	0.26
ใช้เงินปลอม	32	0.28	0	0.00	32	0.28
หลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน	58	0.51	21	0.18	79	0.69

ประเภทความผิด	อัตราการตกเป็นเหยื่อ					
	ก่อเหตุสำเร็จ		ก่อเหตุไม่สำเร็จ		ภาพรวม	
	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	ครั้ง	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
หลอกลวงด้านสินค้าและบริการ	505	4.43	96	0.84	601	5.27
หลอกลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น	73	0.64	226	1.98	299	2.62
หลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น	82	0.72	11	0.10	93	0.82
หลอกลวงฉ้อโกงอื่น ๆ	35	0.31	16	0.14	51	0.45
ความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์	30	0.26	0	0.00	30	0.26
ล่อลวงให้มาเล่นพนัน	23	0.20	48	0.42	71	0.62
ชักยอกทรัพย์	29	0.25	2	0.02	31	0.27
เงินกู้ยืมกระบับ	26	0.23	8	0.07	34	0.30
หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร	3	0.03	15	0.13	18	0.16
ความผิดอื่น ๆ ในกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวง	14	0.12	12	0.11	26	0.23
รวม	925	8.11	470	4.12	1,395	12.23

เมื่อพิจารณาลักษณะของความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงที่ก่อเหตุสำเร็จ จำนวนทั้งสิ้น 925 ครั้ง พบว่า ความผิดด้านสินค้าและบริการมีจำนวนสูงที่สุด รวม 505 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.59 ของเหตุการณ์ทั้งหมด โดยรูปแบบที่พบมากที่สุด คือ การประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้า หรือจัดส่งสินค้าไม่ตรงตามที่โฆษณา จำนวน 359 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.81 รองลงมา ได้แก่ การส่งพัสดุที่ผู้รับไม่ได้สั่งซื้อในรูปแบบเก็บเงินปลายทาง จำนวน 74 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00 และการหลอกขายสินค้าปลอม จำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.78

ความผิดที่พบบรองลงมา คือ การหลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น จำนวนรวม 82 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.86 โดยส่วนใหญ่เป็นการหลอกลวงให้ทำงานโดยมีเจตนาไม่จ่ายค่าจ้าง จำนวน 51 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.51 ตามด้วยการหลอกให้จ่ายค่าธรรมเนียมในการสมัครงานหรือค่าสมัครสมาชิกเพื่อให้ได้ทำงาน จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.30 ส่วนการหลอกลวงโดยแอบอ้างบุคคลอื่นพบจำนวนรวม 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.89 โดยรูปแบบที่พบมากที่สุด คือ การแอบอ้างเป็นบุคคลใกล้ชิดเพื่อขอยืมเงิน จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.11 และการแอบอ้างเป็นผู้มีอำนาจ จำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.81

สำหรับการหลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน พบจำนวนรวม 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.27 โดยส่วนใหญ่เป็นการหลอกให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.78 รองลงมา คือ การหลอกให้ทำธุรกิจที่อ้างว่าจะได้รับผลตอบแทนสูง แต่ธุรกิจดังกล่าวไม่มีอยู่จริง จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.41 และการหลอกระดมทุนในลักษณะแชร์ลูกโซ่ จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.08

นอกจากนี้ พบการใช้เงินปลอมเพื่อชำระหนี้หรือซื้อสินค้า จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.46 ความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์ จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.24 การยักยอกทรัพย์สิน จำนวน 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.14 เงินกู้ยืมกระบับ จำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.81 และการล่อลวงหรือเชิญชวนให้เล่นการพนัน จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.49 ขณะที่ความผิดในรูปแบบอื่นพบในสัดส่วนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ การแอบอ้างใช้ข้อมูลหรือเอกสารส่วนตัว จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.62 ความผิดอื่นในกลุ่มฉ้อโกงและหลอกลวง จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.51 และการหลอกลวงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารเพื่อนำไปใช้ในทางมิชอบ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.32

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงที่ก่อเหตุสำเร็จส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในกิจกรรมการซื้อขายสินค้าและบริการ โดยเฉพาะการซื้อขายสินค้าที่ผู้ขายไม่จัดส่งสินค้าหรือจัดส่งสินค้าไม่ตรงตามที่โฆษณา ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าความผิดในรูปแบบอื่นอย่างชัดเจน

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็น เหยื่อ (ร้อยละ)
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว		
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบ เช่น ลักลอบเอาข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า นำสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดโทรศัพท์หรือบัญชีธนาคารนำไปขอกู้เงิน	11	1.19
หลอกลวงโดยส่งลิงค์ให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่งรหัสผ่านเพื่อถอนเงินจากบัญชี หรือลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม	4	0.43
ใช้เงินปลอม		
ตกเป็นเหยื่อ มีผู้ใช้เงินปลอมมาชำระหนี้/ซื้อขายสินค้า	32	3.46
หลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน		
ถูกหลอกลวงทำธุรกิจที่มีผลตอบแทนจำนวนมากที่ไม่มีอยู่จริง	13	1.41
หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง	35	3.78
หลอกระดมทุนที่เน้นการหาสมาชิกใหม่มาจ่ายให้สมาชิกเก่า โดยอาจมีสินค้า/บริการบังหน้าหรือไม่ก็ได้ (แชร์ลูกโซ่)	10	1.08
หลอกลวงด้านสินค้าและบริการ		
หลอกขายสินค้าปลอม	72	7.78
หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	359	38.81
มีพัสดุที่ตนเองไม่ได้สั่งมาส่งที่บ้านในรูปแบบเก็บเงินปลายทาง (COD)	74	8.00
หลอกลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น		
หลอกลวงให้รัก (Romance Scam) แล้วใช้กลลวงให้เหยื่อส่งมอบทรัพย์สิน	8	0.86

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็น เหยื่อ (ร้อยละ)
แอบอ้างเป็นบุคคลใกล้ชิด แล้วชักมาขอยืมเงิน	38	4.11
แอบอ้างเป็นผู้มีอำนาจ	26	2.81
แอบอ้างเป็นเจ้าของที่แจ้งว่าสามารถคืนเงินที่เคยถูกโกงไปให้ แต่ต้องจ่าย ดำเนินการหรือค่าธรรมเนียมก่อน (หลอกเหยื่อซ้ำ)	1	0.11
หลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น		
หลอกไปทำงานต่างประเทศโดยเรียกเก็บค่าบริการแล้วเอาเงินหนีไปโดยไม่ ส่งไปทำงาน	6	0.65
หลอกลวงให้ทำงานให้โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้าง	51	5.51
หลอกลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบเข้าได้	6	0.65
หลอกลวงให้จ่ายค่าธรรมเนียมในการสมัครงาน หรือให้จ่ายค่าสมัคร สมาชิกเพื่อให้ทำงาน	12	1.30
หลอกลวงให้จ่ายเงินเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือได้รับสิทธิ พิเศษ	1	0.11
หลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า	1	0.11
หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บ ค่าบริการ	2	0.22
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูก รางวัลปลอม	3	0.32
หลอกให้กู้เงินโดยแอบอ้างเป็นสถาบันการเงิน บริการให้กู้เงิน	6	0.65
หลอกลวงฉ้อโกงอื่น ๆ		
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้ หลงเชื่อ	25	2.70
แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค'	10	1.08
ความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์		
โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนดหรือเป็นความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์	30	3.24
ล่อลวงให้มาเล่นพนัน		
ถูกล่อลวงหรือเชิญชวนให้มาเล่นพนัน หรือถูกเชิญชวนจากโฆษณาการ พนันในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผิดกฎหมาย เช่น เว็บพนัน สลากออนไลน์	23	2.49
ยักยอกทรัพย์สิน		
มีผู้เบียดบังเอาทรัพย์สินที่อนุญาตให้อยู่ในครอบครองไปโดยมิชอบ	29	3.14
เงินกู้ยืมกระบับ		
ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้ยืมกระบับให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่ หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้	26	2.81

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็น เหยื่อ (ร้อยละ)
หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร		
มีผู้หลอกลวงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารหรือบัญชีทางการเงินแล้วนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมหรือใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)	3	0.32
ความผิดอื่นๆในกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวง		
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ	14	1.51
รวม	925	100.00

เมื่อพิจารณาเฉพาะอาชญากรรมฉ้อโกง หลอกลวงที่เกิดขึ้นบนช่องทางออนไลน์ พบว่ามีมากกว่าครึ่งของการตกเป็นเหยื่อลักษณะนี้มากที่สุด โดยการหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาเป็นลักษณะความผิดที่พบมากที่สุด จำนวน 359 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.81 รองลงมาคือ มีพัสดุที่ตนเองไม่ได้สั่งมาส่งที่บ้านในรูปแบบเก็บเงินปลายทาง (COD) จำนวน 74 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8 และหลอกขายสินค้าปลอม จำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.78 ซึ่งทั้งหมดล้วนแต่เป็นประเภทของหลอกลวงด้านสินค้าและบริการ

ลักษณะความผิดเฉพาะที่เกิดขึ้นจากช่องทางออนไลน์	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็น เหยื่อ (ร้อยละ)
หลอกลวงโดยส่งลิงค์ให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่งรหัสผ่านเพื่อถอนเงินจากบัญชี หรือลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม	4	0.59
ถูกหลอกลวงทำธุรกิจที่มีผลตอบแทนจำนวนมากที่ไม่มีอยู่จริง	13	1.93
หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง	35	5.19
หลอกระดมทุนที่เน้นการหาสมาชิกใหม่มาจ่ายให้สมาชิกเก่า โดยอาจมีสินค้า/บริการบังหน้าหรือไม่ก็ได้ (แชร์ลูกโซ่)	10	1.48
หลอกขายสินค้าปลอม	72	10.67
หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	359	53.19
มีพัสดุที่ตนเองไม่ได้สั่งมาส่งที่บ้านในรูปแบบเก็บเงินปลายทาง (COD)	74	10.96
หลอกลวงให้รัก (Romance Scam) แล้วใช้กลลวงให้เหยื่อส่งมอบทรัพย์สิน	8	1.19
แอบอ้างเป็นบุคคลใกล้ชิด แล้วชักมาขอยืมเงิน	38	5.63
แอบอ้างเป็นผู้มีอำนาจ	26	3.85
แอบอ้างเป็นเจ้าของหน้าที่แจ้งว่าสามารถคืนเงินที่เคยถูกโกงไปให้ แต่ต้องจ่ายดำเนินการหรือค่าธรรมเนียมก่อน (หลอกเหยื่อซ้ำ)	1	0.15

ลักษณะความผิดเฉพาะที่เกิดขึ้นจากช่องทางออนไลน์	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็น เหยื่อ (ร้อยละ)
หลอกไปทำงานต่างประเทศโดยเรียกเก็บค่าบริการแล้วเอาเงินหนีไปโดยไม่ ส่งไปทำงาน	6	0.89
หลอกลงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า	1	0.15
หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บ ค่าบริการ	2	0.30
ถูกล่อลวงหรือเชิญชวนให้มาเล่นพนัน หรือถูกเชิญชวนจากโฆษณาการ พนันในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผิดกฎหมาย เช่น เว็บพนัน สลากออนไลน์	23	3.41
มีผู้หลอกลงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารหรือบัญชีทางการเงินแล้ว นำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมหรือใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)	3	0.44
รวม	675	100.00

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตกเป็นเหยื่อกับผู้ก่อเหตุในกรณีความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลงที่ก่อเหตุสำเร็จ จำนวนทั้งสิ้น 925 ครั้ง พบว่า ผู้ก่อเหตุส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่รู้จักหรือไม่มีความเกี่ยวข้อง จำนวน 621 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.14 รองลงมา คือ กรณีที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด จำนวน 125 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.51 เมื่อพิจารณารวมทั้งสองกลุ่ม พบว่า มีจำนวน 746 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 80.65 ของเหตุการณ์ทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลงส่วนใหญ่กระทำโดยบุคคลที่อยู่นอกเครือข่ายความสัมพันธ์ของผู้ตกเป็นเหยื่อหรือเป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำความผิดได้

สำหรับกรณีที่ผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลที่ผู้ตกเป็นเหยื่อรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กัน พบว่า ผู้ก่อเหตุเป็นเพื่อนมากที่สุด จำนวน 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.30 รองลงมา ได้แก่ หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงานและบุคคลที่มีความสัมพันธ์ในลักษณะอื่น ๆ ซึ่งพบจำนวนเท่ากันประเภทละ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.03 เพื่อนบ้านหรือผู้อาศัยอยู่ในชุมชนใกล้เคียง จำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.81 เพื่อนร่วมงาน จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.49 และเครือญาติ จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.84 ตามลำดับ

ส่วนความสัมพันธ์ในครอบครัวหรือความสัมพันธ์ใกล้ชิดพบในสัดส่วนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.22 ภรรยาและลูกหลานประเภทละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.11 ขณะที่ไม่พบกรณีที่ผู้ก่อเหตุเป็นบิดาหรือมารดา ผู้ปกครอง สามเณร คู่ชีวิตรูปแบบอื่น หรือพี่น้อง นอกจากนี้ มีผู้ไม่ประสงค์ตอบคำถาม จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.43 ผลการสำรวจดังกล่าวสะท้อนว่า ความเสี่ยงจากการฉ้อโกงและหลอกลงมิได้จำกัดอยู่เฉพาะบุคคลใกล้ชิด แต่ส่วนใหญ่เกิดจากบุคคลที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่รู้จักหรือไม่สามารถระบุตัวตนได้

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
บิดา/มารดา	0	0.00
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	0	0.00
ภรรยา	1	0.11
คู่วิถีรูปแบบอื่น	0	0.00
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	2	0.22
ลูกหลาน	1	0.11
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	17	1.84
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	26	2.81
เพื่อน	49	5.30
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	28	3.03
เพื่อนร่วมงาน	23	2.49
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	28	3.03
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	621	67.14
ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด	125	13.51
ไม่ประสงค์จะตอบ	4	0.43
รวม	925	100.00

เมื่อพิจารณาสถานที่หรือช่องทางการเกิดเหตุของความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงที่ก่อเหตุสำเร็จ จำนวนทั้งสิ้น 925 ครั้ง พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นผ่านช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ จำนวน 494 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.41 รองลงมา ได้แก่ บ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัว จำนวน 292 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.57 สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า และร้านค้า จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.81 และสถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน และโกดัง จำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.08 ตามลำดับ

สำหรับสถานที่เกิดเหตุประเภทอื่นพบในสัดส่วนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ และระบบขนส่งสาธารณะ จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.27 สถานที่อื่น ๆ จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.54 และสถานศึกษา จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.32 ขณะที่ไม่พบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก หรือบ้านพักคนชรา

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงที่ก่อเหตุสำเร็จส่วนใหญ่เกิดขึ้นผ่านช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่และภายในบ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัว ซึ่งเมื่อพิจารณารวมกันคิดเป็นร้อยละ 84.98 ของเหตุการณ์ทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่า รูปแบบการฉ้อโกงและหลอกลวงในปัจจุบันมีความเชื่อมโยงอย่างมากกับการใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร และสามารถเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องมีการพบปะหรือปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างผู้ก่อเหตุกับผู้ตกเป็นเหยื่อ

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	292	31.57
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	63	6.81
สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	47	5.08
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	3	0.32
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	21	2.27
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	494	53.41
สถานที่อื่น ๆ	5	0.54
รวม	925	100.00

4.5.5 ลักษณะอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

เมื่อพิจารณาลักษณะความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ พบเหตุการณ์รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.21 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ลักษณะความผิดที่พบมากที่สุด คือ การลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 รองลงมา ได้แก่ การถูกหลอกรู้รหัสผ่านสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07 และการถูกส่งละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.04

ส่วนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในลักษณะอื่น พบจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02 และการถูกส่งข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ พบจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.01 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ลักษณะความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	9	0.08
ถูกส่งข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	1	0.01
ถูกหลอกรู้รหัสผ่านสำหรับระบบคอมพิวเตอร์	8	0.07
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์อื่น	2	0.02
ถูกส่งละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล	4	0.04
รวม	24	0.22

เมื่อพิจารณาลักษณะความผิดย่อย พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เป็นการถูกลักลอบเจาะระบบคอมพิวเตอร์ จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือการถูกขโมยหรือถูกหลอกรู้รหัสผ่านสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 และการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ในทางไม่ชอบ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์		
เป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย	9	37.50
ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์		
ถูกเรียกค่าไถ่ข้อมูล	1	4.17
ถูกล่วงรู้รหัสสำหรับระบบคอมพิวเตอร์		
ถูกขโมยรหัสหรือมีผู้ล่วงรู้รหัสสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook Line X-Twitter) แล้วนำไปใช้ก่ออาชญากรรมอื่น	8	33.33
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์อื่น		
ถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบในกรณีอื่น ๆ	2	8.33
ถูกล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล		
ถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ในทางไม่ชอบ	4	16.67
รวม	24	100.00

ด้านความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่รู้จักหรือไม่เกี่ยวข้อง จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาคือไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 ไม่พบกรณีที่ผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลใกล้ชิดหรือบุคคลในครัวเรือน

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
บิดา/มารดา	0	0.00
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	0	0.00
ภรรยา	0	0.00
คู่ชีวิตรูปแบบอื่น	0	0.00
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	0	0.00
ลูกหลาน	0	0.00
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	0	0.00
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	0	0.00
เพื่อน	0	0.00
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	0	0.00
เพื่อนร่วมงาน	0	0.00

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	0	0.00
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	15	62.50
ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด	9	37.50
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	24	100.00

เมื่อพิจารณาสถานที่เกิดเหตุความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงจากเหตุการณ์ทั้งหมด 1,396 ครั้ง พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นผ่านช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ จำนวน 494 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.39 รองลงมา ได้แก่ กรณีที่กลุ่มตัวอย่างไม่ประสงค์จะระบุสถานที่เกิดเหตุ จำนวน 471 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.74 และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในบ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัว จำนวน 292 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.92

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า และร้านค้า มีผู้ระบุจำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.51 ขณะที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน และโกดัง มีจำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.37

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะและระบบขนส่งสาธารณะ มีจำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.50 ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่อื่น ๆ มีจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.36 และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา เช่น โรงเรียนและมหาวิทยาลัย มีจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.21 ทั้งนี้ ไม่พบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก หรือบ้านพักคนชรา

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	5	20.83
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	0	0.00
สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	0	0.00
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	0	0.00
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	0	0.00
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	19	79.17
สถานที่อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	24	100.00

4.5.6 ลักษณะการข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก

จากการสำรวจ พบเหตุการณ์ความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกรวมทั้งสิ้น 60 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.53 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เมื่อจำแนกตามลักษณะความผิด พบว่า การข่มขู่คุกคามมีจำนวนมากที่สุด จำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.35 รองลงมา ได้แก่ การข่มเหงรังแก (Bullying) จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10 และการข่มขู่ คุกคาม ข่มเหงรังแก หรือการกระทำในลักษณะอื่นที่ทำให้ผู้ตกเป็นเหยื่อได้รับความอับอาย จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.05

ส่วนการหน่วงเหนี่ยวหรือกักขัง พบจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.03 ขณะที่ไม่พบเหตุการณ์ในประเภทความผิดต่อเสรีภาพจากการสำรวจครั้งนี้

ตารางที่ 11 อัตราการตกเป็นเหยื่อของลักษณะความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก

ลักษณะความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
ข่มขู่คุกคาม	40	0.35
หน่วงเหนี่ยวกักขัง	3	0.03
ความผิดต่อเสรีภาพ	0	0.00
ข่มเหงรังแก (Bullying)	11	0.10
ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแกหรือทำให้ได้รับความอับอายอื่น ๆ	6	0.05
รวม	60	0.53

เมื่อพิจารณารายละเอียดของเหตุการณ์ข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแก จำนวนทั้งสิ้น 60 ครั้ง พบว่า ลักษณะความผิดที่พบมากที่สุด คือ การข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือทำอันตรายโดยมีเจตนาทำให้ผู้ตกเป็นเหยื่อเกิดความตกใจกลัว จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมา ได้แก่ การข่มขู่ให้เกิดความตกใจกลัวในลักษณะอื่นที่ไม่ได้เป็นการข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือทำอันตราย จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.33 และการข่มขู่ คุกคาม ข่มเหงรังแก หรือทำให้ได้รับความอับอายในรูปแบบอื่น โดยไม่นับรวมการทำให้ร้ายร่างกายหรือการล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.00

สำหรับการข่มเหงรังแก พบว่า การแสดงความคิดเห็นผ่านช่องทางส่วนตัวหรือช่องทางสาธารณะที่ทำให้ผู้ตกเป็นเหยื่อขุ่นเคือง ถูกคุกคาม หรือได้รับความอับอาย เช่น การดูถูกหรือเรียกด้วยถ้อยคำหยาบคาย มีจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.67

ส่วนการแสดงท่าทางที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม ก้าวร้าว ด่าทอ หรือทำให้ได้รับความอับอายโดยเป็นการกระทำต่อหน้าโดยตรง พบจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.00 เท่ากับการเผยแพร่ข้อความ รูปภาพ หรือวิดีโอของผู้ตกเป็นเหยื่อผ่านทางอินเทอร์เน็ตในลักษณะที่ทำให้ขุ่นเคือง ถูกคุกคาม หรือได้รับความอับอาย ซึ่งพบจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.00

นอกจากนี้ การหน่วงเหนี่ยว กักขัง บังคับกักขัง หรือจำกัดบริเวณ พบจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.00 ขณะที่การกลั่นแกล้งรังแกในโรงเรียนหรือสถานศึกษาโดยไม่ถึงขั้นลงมือทำร้ายร่างกาย พบจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.67

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ข่มขู่คุกคาม		
ข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือทำอันตรายโดยมีเจตนาทำให้ตกใจกลัว	32	53.33
ข่มขู่ให้ตกใจกลัวในลักษณะอื่น ๆ ในลักษณะที่ไม่ได้เป็นการข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือจะทำอันตราย	8	13.33
หน่วงเหนี่ยวกักขัง		
หน่วงเหนี่ยวกักขัง บังคับกักขัง หรือจำกัดบริเวณ	3	5.00
ข่มเหงรังแก (Bullying)		
แสดงท่าทางที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม ก้าวร้าว ด่าทอ หรือทำให้ได้รับความอับอาย โดยเป็นการกระทำต่อหน้าโดยตรง	3	5.00
มีการแสดงความคิดเห็นทั้งต่อส่วนตัวหรือช่องทางสาธารณะที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม หรือทำให้ อับอาย เช่น ดูถูก เรียกด้วยคำหยาบคาย	4	6.67
การเผยแพร่ข้อความ รูปภาพ วิดีโอของท่านที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม หรือทำให้ อับอาย ผ่านทางอินเทอร์เน็ต	3	5.00
การกลั่นแกล้งรังแกในโรงเรียนหรือในสถานศึกษา (แต่ไม่ถึงกับลงมือทำร้ายร่างกาย)	1	1.67
ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแกหรือทำให้ได้รับความอับอายอื่น ๆ		
ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแกในรูปแบบอื่น แต่ไม่นับรวมการทำร้ายร่างกายหรือ การล่วงละเมิดทางเพศ	6	10.00
รวม	60	100.00

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตกเป็นเหยื่อจากการข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกกับผู้ก่อเหตุ จากเหตุการณ์ทั้งหมด 60 ครั้ง พบว่า ผู้ก่อเหตุเป็นเพื่อนบ้านหรือบุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนใกล้เคียงมากที่สุด จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมา ได้แก่ ผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่รู้จักหรือไม่มี ความเกี่ยวข้องกัน จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.33 และเป็นเพื่อน จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.33

ผู้ก่อเหตุที่เป็นเพื่อนร่วมงานพบจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.00 และผู้ที่มีความสัมพันธ์ ในรูปแบบอื่น ๆ กับผู้ตกเป็นเหยื่อ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.00 ส่วนผู้ก่อเหตุที่เป็นสามีและคู่รักที่ยัง ไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน พบประเภทย่อย 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.33 เท่ากัน

นอกจากนี้ ผู้ก่อเหตุที่เป็นบิดาหรือมารดา และลูกหลาน พบประเภทย่อย 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.67 เท่ากัน ขณะที่กรณีที่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด และกรณีที่ไม่ประสงค์จะระบุความสัมพันธ์กับ ผู้ก่อเหตุ พบประเภทย่อย 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.67 เท่ากัน

ทั้งนี้ ไม่พบผู้ก่อเหตุที่มีความสัมพันธ์กับผู้ตกเป็นเหยื่อในฐานะผู้ปกครอง ภรรยา คู่ชีวิตรูปแบบอื่น ฟัน้อง เครือญาติ หรือหัวหน้างานและผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
บิดา/มารดา	1	1.67
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	2	3.33
ภรรยา	0	0.00
คู่วิถีรูปแบบอื่น	0	0.00
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	2	3.33
ลูกหลาน	1	1.67
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	0	0.00
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	18	30.00
เพื่อน	8	13.33
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	0	0.00
เพื่อนร่วมงาน	6	10.00
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	3	5.00
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	17	28.33
ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด	1	1.67
ไม่ประสงค์จะตอบ	1	1.67
รวม	60	100.00

เมื่อพิจารณาสถานที่เกิดเหตุการณ์ชกชู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกจากเหตุการณ์ทั้งหมด 60 ครั้ง พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในบ้านหรือที่อยู่อาศัยส่วนตัว จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.33 รองลงมา ได้แก่ สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ และระบบขนส่งสาธารณะ กับช่องทางออนไลน์ หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งพบจำนวนเท่ากัน ประเภทละ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.00

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า และร้านค้า พบจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.33 ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน และโกดัง มีจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.67

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา เช่น โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย พบจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.67 ทั้งนี้ ไม่พบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก หรือบ้านพักคนชรา รวมถึงสถานที่อื่น ๆ และไม่มีผู้ไม่ประสงค์จะระบุสถานที่เกิดเหตุ

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	23	38.33
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	8	13.33
สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	7	11.67
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	4	6.67
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	9	15.00
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	9	15.00
สถานที่อื่น ๆ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	60	100.00

4.5.7 ลักษณะอุบัติเหตุ

จากการสำรวจ พบเหตุการณ์อุบัติเหตุรวมทั้งสิ้น 288 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 2.52 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เมื่อจำแนกตามประเภทของอุบัติเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นอุบัติเหตุจราจร จำนวน 249 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 2.18 ขณะที่อุบัติเหตุประเภทอื่น ๆ พบจำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.34

ตารางที่ 12 อัตราการตกเป็นเหยื่อของความผิดอุบัติเหตุ

ประเภทความผิด	จำนวน (ครั้ง)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
อุบัติเหตุจราจร	249	2.18
อุบัติเหตุอื่น ๆ	39	0.34
รวม	288	2.52

เมื่อพิจารณาลักษณะเหตุการณ์ย่อย พบว่า อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 137 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.57 รองลงมาคืออุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่รถยนต์ จำนวน 78 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.08 และอุบัติเหตุจราจรในฐานะคนเดินถนน จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.76 ส่วนอุบัติเหตุอื่น ๆ ที่พบ ได้แก่ อุบัติเหตุจากการทำงานในพื้นที่เกษตรกรรม จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.78 อุบัติเหตุในที่สาธารณะ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.08 และอุบัติเหตุจากการทำงานในร้านค้า ร้านอาหารหรือพื้นที่ก่อสร้าง อย่างละ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.74 เท่ากัน

ลักษณะความผิด	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
อุบัติเหตุจราจร		
อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่รถยนต์	78	27.08
อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์	137	47.57
อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่พาหนะอื่น เช่น สกู๊ตเตอร์ จักรยาน สัตว์พาหนะ	3	1.04
อุบัติเหตุจราจรในฐานะคนเดินถนน	31	10.76
อุบัติเหตุอื่น ๆ		
อุบัติเหตุจากการทำงานในโรงงาน	3	1.04
อุบัติเหตุจากการทำงานในร้านค้าร้านอาหาร	5	1.74
อุบัติเหตุจากการทำงานในพื้นที่เกษตรกรรม	8	2.78
อุบัติเหตุจากการทำงานในพื้นที่ก่อสร้าง	5	1.74
อุบัติเหตุจากการทำงานในลักษณะอื่น	1	0.35
อุบัติเหตุจากความไม่ระมัดระวังในการดูแลเด็กเล็ก	4	1.39
อุบัติเหตุในที่สาธารณะ	6	2.08
อุบัติเหตุในครัวเรือน	2	0.69
อุบัติเหตุในลักษณะอื่น	5	1.74
รวม	288	100.00

ด้านความสัมพันธ์กับผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นกรณีไม่รู้จักหรือไม่เกี่ยวข้อง จำนวน 203 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 70.49 รองลงมาคือเพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 และไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.13

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
บิดา/มารดา	1	0.35
ผู้ปกครอง	0	0.00
สามี	1	0.35
ภรรยา	1	0.35
คู่ชีวิตรูปแบบอื่น	0	0.00
คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	0	0.00
ลูกหลาน	1	0.35
พี่น้อง	0	0.00
เครือญาติ	1	0.35
เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	54	18.75
เพื่อน	1	0.35

ความสัมพันธ์กับผู้ก่อเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	5	1.74
เพื่อนร่วมงาน	6	2.08
ความสัมพันธ์อื่น ๆ	1	0.35
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	203	70.49
ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด	9	3.13
ไม่ประสงค์จะตอบ	4	1.39
รวม	288	100.00

ด้านสถานที่เกิดเหตุ พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในสถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ หรือขนส่งสาธารณะ จำนวน 234 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 81.25 รองลงมา คือ สถานที่เชิงพาณิชย์ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.25 สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.51 และสถานศึกษา จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.82

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว	7	2.43
สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ	18	6.25
สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ	13	4.51
สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ	11	3.82
สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ	0	0.00
สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ	234	81.25
ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่	0	0.00
สถานที่อื่น ๆ	5	1.74
ไม่ประสงค์จะตอบ	0	0.00
รวม	288	100.00

4.5.8 ข้อสังเกตต่อภาพรวมจากข้อมูลประเภทความผิด

โดยภาพรวม ผลการสำรวจสะท้อนว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและอุบัติเหตุของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเด่น 3 ประการสำคัญ ได้แก่ ประการแรก กลุ่มฉ้อโกง หลอกหลวง เป็นประเภทความผิดที่พบมากที่สุด โดยเฉพาะการหลอกหลวงด้านสินค้าและบริการ การแอบอ้างบุคคลอื่น และการหลอกหลวงผ่านช่องทางออนไลน์ ประการที่สอง ความผิดต่อทรัพย์สินยังเป็นปัญหาสำคัญ โดยเฉพาะการลักทรัพย์ในบ้าน ที่พักอาศัย สถานประกอบการ และพาหนะ และประการที่สาม อุบัติเหตุ โดยเฉพาะอุบัติเหตุจราจร ยังคงเป็นเหตุการณ์ที่พบในสัดส่วนค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับความผิดประเภทอื่น

นอกจากนี้ ข้อมูลยังสะท้อนว่าเหตุการณ์จำนวนมากเกิดจากบุคคลที่ไม่รู้จักหรือไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำผิดได้ โดยเฉพาะในกลุ่มฉ้อโกง หลอกหลวง อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ความผิดต่อทรัพย์สินและอุบัติเหตุ

ขณะที่ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย รวมถึงการข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก มักมีความเกี่ยวข้องกับบุคคลใกล้ชิดหรือบุคคลในสภาพแวดล้อมชุมชน เช่น เพื่อนบ้าน ผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง หรือเพื่อนร่วมงาน

ในด้านสถานที่เกิดเหตุ พบว่าลักษณะพื้นที่เสี่ยงแตกต่างกันไปตามประเภทความผิด กล่าวคือ ความผิดต่อทรัพย์สินและความผิดต่อชีวิตและร่างกายมักเกิดในบ้าน ที่อยู่อาศัย หรือพื้นที่สาธารณะ ขณะที่การฉ้อโกง หลอกหลวง และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มีความเกี่ยวข้องกับช่องทางออนไลน์หรืออุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่สำคัญ ส่วนอุบัติเหตุส่วนใหญ่เกิดขึ้นในพื้นที่สาธารณะ โดยเฉพาะบริบทของการเดินทางและการใช้ถนน

ดังนั้น ผลการสำรวจส่วนนี้ชี้ให้เห็นว่า การป้องกันการตกเป็นเหยื่อควรให้ความสำคัญทั้งมาตรการความปลอดภัยเชิงพื้นที่ มาตรการป้องกันอาชญากรรมทางทรัพย์สินและอาชญากรรมออนไลน์ ตลอดจนการเสริมสร้างความรู้เท่าทันการหลอกหลวงในรูปแบบใหม่ ๆ โดยเฉพาะกลุ่มความผิดที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการออนไลน์ การแอบอ้างบุคคลอื่น และการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล

4.6 ข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ

ผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามพื้นที่ จากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 11,408 คน พบเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรวม 1,880 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมร้อยละ 16.48 เมื่อพิจารณาจำแนกตามพื้นที่ พบว่า ภาค 7 มีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.05 รองลงมา ได้แก่ ภาค 1 ร้อยละ 26.70 ภาค 9 ร้อยละ 23.73 ภาค 2 ร้อยละ 21.52 ภาค 8 ร้อยละ 20.04 และนครบาล ร้อยละ 17.80 ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงกว่าค่าเฉลี่ยในภาพรวม

สำหรับพื้นที่ที่มีอัตราการตกเป็นเหยื่อต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในภาพรวม ได้แก่ ภาค 5 ร้อยละ 12.36 ภาค 4 ร้อยละ 8.98 ภาค 6 ร้อยละ 7.91 และภาค 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการตกเป็นเหยื่อน้อยที่สุดร้อยละ 2.93

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทอาชญากรรมในภาพรวม พบว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกหลวงมีจำนวนมากที่สุด 925 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.20 ของเหตุการณ์ทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ ความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 412 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.91 อุบัติเหตุ จำนวน 288 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.32 และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 146 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.77 ส่วนการข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกทางกายพบจำนวน 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.19 ความผิดทางเพศจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.33 และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.28

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความแตกต่างกันตามพื้นที่ โดยภาค 7 และภาค 1 มีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงกว่าพื้นที่อื่นอย่างชัดเจน ขณะเดียวกัน ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงเป็นประเภทอาชญากรรมที่พบมากที่สุด โดยมีสัดส่วนเกือบครึ่งหนึ่งของเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด

ตารางที่ 13 อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรม แยกตามพื้นที่การสำรวจ

พื้นที่	จำนวน	ประเภทอาชญากรรม							การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
	กลุ่มตัวอย่าง	ชีวิตร่างกาย	ความผิดต่อทรัพย์	ความผิดทางเพศ	ฉ้อโกง หลอกลวง	อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	อุบัติเหตุ		
นครบาล	753	1	24	1	90	0	3	15	134	17.80
ภาค 1	1,150	20	55	4	183	9	15	21	307	26.70
ภาค 2	1,134	20	73	3	103	2	6	37	244	21.52
ภาค 3	1,432	8	13	0	9	0	1	11	42	2.93
ภาค 4	1,370	9	15	2	69	0	4	24	123	8.98
ภาค 5	809	2	11	2	81	1	0	3	100	12.36
ภาค 6	1,226	10	23	2	40	0	0	22	97	7.91
ภาค 7	1,098	19	67	6	155	6	15	29	297	27.05
ภาค 8	1,138	23	53	0	89	1	1	61	228	20.04
ภาค 9	1,298	34	78	5	106	5	15	65	308	23.73
รวม	11,408	146	412	25	925	24	60	288	1,880	16.48

4.7 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

เมื่อพิจารณาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 1,880 ครั้ง พบว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน จำนวน 1,692 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 90.00 ขณะที่เหตุการณ์ที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบมีจำนวน 188 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.00

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ส่งผลกระทบต่อผู้ตกเป็นเหยื่อในมิติใดมิติหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน โดยมีสัดส่วนสูงถึง 9 ใน 10 ของเหตุการณ์ทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมิได้จำกัดอยู่เพียงการเผชิญเหตุเท่านั้น แต่ยังอาจนำไปสู่ความเสียหายและผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ตกเป็นเหยื่อด้วย

ตารางที่ 14 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับ	ผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	เกิดผลกระทบ	1,692	90.00
2	ไม่เกิดผลกระทบ	188	10.00
รวมทั้งสิ้น		1,880	100.00

4.7.1 ผลกระทบต่อชีวิตร่างกาย

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบ จากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านชีวิตร่างกาย พบว่า เหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,692 ครั้ง มีจำนวน 1,178 ครั้ง ไม่ได้เป็นการก่อเหตุที่มีผลกระทบต่อนชีวิตร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 69.62

ขณะที่ผลสำรวจอีก 514 ครั้ง พบว่า ได้รับบาดเจ็บแค่ไม่ถึงกับรักษาตัว มีจำนวน 237 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.01 รองลงมาคือไม่ได้รับบาดเจ็บ มีจำนวน 171 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.11 รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน คิดเป็นจำนวน 73 คิดเป็นร้อยละ 4.31 สะท้อนให้เห็นว่าส่วนใหญ่ไม่ได้รับผลกระทบหนักต่อชีวิตหรือร่างกาย

ตารางที่ 15 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย

ลำดับ	ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ไม่มี	1,178	69.62
2	ไม่ได้รับบาดเจ็บ	171	10.11
3	ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว	237	14.01
4	รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน	73	4.31
5	รักษาตัว 8-20 วัน	25	1.48
6	รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)	0	0.00
7	เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร	2	0.12
8	ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย	0	0.00
9	เสียชีวิต	6	0.35
รวมทั้งสิ้น		1,692	100.00

4.7.2 ผลกระทบต่อทางจิตใจ

เมื่อพิจารณาผลกระทบต่อทางจิตใจ พบว่า เกือบครึ่งหนึ่งที่จำนวน 751 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.39 ระบุว่าได้รับความเสียหายอันตรายทางจิตใจเล็กน้อย รองลงมาคือไม่มีผลกระทบทางจิตใจจำนวน 653 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.59 ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติจำนวน 273 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.13 และสุดท้ายคือ ได้รับความเสียหายอันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.89

ตารางที่ 16 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ

ลำดับ	ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ไม่มี	653	38.59
2	ได้รับความเสียหายอันตรายทางจิตใจเล็กน้อย	751	44.39
3	ได้รับความเสียหายอันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ	273	16.13
4	ได้รับความเสียหายอันตรายทางจิตใจมากจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ	15	0.89
	รวมทั้งสิ้น	1,692	100.00

4.7.3 ผลกระทบต่อทรัพย์สิน

สุดท้าย เมื่อพิจารณาจากผลกระทบต่อทรัพย์สิน พบว่ามีทรัพย์สินเสียหาย 1,367 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 80.79 และไม่มีทรัพย์สินเสียหาย 325 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.21

ตารางที่ 17 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

ลำดับ	ความเสียหายต่อทรัพย์สิน	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย	325	19.21
2	มีทรัพย์สินเสียหาย	1,367	80.79
	รวมทั้งสิ้น	1,692	100.00

จากข้อมูลสำรวจที่ระบุว่า มี 1,367 ครั้งที่มีทรัพย์สินเสียหาย มีมูลค่ารวมกว่า 14,264,656.00 บาท เฉลี่ยต่อคน 10,435.01 บาท โดยการฉ้อโกง หลอกลวง สร้างความเสียหายมากที่สุดที่ 797 คน คิดเป็นมูลค่า 8,000,956.00 บาท เฉลี่ยคนละ 10,351.68 บาท รองลงมาคือความผิดต่อทรัพย์ ที่จำนวน 364 คน คิดเป็นมูลค่า 3,768,010.00 บาท เฉลี่ยคนละ 10,351.68 บาท และอุบัติเหตุ คิดเป็นจำนวน 183 คน เฉลี่ยคนละ 10,809.24

สะท้อนให้เห็นว่าการฉ้อโกง หลอกลวง เป็นอาชญากรรมที่สร้างความเสียหายมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่แก๊งคอลเซ็นเตอร์หรือมิจฉาชีพ ระบาดเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม พบว่า อาชญากรรมต่อชีวิตร่างกาย กลับสร้างความเสียหายเฉลี่ยต่อคนมากที่สุด 29,152.88 บาท

ตารางที่ 18 มูลค่าความเสียหายต่อทรัพย์สินแต่ละลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่อ (คน)	มูลค่าความเสียหาย (บาท)	ความเสียหายต่อทรัพย์สินโดยเฉลี่ย (บาทต่อคน)
ชีวิตร่างกาย	17	495,599.00	29,152.88
ความผิดต่อทรัพย์สิน	364	3,768,010.00	10,351.68
ความผิดทางเพศ	1	0	0.00
ฉ้อโกง หลอกลวง	797	8,000,956.00	10,038.84
อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	3	9,000.00	3,000.00
ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	2	13,000.00	6,500.00
อุบัติเหตุ	183	1,978,091.00	10,809.24
รวมทั้งสิ้น	1,367	14,264,656.00	10,435.01

4.7.4 จำนวนและร้อยละผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านอื่น ๆ

ในการสำรวจอาชญากรรมได้มีการรวบรวมข้อมูลผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในด้านความเสียหายอื่น ๆ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรม อันได้แก่ ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายในการขาดรายได้จากการหยุดงาน ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานของรัฐ ค่าจ้างทนาย ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานภาคเอกชนหรือองค์กรพัฒนาภาคเอกชน (NGOs) ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐานด้วยตนเองและค่าใช้จ่ายในการเดินทางหรือที่พักในการติดต่อทางคดี จากผลสำรวจ พบว่า จากเหตุอาชญากรรมที่ก่อเหตุสำเร็จ 1,692 ครั้ง พบเหยื่ออาชญากรรมที่มีค่าใช้จ่ายหรือความเสียหายอื่น ๆ จากอาชญากรรมจำนวน 120 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.09

โดยพบว่า ส่วนใหญ่กว่า 70 ครั้ง เป็นค่ารักษาพยาบาลทั้งสิ้น 612,343.00 บาท เฉลี่ยต่อคน 8,747.76 บาท รองลงมา คือ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นความเสียหาย 206,000.00 บาท เฉลี่ยต่อคน 8,956.52 และค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรมจำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นความเสียหาย 41,570.00 บาท เฉลี่ยต่อ 26,198.00 บาท

อย่างไรก็ดี หากพิจารณาจากค่าเฉลี่ยต่อคน จะพบว่าค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม นั้นสร้างความเสียหายต่อคนมากที่สุด และรองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ เฉลี่ยต่อคน 22,444.67 บาท

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านอื่น ๆ

ประเภทค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรม	จำนวนคดีที่มีผู้ได้รับความเสียหาย (คดี)	ความเสียหาย (บาท)	ความเสียหายโดยเฉลี่ย (บาทต่อคน)
ค่ารักษาพยาบาล	70	612,343.00	8,747.76
ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้	23	206,000.00	8,956.52
ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม	13	41,570.00	26,198.00
ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ	9	202,002.00	22,444.67
ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน	0	-	-
ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยาน หลักฐาน	4	4,302.00	1,075.50
ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี	1	2,000.00	2,000.00
ไม่มีความสูญเสียใดเกิดขึ้นจากคดี	202	-	-
ผู้ได้รับความเสียหายทั้งหมด	120	1,068,217.00	8,901.81

4.8 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมในภาพรวม

หลังเกิดเหตุอาชญากรรม การติดต่อและรับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมถือเป็นขั้นตอนสำคัญที่มีผลต่อการเข้าถึงความยุติธรรมของผู้เสียหาย ข้อมูลในส่วนนี้ครอบคลุมถึงการแจ้งความกับตำรวจ การดำเนินการคดีต่ออัยการและศาล การสำรวจข้อมูลเหล่านี้ช่วยสะท้อนให้เห็นถึงระดับการเข้าถึงบริการของประชาชน ความพึงพอใจในการให้บริการ

4.8.1 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม

เมื่อพิจารณาการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากเหตุการณ์ทั้งสิ้น 1,880 ครั้ง พบว่า มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จำนวน 995 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.93 ขณะที่ไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จำนวน 885 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.07 โดยสัดส่วนของเหตุการณ์ที่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่สูงกว่าเหตุการณ์ที่ไม่มีการแจ้งเพียงเล็กน้อย คิดเป็นความแตกต่าง 110 ครั้ง หรือ 5.86 จุดร้อยละ

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แม้ผู้ตกเป็นเหยื่อมากกว่าครึ่งหนึ่งจะดำเนินการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ แต่ยังมีเหตุการณ์เกือบครึ่งหนึ่งที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการรับแจ้งเหตุอย่างเป็นทางการ สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงช่องว่างระหว่างจำนวนเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อที่เกิดขึ้นจริงกับจำนวนเหตุการณ์ที่หน่วยงานภาครัฐได้รับทราบผ่านระบบการแจ้งเหตุ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความครบถ้วนของข้อมูลอาชญากรรมและการกำหนดมาตรการป้องกันและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ

ตารางที่ 20 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม

ลำดับ	การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1	มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	995	52.93
2	ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	885	47.07
	รวมทั้งสิ้น	1,880	100.00

เมื่อพิจารณาการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่จำแนกตามลักษณะความผิด จากเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 1,880 ครั้ง พบว่า มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่จำนวน 995 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.93 ขณะที่ไม่มีการแจ้งเหตุจำนวน 885 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.07

เมื่อพิจารณาเป็นรายประเภทความผิด พบว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงมีสัดส่วนการแจ้งเหตุสูงที่สุด โดยมีการแจ้งเหตุจำนวน 623 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.35 ขณะที่ไม่แจ้งเหตุจำนวน 302 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.65 รองลงมา ได้แก่ ความผิดทางเพศ ซึ่งมีการแจ้งเหตุร้อยละ 48.00 อุบัติเหตุร้อยละ 46.53 และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ร้อยละ 45.83 ตามลำดับ

ในทางตรงกันข้าม การข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกทางกายเป็นประเภทความผิดที่มีสัดส่วนการไม่แจ้งเหตุสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.00 รองลงมา ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย ร้อยละ 65.75 และความผิดต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 64.32 ขณะที่ความผิดทางเพศ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์และอุบัติเหตุ มีสัดส่วนการไม่แจ้งเหตุร้อยละ 52.00 ร้อยละ 54.17 และร้อยละ 53.47 ตามลำดับ

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีความแตกต่างกันตามลักษณะของอาชญากรรม โดยการฉ้อโกงและหลอกลวงเป็นเพียงประเภทความผิดที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุสูงกว่าการไม่แจ้งเหตุอย่างชัดเจน ขณะที่ความผิดประเภทอื่นส่วนใหญ่มีสัดส่วนการไม่แจ้งเหตุสูงกว่าการแจ้งเหตุ โดยเฉพาะการข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแกทางกาย ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และความผิดต่อทรัพย์สิน สะท้อนให้เห็นว่า เหตุการณ์อาชญากรรมจำนวนหนึ่งอาจยังไม่ได้เข้าสู่ระบบการรับแจ้งเหตุอย่างเป็นทางการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ลักษณะความผิด	ไม่แจ้งเหตุ		แจ้งเหตุ		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ชีวิตร่างกาย	96	65.75	50	34.25	146	100
ความผิดต่อทรัพย์สิน	265	64.32	147	35.68	412	100
ความผิดทางเพศ	13	52	12	48	25	100
ฉ้อโกง หลอกลวง	302	32.65	623	67.35	925	100
อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	13	54.17	11	45.83	24	100
ข่มขู่ คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	42	70	18	30	60	100
อุบัติเหตุ	154	53.47	134	46.53	288	100
รวม	885	52.3	995	58.81	1,880	100

4.8.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง

เมื่อพิจารณาการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยจำแนกตามลักษณะการแจ้งเหตุ พบว่าเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เลือกแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด จำนวน 739 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 74.05 ของเหตุอาชญากรรมทั้งหมด รองลงมา คือ การแจ้งต่อผู้แทนชุมชน ได้แก่ ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน หรือผู้นำชุมชน จำนวน 202 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.24 ของเหตุอาชญากรรมทั้งหมด นอกจากนี้ ยังมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่ตำรวจ จำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.71 และมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่อื่น ๆ จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.00 ของเหตุอาชญากรรมทั้งหมด

ตารางที่ 21 การแจ้งเหตุอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่

การแจ้งเหตุอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่	อัตราผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละการแจ้งเหตุ
มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	739	74.05
แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	202	20.24
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	37	3.71
อื่น ๆ	20	2.00
รวม	998	100.00

หมายเหตุ: สามารถระบุเหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ

4.8.3 เหตุผลที่ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่

เมื่อพิจารณาสาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ พบว่า มีการระบุเหตุผลรวมทั้งสิ้น 1,810 คำตอบ โดยสาเหตุที่พบบ่อยที่สุด คือ ผู้ตกเป็นเหยื่อเห็นว่าเหตุการณ์หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย จำนวน 525 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 29.01 รองลงมา ได้แก่ ความเห็นว่าการดำเนินการมีความยุ่งยาก ไม่ต้องการเป็นคดีความหรือไม่ต้องการเข้าสู่กระบวนการศาล จำนวน 355 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 19.61 และความไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จำนวน 223 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 12.32 ตามลำดับ

สาเหตุสำคัญในลำดับถัดมา ได้แก่ การเห็นว่าเป็นเรื่องส่วนตัวและได้จัดการกับเหตุการณ์ด้วยตนเอง เช่น การตกลงกับผู้กระทำผิด จำนวน 144 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 7.96 การเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ จำนวน 143 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 7.90 และการขาดพยานหลักฐาน จำนวน 117 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 6.46 นอกจากนี้ ยังพบเหตุผลเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิดและผลกระทบทางสังคม ได้แก่ การเป็นบุคคลที่สนิทสนมหรือคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด ร้อยละ 2.82 และการเห็นว่าเหตุการณ์เป็นเรื่องน่าอับอายหรือเกรงว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง ร้อยละ 2.43

สำหรับสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวและความปลอดภัย พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่แจ้งเหตุเนื่องจากกลัวถูกแก้แค้นหรือทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง คิดเป็นร้อยละ 1.71 และถูกข่มขู่จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง คิดเป็นร้อยละ 0.61 ขณะที่เหตุผลด้านทัศนคติต่อเจ้าหน้าที่พบในสัดส่วนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ การไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ร้อยละ 0.44 และการมีความรู้สึกไม่ดีหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่ตำรวจ ร้อยละ 0.22

ผลการสำรวจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การไม่แจ้งเหตุส่วนใหญ่มีสาเหตุจากการประเมินว่าเหตุการณ์มีความรุนแรงหรือสร้างความเสียหายไม่มาก ประกอบกับการรับรู้ว่าการแจ้งเหตุและดำเนินคดีมีความยุ่งยากและใช้เวลา อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อจำกัดด้านพยานหลักฐาน ความเชื่อมั่นต่อการติดตามผู้กระทำผิด ตลอดจนความกังวลด้านความปลอดภัยและชื่อเสียง ซึ่งเป็นปัจจัยที่อาจทำให้เหตุการณ์อาชญากรรมส่วนหนึ่งไม่ได้เข้าสู่กระบวนการรับแจ้งเหตุอย่างเป็นทางการ

ตารางที่ 22 สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	ผู้ที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่เกิดความเสียหาย	34	1.88
เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	525	29.01
เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	144	7.96
ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	19	1.05
มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	39	2.15
ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	11	0.61
กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	31	1.71
เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	51	2.82
เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง	44	2.43
สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	28	1.55
ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	355	19.61
ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	223	12.32
ขาดพยานหลักฐาน	117	6.46
คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	143	7.90
มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	4	0.22
ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	8	0.44
ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	3	0.17
อื่น ๆ	31	1.71
รวม	1,810	100.00

หมายเหตุ: สามารถระบุเหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ

บทที่ 5

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ตามเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16) และการสำรวจแนวโน้มอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของ สหประชาชาติตามมาตรฐานสากล (UN-CTS)

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญที่ช่วยสะท้อนสถานการณ์อาชญากรรมจากประสบการณ์ของประชาชนโดยตรง โดยเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงแต่ไม่ได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่ได้ปรากฏอยู่ในสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ ข้อมูลจากการสำรวจจึงมีบทบาทในการเติมเต็มข้อจำกัดของข้อมูลทางการ และช่วยให้สามารถประเมินขนาด ลักษณะ รูปแบบ และผลกระทบของปัญหาอาชญากรรมได้อย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านจำนวนและอัตราการตกเป็นเหยื่อ ลักษณะของเหตุการณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำ สถานที่เกิดเหตุ ผลกระทบที่เกิดขึ้น ตลอดจนพฤติกรรมการแจ้งเหตุและเหตุผลของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

นอกจากการนำเสนอผลการสำรวจในภาพรวมแล้ว บทนี้ยังวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามกรอบการรายงานแนวโน้มสถานการณ์อาชญากรรมและการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรมประจำปีขององค์การสหประชาชาติ หรือ United Nations Survey of Crime Trends and Operations of Criminal Justice Systems: UN-CTS ซึ่งเป็นกรอบมาตรฐานสากลที่ใช้รวบรวมและเปรียบเทียบข้อมูลด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมระหว่างประเทศ การวิเคราะห์ดังกล่าวช่วยเชื่อมโยงข้อมูลจากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง เช่น ความรู้สึกปลอดภัยของประชาชน การตกเป็นเหยื่อความผิดต่อทรัพย์สิน ความรุนแรง และรูปแบบอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ตลอดจนช่วยให้สามารถพิจารณาสถานการณ์ของประเทศไทยในกรอบแนวคิดและมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

ผลการวิเคราะห์ยังนำมาใช้ประกอบการประเมินความก้าวหน้าของเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะเป้าหมายที่ 16 ซึ่งมุ่งส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุม การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียม และการพัฒนาสถาบันที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และรับผิดชอบในทุกระดับ โดยข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผลกระทบจากอาชญากรรม และการเข้าถึงกลไกการแจ้งเหตุหรือกระบวนการยุติธรรม ล้วนเป็นข้อมูลสำคัญในการติดตามตัวชี้วัดภายใต้ SDG 16

ดังนั้น บทนี้จึงมุ่งนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนควบคู่กับการวิเคราะห์ตามกรอบ UN-CTS และตัวชี้วัดของ SDG 16 เพื่อให้เห็นทั้งสถานการณ์อาชญากรรมที่ประชาชนประสบจริง แนวโน้มและรูปแบบของการตกเป็นเหยื่อ ตลอดจนช่องว่างระหว่างเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับเหตุที่เข้าสู่ระบบการรับแจ้งของภาครัฐ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายและมาตรการป้องกันอาชญากรรม การคุ้มครองผู้เสียหาย และการพัฒนากระบวนการยุติธรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้น

5.1 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16)

5.1.1 SDG 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจหรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา

การตกเป็นเหยื่อความรุนแรง หมายถึง การที่บุคคลมีประสบการณ์โดยตรงจากการถูกกระทำความรุนแรงทางกาย ทางจิตใจ หรือทางเพศ อย่างน้อยหนึ่งรูปแบบภายในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา โดยพิจารณาจากสัดส่วนของผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยประสบเหตุความรุนแรงแต่ละประเภทต่อจำนวนผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด ทั้งนี้ การวัดการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

ความรุนแรงทางกาย (Physical violence) หมายถึง การใช้กำลังทางกายต่อบุคคลโดยเจตนาหรือประมาท ทั้งการทำให้เกิดการบาดเจ็บและการใช้กำลังในระดับต่าง ๆ โดยไม่นับรวมการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยความยินยอม เช่น การเล่นกีฬาต่อสู้ตามกฎกติกา

ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological violence) ในปัจจุบันยังไม่มีนิยามที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติสำหรับความรุนแรงทางจิตใจ อย่างไรก็ตาม อาจนิยามได้ว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือโดยประมาทที่ก่อให้เกิดความเสียหายทางจิตใจแก่บุคคล ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของการบังคับ การใส่ร้าย การทำให้อับอาย การข่มขู่ การขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงการใช้วาจารุนแรงเกินควร การกลั่นแกล้งหรือการคุกคาม

ความรุนแรงทางเพศ (Sexual violence) หมายถึง การกระทำทางเพศ การพยายามกระทำทางเพศ หรือการสัมผัสและการสื่อสารในลักษณะทางเพศโดยไม่ได้รับความยินยอม หรือเกิดจากการข่มขู่ บังคับ หลอกลวง หรือใช้อำนาจ รวมถึงการข่มขืนและการล่วงละเมิดทางเพศรูปแบบต่าง ๆ

โดยการเปรียบเทียบผลการสำรวจกับผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัด สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ความรุนแรงทางกาย (Physical violence) คำนวณจากจำนวนผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในความผิดต่อชีวิต และร่างกาย รวมกับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากความผิดฐานปล้นทรัพย์ จี้ และชิงทรัพย์ รวมจำนวน 151 คน คิดเป็นอัตราร้อยละ 1.31

2 .ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological violence) คำนวณจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในความผิดประเภท ข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแก จำนวน 60 คน จากกลุ่มตัวอย่าง 11,408 คน คิดเป็นอัตราร้อยละ 0.53

3. ความรุนแรงทางเพศ (Sexual violence) คำนวณจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในความผิดทางเพศ ได้แก่ อนาจาร พยายามข่มขืน และการถูกล่วงละเมิดให้มีเพศสัมพันธ์ขณะเป็นผู้เยาว์ รวมจำนวน 5 คน จากกลุ่มตัวอย่าง 11,408 คน คิดเป็นอัตราร้อยละ 0.04

5.1.2 SDG 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินคนเดียวในบริเวณที่ตนอาศัยอยู่

อ้างอิงจาก SDG indicator metadata การวิเคราะห์และรายงานข้อมูล สามารถใช้วิธีการหาสัดส่วนของผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกปลอดภัย และรู้สึกปลอดภัยมาก กับจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ความรู้สึกปลอดภัย} = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกปลอดภัยและรู้สึกปลอดภัยมาก}}{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด}} \times 100$$

$$\text{ความรู้สึกกังวล} = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่รู้สึกกังวลและรู้สึกกังวลมาก}}{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด}} \times 100$$

จากการสำรวจความรู้สึกปลอดภัย เมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง ได้ออกแบบสอบถามโดยอ้างอิงจากเอกสารความริเริ่มในการจัดทำแบบสอบถามต้นแบบขององค์การสหประชาชาติ สำหรับการจัดทำตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (UNODC: SDG16 Survey Initiative Questionnaire 2022) โดยมีการแบ่งคำถามออกเป็น สองส่วน คือ สอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินในบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง และสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม

ในการสำรวจครั้งนี้ ได้สอบถามจากผู้แทนครัวเรือนซึ่งเป็นผู้ตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,654 ตัวอย่าง มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 3,636 คน ดังนี้

ผลสำรวจความรู้สึกปลอดภัยในการเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน มีผู้รู้สึกปลอดภัยจำนวน 1,890 คน คิดเป็นร้อยละ 51.98 รู้สึกปลอดภัยมาก จำนวน 898 คน คิดเป็นร้อยละ 24.70 ผลรวมร้อยละ 76.68

ผลสำรวจความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน มีผู้รู้สึกปลอดภัย จำนวน 1,993 คน คิดเป็นร้อยละ 54.81 รู้สึกปลอดภัยมาก จำนวน 986 คน คิดเป็นร้อยละ 27.12 ผลรวมร้อยละ 81.93

ผลสำรวจความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน มีผู้รู้สึกปลอดภัย จำนวน 1,871 คน คิดเป็นร้อยละ 51.46 รู้สึกปลอดภัยมาก จำนวน 1,345 คน คิดเป็นร้อยละ 36.99 ผลรวมร้อยละ 88.45

ในภาพรวมมีความรู้สึกปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัยเฉลี่ยร้อยละ 82.40

ลักษณะ	รู้สึกปลอดภัยมาก (1)		รู้สึกปลอดภัย (2)		รู้สึกไม่ปลอดภัย (3)		รู้สึกไม่ปลอดภัยมาก (4)		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การเดินตามลำพังใน ละแวกที่พักอาศัยตอน กลางคืน	898	24.70	1,890	51.98	715	19.664	133	3.658	3,636	100.000
เมื่อต้องอยู่บ้านคน เดียวในเวลากลางคืน	986	27.12	1,993	54.81	562	15.457	95	2.613	3,636	100.000
เมื่อต้องอยู่บ้านคน เดียวในเวลากลางวัน	1,345	36.99	1,871	51.46	361	9.928	59	1.623	3,636	100.000

ลักษณะ	รู้สึกปลอดภัยมาก (1)		รู้สึกปลอดภัย (2)		รู้สึกไม่ปลอดภัย (3)		รู้สึกไม่ปลอดภัยมาก (4)		รวมทั้งสิ้น	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ถูกจี้หรือถูกปล้น	773	21.26	1,766	48.57	710	19.527	387	10.644	3,636	100.000
บุกรุกเคหะสถาน	783	21.53	1,765	48.54	713	19.609	375	10.314	3,636	100.000
ถูกขโมยหรือทำลาย ทรัพย์สินที่มีค่า	694	19.09	1,544	42.46	976	26.843	422	11.606	3,636	100.000

นอกจากนี้ ในการสำรวจยังได้มีการสอบถามคำถามเกี่ยวกับความกังวลเกี่ยวกับภัยอาชญากรรม โดยยกอาชญากรรมพื้นฐานสำคัญ อันได้แก่ การถูกจี้ ถูกปล้น บุกรุกในเคหะสถาน การลักขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า ตามแนวทางของเอกสารความริเริ่มในการจัดทำแบบสอบถามต้นแบบขององค์การสหประชาชาติ สำหรับการจัดทำตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 16

ผลการสำรวจความกังวลต่อการถูกจี้ หรือถูกปล้น รู้สึกปลอดภัยจำนวน 1,766 คน คิดเป็นร้อยละ 48.57 รู้สึกปลอดภัยมาก จำนวน 773 คน คิดเป็นร้อยละ 21.26 ผลรวมผู้ไม่กังวลร้อยละ 69.83

ผลการสำรวจความกังวลต่อการบุกรุกเคหะสถาน รู้สึกปลอดภัย จำนวน 1,765 คน คิดเป็นร้อยละ 48.54 รู้สึกปลอดภัยมาก จำนวน 783 คน คิดเป็นร้อยละ 21.53 ผลรวมผู้ไม่กังวลร้อยละ 70.08

ผลการสำรวจความกังวลต่อการถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า มีผู้รู้สึกปลอดภัย จำนวน 1,544 คน คิดเป็นร้อยละ 42.46 รู้สึกปลอดภัยมาก จำนวน 694 คน คิดเป็นร้อยละ 19.09 ผลรวมผู้ไม่กังวลร้อยละ 61.55

ในส่วนของความกังวลต่ออาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างจะมีความกังวลมากกว่าความรู้สึกปลอดภัย ในแง่ที่พวกอาศัย โดยผลรวมของความรู้สึกกังวลต่ออาชญากรรมมีผู้ไม่กังวลเฉลี่ย ร้อยละ 67.15

ตารางที่ 23 ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมและสัดส่วนความรู้สึกปลอดภัยและไร้กังวล

ระดับความหวาดกลัว อาชญากรรม	สัดส่วนความรู้สึกปลอดภัย และไร้กังวล				ผลการเปรียบเทียบ
	พ.ศ.2567		พ.ศ.2568		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (ความปลอดภัย)					
1.การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน	2,171	72.42	2,788	76.68	ปลอดภัยมากขึ้น
2. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน	2,347	78.3	2,979	81.93	ปลอดภัยมากขึ้น
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน	2,583	86.18	3,216	88.45	ปลอดภัยมากขึ้น
ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (ความกังวล)					
1. ถูกจี้หรือถูกปล้น	1,894	63.15	2,539	69.83	ความกังวลลดลง
2. บุกรุกเคหะสถาน	1,918	63.99	2,548	70.08	ความกังวลลดลง
3. ถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า	1,793	59.81	2,238	61.55	ความกังวลลดลง

5.1.3 SDG 16.2.3 สัดส่วนของวัยรุ่นหญิงและชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

จากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2568 ได้ทำการสำรวจวัยรุ่นหญิงและชายที่เป็นผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,654 คน โดยสอบถามเฉพาะผู้ที่มีอายุระหว่าง 18-29 ปี จำนวนทั้งสิ้น 384 คน ถึงประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ ก่อนอายุ 18 ปี พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 0.5 เมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยแบ่งเป็นกลุ่มความรุนแรงทางเพศ ในลักษณะบังคับแต่งงาน (ในขณะที่ยังมีอายุไม่ถึง 18 ปี) และกลุ่มกิจกรรมทางเพศในลักษณะการทำอนาจาร อย่างละ 1 คน

ตารางที่ 24 สัดส่วนของวัยรุ่นหญิงและชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ท่านเคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศหรือมีกิจกรรมทางเพศ โดยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก่อนอายุ 18 ปี		
เคย	2	0.5
ไม่เคย	382	99.95
รวมทั้งสิ้น	384	100.00
ความรุนแรงทางเพศ		
บังคับแต่งงาน (ในขณะที่ยังมีอายุไม่ถึง 18 ปี)	1	100.00
รวมทั้งสิ้น	1	100.00
กิจกรรมทางเพศ		
การทำอนาจาร	1	100.00
รวมทั้งสิ้น	1	100.00

5.1.4 SDG 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่รัฐอย่างน้อยหนึ่งครั้งและได้จ่ายสินบนให้แก่เจ้าหน้าที่รัฐ หรือถูกเจ้าหน้าที่รัฐเหล่านั้นขอสินบน ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา

เมื่อพิจารณาการถูกเรียกรับสินบนจากการติดต่อหน่วยงานภาครัฐ พบว่า หน่วยงานที่มีสัดส่วนผู้ถูกเรียกรับสินบนสูงสุด คือ กรมการกงสุลหรือสำนักงานหนังสือเดินทาง โดยมีผู้ติดต่อจำนวน 83 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.41 รองลงมา ได้แก่ ศาล มีผู้ติดต่อจำนวน 65 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.54 และการเคหะแห่งชาติ มีผู้ติดต่อจำนวน 80 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25

สำนักงานที่ดินมีผู้ติดต่อจำนวน 581 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.86 ส่วนตำรวจมีผู้ติดต่อจำนวน 1,305 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 0.84 ขณะที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง มีผู้ติดต่อจำนวน 1,327 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 0.83

สำหรับกำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน มีผู้ติดต่อจำนวน 1,560 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.45 หน่วยงานขนส่งและทะเบียนรถมีผู้ติดต่อจำนวน 1,419 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสินบนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.42 หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีผู้ติดต่อจำนวน 1,865 คน

และมีผู้ถูกเรียกรับสืบชนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.32 และสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีผู้ติดต่อจำนวน 329 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสืบชนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30

เจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีผู้ติดต่อจำนวน 1,540 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสืบชนจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.26 ส่วนครู อาจารย์ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานศึกษาของรัฐ มีผู้ติดต่อจำนวน 1,227 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสืบชนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.24 ขณะที่หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจด้านสาธารณสุขมีผู้ติดต่อจำนวน 1,785 คน และมีผู้ถูกเรียกรับสืบชนจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.11

ทั้งนี้ ไม่พบผู้ถูกเรียกรับสืบชนจากการติดต่อสำนักงานประกันสังคม สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บ้านพักหรือสถานสงเคราะห์ ทหาร อัยการ สรรพากร ศุลกากร หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง หน่วยงานด้านแรงงาน สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน และหน่วยงานรัฐอื่น ๆ จากข้อมูลการสำรวจครั้งนี้

ตารางที่ 25 สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนแบบสำรวจข้อมูลการให้สืบชนหรือถูกเรียกรับสืบชนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ

ข้อมูล	จำนวน (คน)
จำนวนผู้ตอบแบบสำรวจ	3,624
จำนวนผู้ถูกเรียกรับสืบชน	48 คน (ร้อยละ 1.32%)

หน่วยงาน	จำนวนผู้ติดต่อ	จำนวนผู้ถูกเรียกรับสืบชน	ร้อยละผู้ถูกเรียกรับสืบชน
เจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต. เทศบาล อบจ. กรุงเทพมหานคร หรือเมืองพัทยา)	1,540	4	0.26
ที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (ปลัดอำเภอ นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือศูนย์ดำรงธรรม เป็นต้น)	1,327	11	0.83
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	1,560	7	0.45
สำนักงานประกันสังคม	336	0	0.00
สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บ้านพัก สถานสงเคราะห์	74	0	0.00
การเคหะแห่งชาติ	80	1	1.25
ครู อาจารย์ในโรงเรียน เจ้าหน้าที่ในสถานศึกษาหรือโรงเรียนของรัฐ	1,227	3	0.24
อาจารย์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	329	1	0.30
หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ด้านการแพทย์หรือสาธารณสุข (รวมถึงโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ ตำบล)	1,865	6	0.32
สำรวจ	1,305	11	0.84

หน่วยงาน	จำนวนผู้ที่ติดต่อ	จำนวนผู้ถูกเรียกสืบบน	ร้อยละผู้ถูกเรียกสืบบน
ทหาร	160	0	0.00
อัยการ	47	0	0.00
ศาล	65	1	1.54
สรรพากร	386	0	0.00
ศุลกากร	43	0	0.00
หน่วยงานขนส่งและทะเบียนรถ	1,419	6	0.42
สำนักงานที่ดิน	581	5	0.86
กรมการกงสุลหรือสำนักงานหนังสือเดินทาง (passport)	83	2	2.41
หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง	71	0	0.00
หน่วยงานด้านแรงงาน สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	134	0	0.00
หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจด้านสาธารณูปโภค (ไฟฟ้า น้ำประปา สุขาภิบาล ฯลฯ)	1,785	2	0.11
หน่วยงานรัฐอื่น	585	0	0.00

จากผลการสำรวจข้อมูลของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อให้สืบบนหรือถูกเรียกสืบบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา พบว่า จากผู้ตอบแบบสำรวจ 3,624 คน พบจำนวนที่ให้ข้อมูลถูกเรียกสืบบนจากเจ้าหน้าที่รัฐจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 0.39 โดยมากที่สุด คือ ถูกเรียกสืบบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 57.14 เป็นการเรียกสืบบนเล็กน้อย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 92.86 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเงินที่มีมูลค่าน้อยกว่า 5,000 บาท อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่กว่า 8 คน ร้อยละ 57.14 เห็นว่าเป็นการให้ด้วยตนเอง และกว่า 13 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 92.86 ไม่ได้มีการแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติในการจ่ายหรือให้ของขวัญ ไม่มีประโยชน์ ไม่มีหน่วยงานให้ความสนใจ และกลัวส่งผลเสียต่อตัวตนเอง เท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละร้อยละ 23.08

ตารางที่ 26 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สืบบนหรือถูกเรียกสืบบน โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประเภทความผิด		
ถูกเรียกสืบบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม	8	57.14
ถูกเรียกสืบบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการรับโครงการภาครัฐ หรือการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ	1	7.14

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือ เร่งรัดเกี่ยวกับขออนุญาต หรือการพิจารณาต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ ภาครัฐ	2	14.29
การให้ของขวัญหรือของกำนัล หรือการให้ตอบแทนในรูปแบบอื่น ๆ	3	21.43
รวมทั้งสิ้น	14	100.00
ลักษณะความผิด		
การเรียกรับสินบนเล็กน้อย	13	92.86
การเรียกรับสินบนขนาดใหญ่	0	0.00
การให้ของขวัญหรือของกำนัล	1	7.14
ผลประโยชน์ทับซ้อน	0	0.00
รวมทั้งสิ้น	14	100.00
สินบนหรือของกำนัลที่ให้		
เงิน	14	93.33
อาหารหรือเครื่องดื่ม	1	6.67
สิ่งของมีค่า	0	0.00
การแลกเปลี่ยนกับบริการหรือความช่วยเหลืออื่น	0	0.00
อื่น ๆ	0	0.00
รวมทั้งสิ้น	15	100.00
ทราบได้อย่างไรว่าจะต้องมีการจ่ายเงินหรือมอบของขวัญ		
คำร้องขอโดยตรงจากเจ้าหน้าที่	1	7.14
เจ้าหน้าที่ร้องขอทางอ้อม	3	21.43
บุคคลที่สามร้องขอ	1	7.14
ความต้องการส่วนตัวของตนเอง เพื่ออำนวยความสะดวก/ เร่งกระบวนการ	8	57.14
อื่น ๆ	1	7.14
รวมทั้งสิ้น	14	100.00
มูลค่าของสิ่งให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ		
ไม่มี	3	21.43
มี	11	78.57
รวมทั้งสิ้น	14	100.00
มูลค่า		
น้อยกว่า 5,000 บาท	9	81.82
มากกว่า 5,001 บาทขึ้นไป	2	18.18
รวมทั้งสิ้น	11	100.00
ร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐ		

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช่	1	7.14
ไม่ใช่	13	92.86
อื่น ๆ	0	0.00
รวมทั้งสิ้น	14	100.00
หน่วยงานที่ร้องเรียน		
ตำรวจ	0	0.00
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)	0	0.00
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.)	0	0.00
หน่วยงาน/สถาบันเดียวกันกับเจ้าหน้าที่ที่ร้องขอสินบน	0	0.00
กรมสอบสวนคดีพิเศษ	0	0.00
ช่องทางร้องเรียนของรัฐ (ศูนย์ดำรงธรรม)	0	0.00
หน่วยงานราชการอื่น ๆ	0	0.00
สื่อมวลชน	0	0.00
องค์การระหว่างประเทศ	0	0.00
องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO)	0	0.00
โซเชียลมีเดีย (Facebook, Twitter, Line, Instagram)	0	0.00
หน่วยงานที่ไม่เป็นทางการอื่น ๆ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	1	100.00
รวมทั้งสิ้น	1	100.00
สาเหตุที่ไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงานถึงเหตุการณ์การให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ		
คิดว่าเป็นเรื่องปกติในการจ่ายหรือให้ของขวัญ	3	23.08
คิดว่าไม่มีประโยชน์ ไม่มีหน่วยงานให้ความสนใจ	3	23.08
ไม่ทราบว่าจะต้องร้องเรียนกับหน่วยงานใด	0	0.00
กลัวส่งผลเสียต่อตัวตนเอง	3	23.08
ตนเองได้รับผลประโยชน์	1	7.69
เหตุผลอื่น ๆ	0	0.00
ไม่ประสงค์จะตอบ	3	23.08
รวมทั้งสิ้น	13	100.00

5.1.5 SDG 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่าตนเองรู้สึกถูกละเมิดสิทธิหรือถูกคุกคาม ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา โดยอิงจากเหตุการณ์การเลือกปฏิบัติที่ต้องห้ามภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

จากกลุ่มตัวอย่างในประเด็นการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคาม จำนวนทั้งสิ้น 3,636 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เคยประสบกับการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคามอันเนื่องมาจากลักษณะส่วนบุคคล หรือสถานภาพทางสังคมของตน จำนวน 3,636 คน คิดเป็นร้อยละ 91.89 ขณะที่ ผู้ที่ ระบุว่า เคยประสบกับการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคามมีจำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 8.11

ตารางที่ 27 จำนวนและสัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกละเมิดสิทธิหรือถูกข่มขู่/คุกคาม ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (SDG 16.b.1)

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภายใน 1 ปีที่ผ่านมาท่านรู้สึกหรือไม่ว่าท่านเคยประสบกับการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคามในรูปแบบใดๆ เนื่องจาก... เพศ อายุ ความพิการ ปัญหาสุขภาพ เชื้อชาติ สีผิว ภาษา สัญชาติ รายได้ การศึกษา ศาสนา อาชีพของท่าน		
เคย	295	8.11
ไม่เคย	3,341	91.89
รวมทั้งสิ้น	3,636	100.00

ลักษณะหรือเหตุแห่งการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคาม

เมื่อพิจารณาผู้ที่เคยประสบกับการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคาม จำนวน 295 คน จำแนกตามลักษณะ หรือเหตุแห่งการเลือกปฏิบัติ พบว่า การเลือกปฏิบัติเนื่องจากสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีจำนวนมากที่สุด จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 31.86 รองลงมา ได้แก่ การเลือกปฏิบัติเนื่องจากเพศ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 18.64 และอายุ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.27

การเลือกปฏิบัติหรือการคุกคามเนื่องจากการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองพบจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 11.86 ขณะที่การเลือกปฏิบัติเนื่องจากเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สีผิว หรือภาษา มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.80 และเนื่องจากศาสนาหรือความเชื่อ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.73

สำหรับเหตุแห่งการเลือกปฏิบัติในลักษณะอื่น พบจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.71 รองลงมา ได้แก่ สถานะการสมรสและสถานะทางครอบครัว จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.37 สถานที่อยู่อาศัยหรือสภาพทางภูมิศาสตร์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.03 สภาพทางกาย ความทุพพลภาพ หรือปัญหาสุขภาพ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.69 และรสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศ หรือเพศวิถี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.02 ทั้งนี้ ไม่พบผู้ที่ระบุว่าถูกละเมิดสิทธิหรือคุกคามเนื่องจากสถานะการย้ายถิ่นฐาน

สถานที่หรือบริบทที่เกิดการเลือกปฏิบัติ

เมื่อจำแนกตามสถานที่หรือบริบทที่เกิดเหตุ พบว่า การเลือกปฏิบัติหรือการคุกคามเกิดขึ้นในระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ มากที่สุด จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 26.78 รองลงมา ได้แก่ ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.27 และการรับบริการทางสุขภาพ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 14.92

การเลือกปฏิบัติที่เกิดขึ้นระหว่างการให้บริการของรัฐพบจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 12.54 ขณะที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่ทำงานมีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 10.17 และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่พักอาศัยของตนเองมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 8.14

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผ่านช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ พบจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.76 เหตุการณ์ในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.39 ระหว่างการสมัครงาน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.02 และสถานที่หรือบริบทอื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.68 ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อต้องติดต่อกับตำรวจหรือศาล พบจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.34

การรายงานเหตุการณ์หรือการยื่นเรื่องร้องเรียน

เมื่อพิจารณาการรายงานเหตุการณ์หรือการยื่นเรื่องร้องเรียนของผู้ที่เคยประสบกับการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคาม จำนวน 295 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียน จำนวน 277 คน คิดเป็นร้อยละ 93.90 ขณะที่ผู้ที่รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียนมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 6.10

หน่วยงานที่รับรายงานเหตุการณ์หรือเรื่องร้องเรียน

จากข้อมูลหน่วยงานที่กลุ่มตัวอย่างถามรายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียน ซึ่งมีการระบุคำตอบรวม 7 รายการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างรายงานต่อหน่วยงานหรือบุคคลในประเภทอื่น ๆ มากที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมา ได้แก่ สภภาพแรงงาน คณะกรรมการบุคลากร หรือสมาคมวิชาชีพ และองค์กรพัฒนาเอกชน มูลนิธิ หรือองค์กรชุมชน จำนวนประเภทละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 เท่ากัน ทั้งนี้ ไม่พบการรายงานเหตุการณ์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น นายจ้าง หน่วยงานด้านความเสมอภาคหรือสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตลอดจนหน่วยงานส่วนตัวหรือหน่วยงานให้บริการทางกฎหมายอิสระ

เหตุผลที่ไม่รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียน

เมื่อพิจารณาเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างไม่ได้รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียน จากคำตอบรวมทั้งสิ้น 363 รายการ พบว่า เหตุผลที่พบมากที่สุด คือ เห็นว่าเหตุการณ์ไม่ร้ายแรงเพียงพอหรือไม่คุ้มค่าที่จะรายงาน จำนวน 155 รายการ คิดเป็นร้อยละ 42.70 รองลงมา ได้แก่ การเห็นว่าการรายงานเหตุการณ์จะไม่ก่อให้เกิดผลใด ๆ จำนวน 87 รายการ คิดเป็นร้อยละ 23.97 และความกังวลว่าจะไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสม กลัวการถูกตอบโต้ หรือกลัวผลกระทบด้านลบ จำนวน 74 รายการ คิดเป็นร้อยละ 20.39

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทราบวิธีการยื่นเรื่องร้องเรียน ไม่ทราบหน่วยงานที่ต้องรายงานหรือไม่ทราบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง มีจำนวน 21 รายการ คิดเป็นร้อยละ 5.79 ส่วนผู้ที่เห็นว่ากระบวนการร้องเรียนใช้เวลานาน มีขั้นตอนมาก หรือมีค่าใช้จ่าย พบจำนวน 17 รายการ คิดเป็นร้อยละ 4.68 และผู้ที่ระบุว่าไม่มีหลักฐานหรืออาจประสบความสำเร็จยากลำบากในการหาหลักฐาน มีจำนวน 6 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.65

นอกจากนี้ เหตุผลเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายหรือการไม่มีเอกสารและใบอนุญาตพำนัก พบจำนวน 2 รายการ คิดเป็นร้อยละ 0.55 และอุปสรรคด้านภาษา จำนวน 1 รายการ คิดเป็นร้อยละ 0.28

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม		
เพศ	55	18.64
อายุ	48	16.27

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สภาพทางกาย ความทุพพลภาพหรือปัญหาสุขภาพ	5	1.69
เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สีผิว ภาษา	23	7.80
สถานะการย้ายถิ่นฐาน	-	0.00
สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม	94	31.86
ศาสนาและความเชื่อ	11	3.73
สถานที่อยู่อาศัยหรือสภาพทางภูมิศาสตร์	6	2.03
รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศหรือเพศวิถี	3	1.02
สถานะการสมรสและสถานะทางครอบครัว	7	2.37
การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง	35	11.86
อื่น ๆ	8	2.71
รวมทั้งสิ้น	295	100.00
สถานที่หรือบริบทที่เกิดการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคาม		
ที่ทำงาน	30	10.17
การใช้บริการของรัฐ	37	12.54
สมัครงาน	3	1.02
ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม	48	16.27
ระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ	79	26.78
ที่พักอาศัยของตนเอง	24	8.14
บริการทางสุขภาพ	44	14.92
โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย	10	3.39
เมื่อต้องติดต่อกับตำรวจหรือศาล	1	0.34
ช่องทางโซเชียลมีเดีย	17	5.76
อื่น ๆ	2	0.68
รวมทั้งสิ้น	295	100.00
รายงานหรือไม่รายงาน		
รายงาน	18	6.10
ไม่รายงาน	277	93.90
รวมทั้งสิ้น	295	100.00
หน่วยงานที่รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียน		
ตำรวจหรือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ	-	0.00
สหภาพแรงงาน คณะกรรมการบุคลากร หรือสมาคมวิชาชีพ	2	25.00
นายจ้าง	-	0.00
องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) / มูลนิธิ / องค์กรชุมชน	2	25.00
หน่วยงานด้านความเสมอภาคของประเทศ / สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	-	0.00

ประเด็น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทนายความส่วนตัว / หน่วยงานให้บริการทางกฎหมายอิสระ	-	0.00
อื่น ๆ	3	37.50
รวมทั้งสิ้น	7	100.00
*สาเหตุที่ไม่ได้รายงานหรือยื่นเรื่องร้องเรียน		
กลัวว่าจะไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสม / กลัวการถูกตอบโต้ / กลัวผลกระทบด้านลบ	74	20.39
ไม่รู้ว่าจะยื่นเรื่องร้องเรียนอย่างไร / ไม่รู้ว่าต้องรายงานที่ไหน / ไม่รู้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	21	5.79
การรายงานการเลือกปฏิบัติจะไม่ทำให้เกิดอะไรขึ้น	87	23.97
เรื่องไม่ร้ายแรงพอ ไม่คุ้มค่าที่จะรายงาน	155	42.70
เป็นกระบวนการที่ยาวนาน / ใช้เวลา / ใช้เงิน	17	4.68
มีปัญหาทางกฎหมาย / ไม่มีเอกสารหรือใบอนุญาตพำนัก	2	0.55
มีอุปสรรคด้านภาษา	1	0.28
ไม่มีหลักฐาน / จะเป็นการยากที่จะหาหลักฐาน	6	1.65
รวมทั้งสิ้น	363	100.00

* หมายเหตุ : ผู้ตอบสามารถเลือกได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ ทั้งนี้ ร้อยละที่นำเสนอในปัจจุบันคำนวณจากคำตอบทั้งหมด 363 รายการ ไม่ได้คำนวณจากผู้ที่ไม่รายงานจำนวน 277 คน

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามการรายงานการสำรวจแนวโน้มอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหประชาชาติตามมาตรฐานสากล (United Nations Survey of Crime Trends and Operations of Criminal Justice Systems: UN-CTS)

การสำรวจแนวโน้มอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของสหประชาชาติตามมาตรฐานสากล (United Nations Survey of Crime Trends and Operations of Criminal Justice Systems: UN-CTS) จัดทำโดย สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (UNODC) เป็นกลไกหลักในการรวบรวมข้อมูลสถิติด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมในระดับนานาชาติ มีเป้าหมายในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถิติอาชญากรรม และสถิติการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรมในประเทศสมาชิกในแต่ละปี โดยใช้ระบบการจำแนกประเภทอาชญากรรมสากล (ICCS) เพื่อส่งเสริมการตัดสินใจเชิงนโยบาย ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ รวมถึงติดตามความก้าวหน้าในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG) โดยเฉพาะเป้าหมายที่ 16

วิธีคิด

อัตราความถี่/ความชุก (Prevalence Rate)

= (จำนวนคนที่ตกเป็นเหยื่อ x 100) / จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามกรอบการรายงานแนวโน้มสถานการณ์อาชญากรรมประจำปีขององค์การสหประชาชาติ (United Nations Crime Trends Survey: UN-CTS) พบว่าประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในบริเวณที่อยู่อาศัยมีจำนวน 2,778 คน จำแนกเป็นชาย 1,263

คน และหญิง 1,515 คน คิดเป็นสัดส่วนรวมร้อยละ 76.40 แสดงให้เห็นว่า ประชากรส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อต้องเดินตามลำพังในพื้นที่อยู่อาศัยของตน อย่างไรก็ตาม ยังมีประชากรอีกส่วนหนึ่งที่อาจรู้สึกไม่ปลอดภัย ซึ่งเป็นประเด็นที่ควรให้ความสำคัญในการกำหนดมาตรการด้านความปลอดภัยในระดับพื้นที่

เมื่อพิจารณาอัตราการเกิดเหตุอาชญากรรมและความรุนแรงในรอบปี พบว่า ความรุนแรงทางจิตใจ มีอัตราสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 3.01 โดยพบในเพศหญิง 190 คน และเพศชาย 153 คน รองลงมา ได้แก่ ความรุนแรงทางร่างกายหรือทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 1.52 ความรุนแรงทางร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 1.31 การทำร้ายร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 1.27 และความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศตามตัวชี้วัด SDG 16.1.3 คิดเป็นร้อยละ 1.12 ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นว่า ผลกระทบจากอาชญากรรมมิได้จำกัดอยู่เฉพาะ ความเสียหายทางร่างกายหรือทรัพย์สินเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงผลกระทบทางจิตใจของผู้ตกเป็นเหยื่อด้วย

สำหรับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า อัตราการเกิดเหตุลักทรัพย์ในเคสสถานคิดเป็นร้อยละ 0.74 ขณะที่อัตราการเกิดเหตุลักยานพาหนะคิดเป็นร้อยละ 0.53 ส่วนอัตราการเกิดเหตุติดสินบนคิดเป็นร้อยละ 0.55 และอัตราการเกิดเหตุคุกคามทางร่างกายหรือทางเพศคิดเป็นร้อยละ 0.53 เมื่อพิจารณาความรุนแรงทางเพศ พบว่ามีอัตราร้อยละ 0.21 โดยพบในเพศหญิง 17 คน และเพศชาย 7 คน สำหรับการล่วงละเมิดทางเพศ มีอัตราร้อยละ 0.03 และไม่พบเหตุการณ์ข่มขืนจากข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ในครั้งนี้ ขณะที่การปล้นชิงทรัพย์สิน มีอัตราร้อยละ 0.04 ซึ่งเป็นอัตราที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับความรุนแรงประเภทอื่น

เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่อจำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่อสูงกว่าเพศชายในเหตุลักทรัพย์ในเคสสถาน การลักยานพาหนะ ความรุนแรงทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศ ความรุนแรงทางจิตใจ และการคุกคามทางร่างกายหรือทางเพศ ขณะที่เพศชายมีจำนวนสูงกว่าเพศหญิง ในเหตุการณ์ติดสินบน ความรุนแรงทางร่างกาย การทำร้ายร่างกาย และความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจหรือทางเพศ อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบความเสี่ยงระหว่างเพศควรพิจารณาร่วมกับจำนวนประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างของแต่ละเพศ เนื่องจากจำนวนเหตุการณ์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถยืนยันได้ว่าเพศใด มีอัตราความเสี่ยงสูงกว่าได้

โดยสรุป ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า แม้ประชากรส่วนใหญ่จะรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในบริเวณที่อยู่อาศัย แต่ยังคงพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและความรุนแรงหลายรูปแบบ โดยเฉพาะความรุนแรงทางจิตใจ ความรุนแรงทางร่างกาย และความรุนแรงทางเพศ ทั้งนี้ ตัวชี้วัดบางรายการใช้แหล่งข้อมูล นิยาม และฐานจำนวนผู้ตอบที่แตกต่างกัน อีกทั้งตัวชี้วัดแบบผสมอาจมีข้อมูลซ้ำซ้อนกับตัวชี้วัดรายประเภท จึงควรพิจารณาแต่ละตัวชี้วัดแยกจากกันและไม่ควรนำจำนวนหรืออัตรารวมกันโดยตรง

ตารางที่ 28 รายงานโอกาสการตกเป็นเหยื่อ UN-CTS

อัตราความถี่/ความชุก (Prevalence Rate)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	อัตรารวม (ร้อยละ)	หมายเหตุ
1. สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัย เมื่อเดินคนเดียวในบริเวณที่อยู่อาศัย	1,263	1,515	76.40	ใช้ข้อมูลจากการสำรวจความรู้สึก ปลอดภัยตามแบบสอบถาม SDG 16.1.4
2. อัตราการเกิดเหตุลักทรัพย์ ในเคสสถานในรอบปี (Burglary)	83	101	0.74	แบบเก็บข้อมูลรายละเอียด อาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์สิน - ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย

อัตราความถี่/ความชุก (Prevalence Rate)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	อัตรารวม (ร้อยละ)	หมายเหตุ
				- ลักทรัพย์สถานประกอบการ
3. อัตราการเกิดเหตุลักยานพาหนะ ในรอบปี (Motor-vehicle theft)	21	39	0.53	แบบเก็บข้อมูลรายละเอียด อาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์ - ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินใน พาหนะ)
4. อัตราการเกิดเหตุ ติดสินบนในรอบปี (Bribery)	11	9	0.55	ใช้ข้อมูลจากแบบสอบถาม SDG 16.5.1
5. อัตราการเกิดเหตุความรุนแรงทาง ร่างกายในรอบปี (Physical violence)	82	67	1.31	ทำร้ายร่างกาย + ชิงทรัพย์โดยใช้ กำลัง - กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย พยายามฆ่า + ทำร้ายร่างกาย - กลุ่ม 4 ความผิดต่อทรัพย์ ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ (ที่บันทึกไว้ว่า มีความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย)
6. อัตราการเกิดเหตุปล้นชิงทรัพย์ ในรอบปี (Robbery)	2	2	0.04	ความผิดต่อทรัพย์ (ชิงทรัพย์โดยใช้ กำลัง) ปล้น จี้ ชิงทรัพย์
7. อัตราการเกิดเหตุทำร้ายร่างกาย ในรอบปี (Physical Assault)	81	64	1.27	ทำร้ายร่างกาย - กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย พยายามฆ่า + ทำร้ายร่างกาย
8. อัตราการเกิดเหตุความรุนแรงทางเพศ ในรอบปี (Sexual violence)	7	17	0.04	9. อัตราการเกิดเหตุล่วงละเมิด ทางเพศในรอบปี + 10. อัตรา การเกิดเหตุข่มขืนในรอบปี (Rape)
9. อัตราการเกิดเหตุล่วงละเมิดทางเพศ ในรอบปี (Sexual assault)	0	3	0.03	ความผิดทางเพศ ทารุณทางเพศ + อนาจาร
10. อัตราการเกิดเหตุข่มขืนในรอบปี (Rape)	0	0	0.00	กลุ่ม 5 ความผิดทางเพศ ข่มขืนทั้งหมด
11. อัตราการเกิดเหตุความรุนแรง ทางจิตใจในรอบปี (Psychological violence)	153	190	3.01	ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อแล้วได้รับความ เสียหายทางจิตใจ
12. อัตราการเกิดเหตุความรุนแรง ทางร่างกายหรือทางเพศในรอบปี (Physical or sexual violence)	89	84	1.52	5.อัตราการเกิดเหตุความรุนแรง ทางร่างกายในรอบปี (Physical violence) + 8. อัตราการเกิด

อัตราความถี่/ความชุก (Prevalence Rate)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	อัตรารวม (ร้อยละ)	หมายเหตุ
				เพศความรุนแรงทางเพศในรอบปี (Sexual violence)
13. อัตราการเกิดเหตุความรุนแรงทางร่างกายจิตใจหรือทางเพศในรอบปี (Psychological, physical or sexual violence)	73	55	1.12	ใช้ข้อมูลจากแบบสอบถาม SDG 16.1.3
14. อัตราการเกิดเหตุคุกคามทางเพศในรอบปี (Physical or sexual harassment)	25	35	0.53	แบบสอบถาม ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก + ความผิดทางเพศ 5.2 คุกคามทางเพศ (Sexual Harassment)

บทที่ 6

บทวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ

การจัดประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจัดขึ้นเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2569 เวลา 09.30 – 12.00 น. โดยจัดทั้งในรูปแบบ Onsite ณ สำนักงานกิจการยุติธรรม และช่องทาง Online (รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมปรากฏในภาคผนวก ค.) โดยมีเป้าหมายเพื่อรายงานผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และรับฟังข้อคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พร้อมร่วมกันตรวจสอบและให้ข้อคิดเห็นต่อผลการสำรวจ ทั้งด้านระเบียบวิธีวิจัย ความถูกต้องและความสอดคล้องของข้อมูล การตีความผลการศึกษา ตลอดจนแนวทางการนำข้อมูลไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบาย การป้องกันอาชญากรรม และการช่วยเหลือผู้เสียหาย

6.1 วิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568 มีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจสถานการณ์อาชญากรรมจากมุมมองของประชาชน โดยเฉพาะประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่อาจไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอย่างเป็นทางการ ทั้งนี้ รายงานฉบับนี้ได้ใช้ข้อมูลจากการสำรวจภาคประชาชนควบคู่กับการพิจารณาข้อมูลเชิงเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปีก่อนหน้าและข้อมูลสถิติของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เพื่อสะท้อนภาพรวมของสถานการณ์อาชญากรรม แนวโน้มของพฤติการณ์คดี ช่องว่างของการแจ้งเหตุและแนวทางการพัฒนามาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในระยะต่อไป

6.1.1 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลการสำรวจปีก่อนหน้า

เมื่อเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่อระหว่างปี พ.ศ. 2565–2568 พบว่า อัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากร้อยละ 7.26 ในปี พ.ศ. 2565 เป็นร้อยละ 7.54 ในปี พ.ศ. 2566 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 11.90 ในปี พ.ศ. 2567 ก่อนจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 16.48 ในปี พ.ศ. 2568 หรือเพิ่มขึ้น 9.22 จุดร้อยละเมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2565

เมื่อพิจารณาจำแนกตามลักษณะความผิด พบว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงมีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงที่สุดตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน จากร้อยละ 3.05 ในปี พ.ศ. 2565 เป็นร้อยละ 3.43 ในปี พ.ศ. 2566 ร้อยละ 7.39 ในปี พ.ศ. 2567 และร้อยละ 8.11 ในปี พ.ศ. 2568 สะท้อนให้เห็นว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้อัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมเพิ่มสูงขึ้น

ความผิดต่อทรัพย์มีอัตราการตกเป็นเหยื่อเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.17 ในปี พ.ศ. 2567 เป็นร้อยละ 3.61 ในปี พ.ศ. 2568 ซึ่งเป็นระดับสูงที่สุดในช่วงระยะเวลา 4 ปี ขณะที่ความผิดต่อชีวิตและร่างกายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.39 ในปี พ.ศ. 2565 เป็นร้อยละ 2.13 ในปี พ.ศ. 2567 ก่อนลดลงเหลือร้อยละ 1.28 ในปี พ.ศ. 2568

สำหรับความผิดประเภทอื่น พบว่า ความผิดทางเพศมีแนวโน้มลดลงโดยรวม จากร้อยละ 0.67 ในปี พ.ศ. 2565 เหลือร้อยละ 0.22 ในปี พ.ศ. 2568 ส่วนอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มีอัตราค่อนข้างคงที่ในระดับต่ำ โดยอยู่ระหว่างร้อยละ 0.21–0.31 ตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา ในทางตรงกันข้าม การข่มขู่ คุกคาม

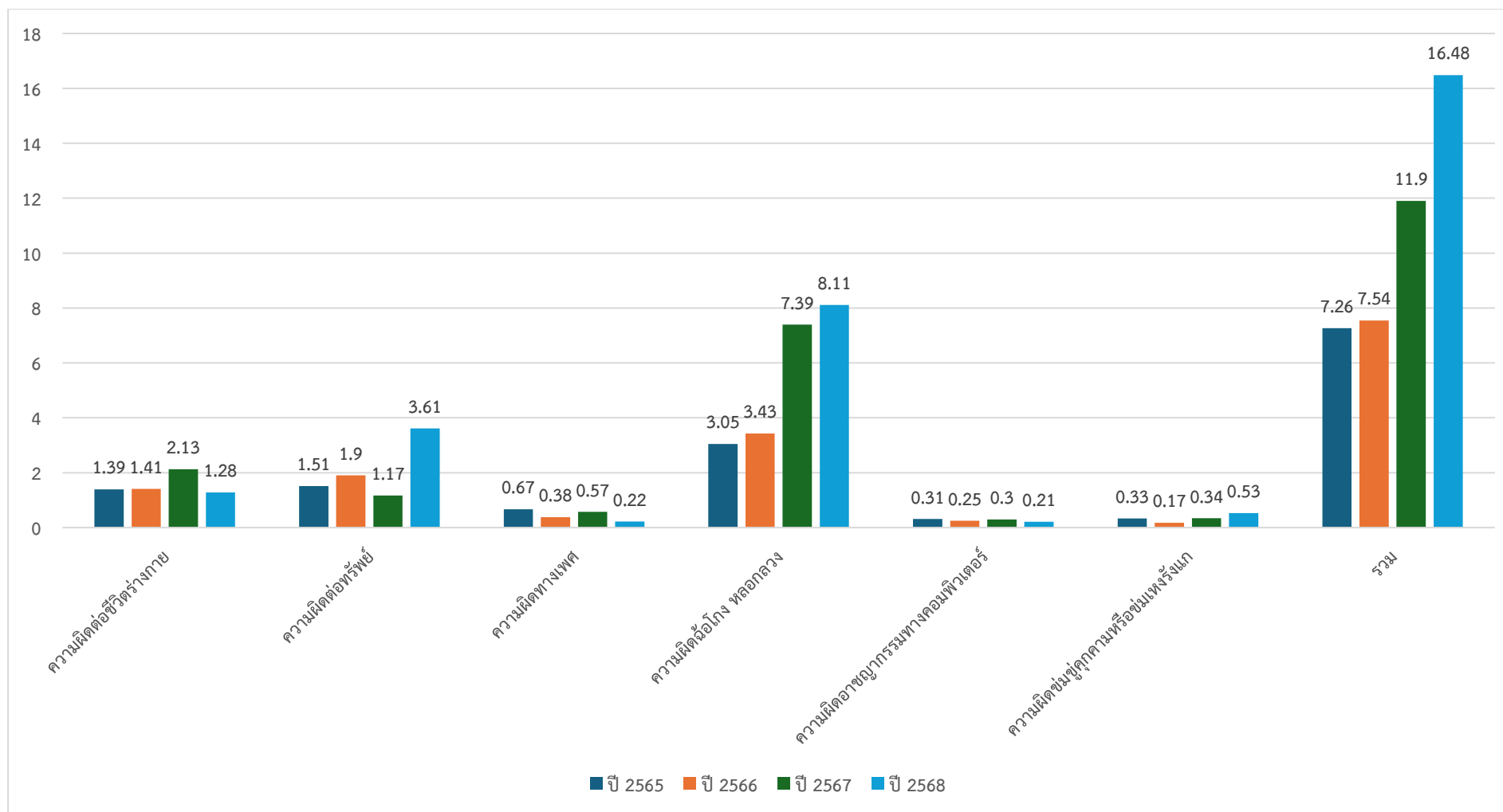

หรือข่มเหงรังแกมีอัตราเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 0.53 ในปี พ.ศ. 2568 ซึ่งเป็นระดับสูงที่สุดในช่วงระยะเวลาที่นำมาเปรียบเทียบ

ผลการเปรียบเทียบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การเพิ่มขึ้นของอัตราการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมในปี พ.ศ. 2568 มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มขึ้นของความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวงและความผิดต่อทรัพย์สินเป็นสำคัญ ขณะที่ความผิดทางเพศ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์และความผิดต่อชีวิตและร่างกายมีอัตราลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2567

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลสำรวจ ปี พ.ศ. 2565 กับ พ.ศ. 2568

ลักษณะความผิด	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2565 (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2566 (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2567 (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่อ ปี พ.ศ. 2568 (ร้อยละ)
1. ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	1.39	1.41	2.13	1.28
2. ความผิดต่อทรัพย์สิน	1.51	1.90	1.17	3.61
3. ความผิดทางเพศ	0.67	0.38	0.57	0.22
4. ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง	3.05	3.43	7.39	8.11
5. ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	0.31	0.25	0.30	0.21
6. ความผิดข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	0.33	0.17	0.34	0.53
รวม	7.26	7.54	11.90	16.48

เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับผลสำรวจ ปี พ.ศ. 2565 กับ พ.ศ. 2568

6.1.2 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

การเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนั้นมีความสำคัญ เพื่อชี้ให้เห็นถึงช่องว่างระหว่างสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงกับคดีที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมซึ่งจะช่วยให้มีข้อมูลอาชญากรรมที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

ในรายงานฉบับนี้ ได้มีการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลการรับแจ้งคดีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อนำเสนอให้เห็นถึงข้อเปรียบเทียบระหว่างอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงแต่ไม่ได้ถูกรายงานเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมหรือที่เรียกว่า Dark Figure of Crime

ปัจจุบันสำนักงานได้มีการจัดทำสถิติคดีอาญามาตรฐาน คือ สถิติคดีอาญา 4 กลุ่ม โดยในรายงานฉบับนี้ได้มีการนำกลุ่มความผิดที่มีค่านิยามตรงกันและสามารถเปรียบเทียบกันได้ และมีการปรับฐานจากสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างร้อยละ มาเป็นอัตราการเกิดคดีต่อประชากรแสนคน เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้โดยง่าย โดยข้อมูลที่น่ามาเปรียบเทียบครอบคลุมคดีความผิดกลุ่มหลัก อันได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ ฉ้อโกง มาเปรียบเทียบกัน

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน นำเอาข้อมูลสัดส่วนจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อสมาชิกครัวเรือนทั้งหมดที่ทำการสำรวจ มาคูณด้วย 100,000 โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

โอกาสการตกเป็นเหยื่อต่อประชากร 100,000 คน = $\frac{\text{จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม}}{\text{สมาชิกครัวเรือนทั้งหมด (คน)}} \times 100,000$ หมายเหตุ : จำนวนสมาชิกครัวเรือนทั้งหมด คน

ในขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ ใช้ข้อมูลจากรายงานสถานการณ์อาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม ปี พ.ศ. 2568 เพื่อนำมาเปรียบเทียบแนวโน้มความต่างระหว่างการสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและข้อมูลสถิติทางการจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

1) ความผิดชีวิตร่างกาย

เมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในกลุ่มความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ พบว่า ข้อมูลจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนมีเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อรวมทั้งสิ้น 171 ครั้ง คิดเป็นอัตราการตกเป็นเหยื่อ 1,498.98 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจมีจำนวนรวม 22,345 คดี

เมื่อพิจารณาจำแนกตามลักษณะความผิด พบว่า การทำร้ายร่างกายเป็นความผิดที่พบมากที่สุด ข้อมูลทั้งสองแหล่ง โดยสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนพบเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อจำนวน 144 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 1,262.27 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจมีจำนวน 13,031 คดี คิดเป็นอัตรา 20.08 คดีต่อประชากร 100,000 คน ส่วนการฆ่าหรือพยายามฆ่า จากการสำรวจภาคประชาชนพบจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 8.77 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ใกล้เคียงกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจซึ่งมีจำนวน 4,916 คดี คิดเป็นอัตรา 7.58 คดีต่อประชากร 100,000 คน

สำหรับความผิดทางเพศ จากการสำรวจภาคประชาชนไม่พบเหตุการณ์ข่มขืน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจพบจำนวน 1,967 คดี คิดเป็นอัตรา 3.03 คดีต่อประชากร 100,000 คน อย่างไรก็ตาม การสำรวจภาคประชาชนพบความผิดเกี่ยวกับเพศในลักษณะอื่นจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 219.17 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน นอกจากนี้ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายในลักษณะอื่นพบจากการสำรวจภาคประชาชนจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 8.77 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศอื่น ๆ มีจำนวน 2,431 คดี คิดเป็นอัตรา 3.75 คดีต่อประชากร 100,000 คน

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศ

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด	จำนวนคดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ไม่นับรวมความผิดทางเพศ)					
1. ฆ่า/พยายามฆ่า	1	8.77	1. ฆ่า/พยายามฆ่า	4,916	7.58
2. ทำร้ายร่างกาย	144	1,262.27	2. ทำร้ายร่างกาย	13,031	20.08
ความผิดทางเพศ					
1. ข่มขืน	0	0.00	1. ข่มขืน	1,967	3.03
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น ๆ					
1. ความผิดเกี่ยวกับ ชีวิตร่างกายอื่น ๆ	1	8.77	1. ความผิด เกี่ยวกับชีวิต	2,431	3.75
2. ความผิดเกี่ยวกับ เพศอื่น ๆ	25	219.17	ร่างกาย และเพศ อื่น ๆ		
รวม	171	1,498.98	รวม	22,345	26.37

2) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

เมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์ พบว่า สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อรวมทั้งสิ้น 380 ครั้ง คิดเป็นอัตราประมาณ 3,331 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจมีจำนวนรวม 64,841 คดี โดยในตารางระบุอัตรารวม 119.02 คดีต่อประชากร 100,000 คน

เมื่อพิจารณาจำแนกตามลักษณะความผิด พบว่า การลักทรัพย์มีจำนวนสูงที่สุด โดยสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนพบจำนวน 317 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 2,778.75 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจมีจำนวน 40,597 คดี คิดเป็นอัตรา 62.56 คดีต่อประชากร 100,000 คน รองลงมาในข้อมูล

ภาคประชาชน ได้แก่ การทำให้เสียทรัพย์ จำนวน 31 ครั้ง อัตรา 271.74 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน การฉ้อโกงทรัพย์ จำนวน 17 ครั้ง อัตรา 149.02 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน และความผิดอื่น ๆ จำนวน 6 ครั้ง อัตรา 52.59 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน

สำหรับการปล้น จี้ หรือชิงทรัพย์ พบจากการสำรวจภาคประชาชนจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 43.89 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่ตำรวจรับแจ้งจำนวน 677 คดี คิดเป็นอัตรา 1.05 คดีต่อประชากร 100,000 คน ส่วนการกรรโชกทรัพย์พบจากการสำรวจภาคประชาชนจำนวน 4 ครั้ง อัตรา 35.06 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน และตำรวจรับแจ้งจำนวน 929 คดี อัตรา 1.43 คดีต่อประชากร 100,000 คน ทั้งนี้ ไม่พบเหตุวางเพลิงและยักยอกทรัพย์จากการสำรวจภาคประชาชน ขณะที่ตำรวจรับแจ้งเหตุวางเพลิงจำนวน 598 คดี และยักยอกทรัพย์จำนวน 7,243 คดี

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด	จำนวนคดี	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	5	43.89	1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	677	1.05
2. ฉ้อโกงทรัพย์	17	149.02	2. ฉ้อโกงทรัพย์	791	1.22
3. กรรโชกทรัพย์	4	35.06	3. กรรโชกทรัพย์	929	1.43
4. ทำให้เสียทรัพย์	31	271.74	4. ทำให้เสียทรัพย์	4,754	7.33
5. ลักทรัพย์	317	2778.75	5. ลักทรัพย์ (รวมลักพาหนะ)	40,597	62.56
6. วางเพลิง	0	0.00	6. วางเพลิง	598	0.92
8. ยักยอกทรัพย์	0	0.00	8. ยักยอกทรัพย์	7,243	11.16
9. อื่น ๆ	6	52.59	9. อื่น ๆ	9,252	14.26
รวม	380	3,331	รวม	64,841	119.02

3) ความผิดหลอกลวงฉ้อโกง

เมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงและหลอกลวง พบว่า สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อจำนวน 985 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 8,634.29 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในกลุ่มความผิดฐานฉ้อโกง ซึ่งรวมการฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์ มีจำนวน 406,151 คดี ซึ่งเกิดจากการนำสถิติการรับแจ้งความออนไลน์จากกองบัญชาการตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี (บช.สอท.) จำนวน 379,859 คดี รวมกับความผิดฉ้อโกงจากฐานความผิดคดีอาญา 4 กลุ่ม จำนวน 26,292 คดี คิดเป็นอัตรา 625.9 คดีต่อประชากร 100,000 คน

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1.ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	985	8,634.29	1. ฉ้อโกง (รวมการฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์)	406,151	625.9
รวม	985	8,634.29	รวม	406,151	625.9

4) ความผิดทางคอมพิวเตอร์

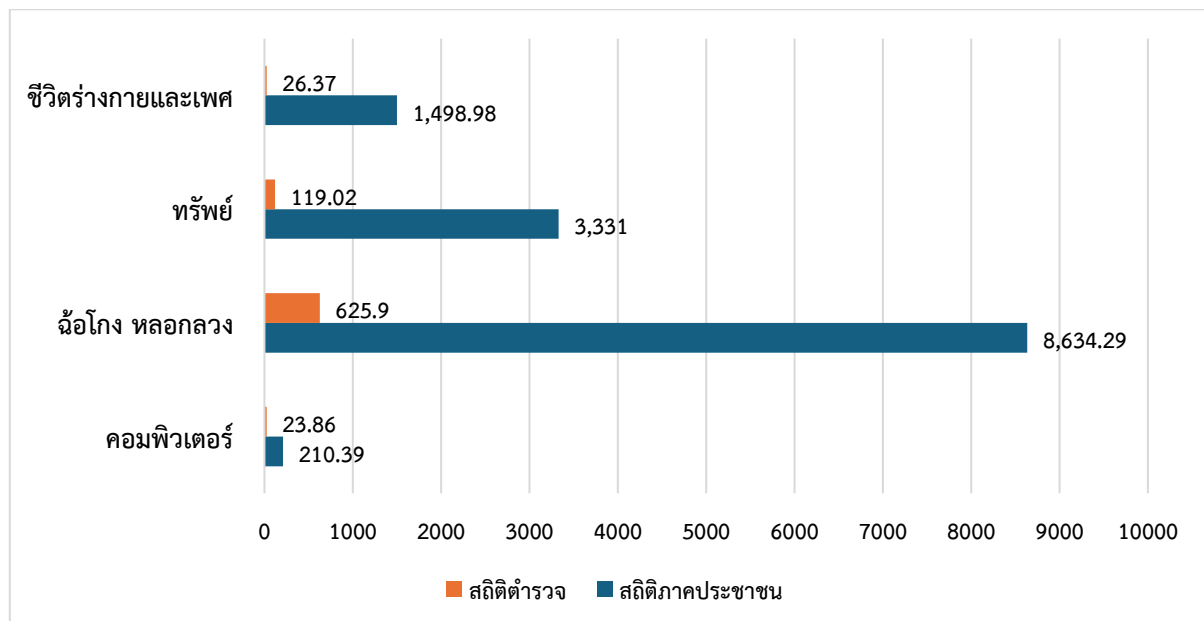
เมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในกลุ่มอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ พบว่า สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีเหตุการณ์การตกเป็นเหยื่อจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นอัตรา 210.39 ครั้งต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีจำนวน 15,485 คดี คิดเป็นอัตรา 23.86 คดีต่อประชากร 100,000 คน

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด เกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์	จำนวน คดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
อาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์	24	210.39	1. ความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์	15,485	23.86
รวม	24	210.39	รวม	15,485	23.86

ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบอัตราการเกิดเหตุอาชญากรรมจากผลการสำรวจประชาชนกับสถิติของตำรวจต่อประชากร 100,000 คน พบว่า อัตราที่ได้จากการสำรวจประชาชนสูงกว่าสถิติของตำรวจในทุกประเภทความผิด โดยความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกลวงมีความแตกต่างกันมากที่สุด กล่าวคือ ภาคประชาชนมีอัตรา 8,634.29 ต่อประชากร 100,000 คน ขณะที่สถิติของตำรวจมีอัตรา 53.94 ต่อประชากร 100,000 คน หรือแตกต่างกันประมาณ 160 เท่า รองลงมา ได้แก่ ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ ซึ่งภาคประชาชนมีอัตรา 1,498.98 ขณะที่สถิติของตำรวจมีอัตรา 26.37 หรือแตกต่างกันประมาณ 57 เท่า ความผิดต่อทรัพย์สิน ภาคประชาชนมีอัตรา 3,331.00 ขณะที่สถิติของตำรวจมีอัตรา 119.02 หรือแตกต่างกันประมาณ 28 เท่า และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ภาคประชาชนมีอัตรา 210.39 ขณะที่สถิติของตำรวจมีอัตรา 23.86 หรือแตกต่างกันประมาณ 9 เท่า

ความแตกต่างดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เหตุอาชญากรรมที่ประชาชนประสบจริงอาจมีจำนวนมากกว่าเหตุที่ปรากฏในสถิติของตำรวจ โดยเฉพาะความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกลวงซึ่งมีช่องว่างระหว่างข้อมูลทั้งสองแหล่งสูงที่สุด ทั้งนี้ ความแตกต่างอาจเกี่ยวข้องกับการที่ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ตลอดจนความแตกต่างด้านนิยาม ขอบเขตและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของการสำรวจประชาชนกับระบบสถิติของตำรวจ

6.1.2 พฤติการณ์คดีและข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการสำรวจ

นอกเหนือจากข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับประเภท จำนวนครั้ง และอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การสำรวจครั้งนี้ยังรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะเหตุการณ์ วิธีการก่อเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตกเป็นเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ สถานที่เกิดเหตุ ตลอดจนบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลดังกล่าวช่วยให้เห็นรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งเหตุที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว ชุมชน สถานที่ทำงาน พื้นที่สาธารณะ และช่องทางออนไลน์

พฤติการณ์ที่น่าเสนอต่อไปนี้เป็น การสังเคราะห์จากรายละเอียดเหตุการณ์และคำบอกเล่าของผู้ตอบแบบสำรวจ เพื่อใช้ประกอบการอธิบายบริบทของการตกเป็นเหยื่อ มิได้หมายความว่าพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นรูปแบบที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายส่วนใหญ่ในเชิงสถิติ ทั้งนี้ ข้อค้นพบยังสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการก่อเหตุ ผลกระทบที่เกิดขึ้น และเงื่อนไขที่ทำให้ผู้เสียหายบางส่วนเลือกไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยจำแนกออกเป็น 7 กลุ่ม ดังนี้

1. ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

จากรายละเอียดเหตุการณ์ พบว่า ความรุนแรงบางส่วนเกิดขึ้นภายใต้ภาวะมีเมามาหรือมีการดื่มสุรา เป็นปัจจัยร่วม โดยเฉพาะเหตุในงานเทศกาล สถานบันเทิง และพื้นที่สาธารณะ พฤติการณ์มักเริ่มจากความขัดแย้งเล็กน้อย เช่น การมองหน้า การเดินชน หรือการมีปากเสียง ก่อนพัฒนาไปสู่การทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกาย ในบางกรณี บุคคลที่เข้าไปห้ามปรามหรือไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งได้รับบาดเจ็บจากเหตุการณ์ด้วย

นอกจากนี้ ยังพบเหตุความรุนแรงภายในครอบครัว ซึ่งผู้ก่อเหตุเป็นสามี อดีตสามี หรือบุคคลใกล้ชิด และมีลักษณะการกระทำซ้ำ ผู้เสียหายบางรายไม่แจ้งเหตุ เนื่องจากต้องการรักษาความสัมพันธ์ในครอบครัว พึงพาผู้ก่อเหตุทางเศรษฐกิจ หรือเกรงว่าจะถูกตอบโต้หลังจากแจ้งความ

เหตุระหว่างเพื่อนบ้านและคนในชุมชนมักมีที่มาจากความขัดแย้งสะสม การใช้พื้นที่ร่วมกัน เสียกรบกว่น หรือการทะเลาะวิวาท ผู้เสียหายบางส่วนไม่แจ้งเหตุเพราะยังต้องอยู่อาศัยในพื้นที่เดียวกับผู้ก่อเหตุ และเกรงว่าความขัดแย้งจะทวีความรุนแรงขึ้น

2. ความผิดต่อทรัพย์สิน

พฤติการณ์ความผิดต่อทรัพย์สินบางส่วนสะท้อนความเชื่อมโยงกับปัญหาเศรษฐกิจและยาเสพติดในระดับชุมชน โดยพบเหตุลักทรัพย์สินที่สามารถนำไปขายหรือเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ง่าย เช่น เครื่องสูบน้ำ เครื่องตัดหญ้า ผลผลิตทางการเกษตร ยางพารา สายไฟ ถังแก๊ส และวัสดุรอบบ้าน

ผู้ก่อเหตุมักเลือกช่วงเวลากลางคืน ช่วงที่เจ้าของบ้านออกไปทำงาน หรือช่วงที่สถานที่ที่ไม่มีผู้ดูแล พฤติการณ์บางกรณีเป็นการสังเกตความเคลื่อนไหวของเจ้าของทรัพย์สินก่อนลงมือ และบางกรณีผู้ก่อเหตุเป็นบุคคลในพื้นที่ซึ่งรู้เส้นทางและเวลาที่เจ้าของไม่อยู่

นอกจากนี้ ยังพบภัยจากบุคคลภายใน เช่น ลูกจ้าง คนดูแลร้านค้า คนดูแลสวน หรือบุคคลที่สามารถเข้าถึงทรัพย์สินได้ โดยมีทั้งการยักยอกเงิน ขโมยสินค้า และนำทรัพย์สินไปจำหน่ายต่อ

การตัดสินใจแจ้งเหตุขึ้นอยู่กับมูลค่าและความสำคัญของทรัพย์สิน หากทรัพย์สินมีมูลค่าไม่สูงหรือผู้เสียหายเชื่อว่าไม่มีโอกาสได้รับคืน มักเลือกไม่แจ้ง แต่หากเป็นทรัพย์สินสำคัญหรือจำเป็นต้องใช้หลักฐานแจ้งความเพื่อดำเนินการอื่น ผู้เสียหายจะมีแนวโน้มแจ้งเหตุมากขึ้น

3. ความผิดทางเพศ

พฤติการณ์ความผิดทางเพศเกิดขึ้นทั้งในพื้นที่สาธารณะ สถานที่ทำงาน และช่องทางออนไลน์ รูปแบบที่พบประกอบด้วย การข่มขืน การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปร่างหรือเพศในลักษณะที่ไม่เหมาะสม การจ้องมอง การส่งข้อความเชิงคุกคาม และการฉวยโอกาสสัมผัสร่างกายในพื้นที่คนพลุกพล่าน เช่น ตลาด ระบบขนส่งสาธารณะ ร้านอาหาร และสถานที่จัดกิจกรรม

ยังพบกรณีการสะกดรอยตามหรือพยายามติดต่อจากบุคคลรู้จัก เพื่อนร่วมงาน หรือผู้ที่ถูกปฏิเสธความสัมพันธ์ ซึ่งทำให้ผู้เสียหายต้องเปลี่ยนเส้นทางการเดินทาง หลีกเลี้ยงสถานที่บางแห่ง หรือจำกัดการใช้ชีวิตประจำวัน

ผู้เสียหายบางรายไม่แจ้งเหตุ เนื่องจากเห็นว่าการพิสูจน์เหตุทำได้ยาก กลัวไม่ได้รับความเชื่อถือ รู้สึกอับอาย หรือเห็นว่าพฤติการณ์ยังไม่รุนแรงพอที่จะเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมาย อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความรู้สึกปลอดภัยและสุขภาวะทางจิตใจของผู้เสียหายอย่างต่อเนื่อง

4. ความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกลวง

พฤติการณ์ฉ้อโกงและหลอกลวงที่พบจากการสำรวจมีความหลากหลาย และส่วนหนึ่งเชื่อมโยงกับการใช้เทคโนโลยีและช่องทางออนไลน์ในชีวิตประจำวัน รูปแบบที่พบ ได้แก่ การใช้สลิปโอนเงินปลอมกับร้านค้ารายย่อย การสร้างบัญชีหรือเพจสื่อสังคมออนไลน์ปลอมเพื่อจำหน่ายสินค้า การโฆษณาสินค้าในราคาต่ำกว่าปกติ การส่งสินค้าไม่ตรงตามรายละเอียดที่โฆษณา ตลอดจนการส่งพัสดุแบบเก็บเงินปลายทางโดยที่ผู้รับไม่ได้สั่งซื้อ

นอกจากนี้ ยังพบพฤติการณ์การแอบอ้างเป็นบุคลากรของหน่วยงานรัฐ เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ธนาคาร บริษัทขนส่ง หรือบุคคลใกล้ชิด เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและโน้มน้าวให้ผู้เสียหายดำเนินการตามที่ผู้ก่อเหตุต้องการ เช่น การโอนเงินหรือให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทางการเงิน โดยบางกรณีมีการกล่าวอ้างว่าบัญชีของผู้เสียหายเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด หรือจำเป็นต้องโอนเงินเพื่อตรวจสอบและยืนยันความบริสุทธิ์

ลักษณะร่วมที่พบในพฤติการณ์ดังกล่าว คือ การสร้างสถานการณ์เร่งด่วนและการใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายประกอบการแอบอ้าง เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและลดโอกาสที่ผู้เสียหายจะตรวจสอบข้อมูลก่อนตัดสินใจ โดยเฉพาะกรณีที่เกิดผ่านช่องทางโทรศัพท์ สื่อสังคมออนไลน์ และช่องทางการสื่อสารดิจิทัล ซึ่งผู้ก่อเหตุสามารถติดต่อและดำเนินการได้โดยไม่จำเป็นต้องพบกับผู้เสียหายโดยตรง

แม้อัตราการแจ้งเหตุของความผิดฐานฉ้อโกงและหลอกลวงอยู่ในระดับค่อนข้างสูง แต่กระบวนการภายหลังการรับแจ้งอาจต้องมีการตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติม ทั้งเส้นทางการเงิน บัญชีที่เกี่ยวข้อง และความเชื่อมโยงระหว่างบุคคลหรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จึงอาจทำให้จำนวนเหตุที่ประชาชนแจ้งกับจำนวนคดีที่ได้รับการบันทึกในระบบทางการมีความแตกต่างกัน

5. ความผิดทางคอมพิวเตอร์

พฤติการณ์ที่พบบ่อยไปที่การเข้าถึงระบบ บัญชี หรือข้อมูลของบุคคลอื่นโดยมิชอบ เช่น การยัดบัญชีสื่อสังคมออนไลน์ การเปลี่ยนรหัสผ่าน การเข้าถึงบัญชีโดยเจ้าของไม่ยินยอม และการนำบัญชีของเหยื่อไปใช้สวมรอยติดต่อบุคคลอื่น

รูปแบบที่พบได้บ่อยคือการสวมรอยเป็นเจ้าของบัญชี แล้วส่งข้อความขอยืมเงินหรือขอให้บุคคลในรายชื่อผู้ติดต่อโอนเงินอย่างเร่งด่วน พฤติการณ์ดังกล่าวสร้างความเสียหายทั้งแก่เจ้าของบัญชีและบุคคลรอบตัว รวมถึงกระทบต่อความน่าเชื่อถือและความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้เสียหาย

จากผลการสำรวจ พบว่า เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีมีลักษณะแตกต่างกันตามวิธีการก่อเหตุ โดยส่วนหนึ่งเป็นการหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์ที่ผู้กระทำการใช้การสื่อสารหรือการแอบอ้างเพื่อให้ผู้เสียหายหลงเชื่อและดำเนินการตามที่ร้องขอ เช่น การโอนเงินหรือการให้ข้อมูลส่วนบุคคล ขณะที่อีกส่วนหนึ่งเป็นเหตุที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงบัญชี ระบบ หรือข้อมูลของผู้เสียหายโดยไม่ได้รับอนุญาต ลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นความแตกต่างระหว่างเหตุที่มี “การหลอกลวง” เป็นกลไกสำคัญในการก่อเหตุ กับเหตุที่เกิดจาก “การเข้าถึงระบบหรือข้อมูลโดยมิชอบ” แม้ว่าเหตุการณ์ทั้งสองลักษณะจะเกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีเช่นเดียวกัน

6. ความผิดฐานข่มขู่ คุกคาม หรือข่มเหงรังแก

พฤติการณ์ที่ส่งผลกระทบอย่างชัดเจน ได้แก่ การทวงหนี้นอกระบบ ซึ่งผู้ทวงหนี้เดินทางไปยังบ้านหรือสถานที่ทำงาน ใช้ถ้อยคำหยาบคาย ประจาน ข่มขู่ทำร้ายร่างกาย หรือกดดันบุคคลในครอบครัว เพื่อสร้างความอับอายและความหวาดกลัว ยังพบความขัดแย้งระหว่างเพื่อนบ้านที่พัฒนาไปสู่การข่มขู่ทำร้าย ขู่เอาชีวิต หรือขู่ทำลายทรัพย์สิน รวมถึงการกลั่นแกล้งในสถานที่ทำงาน การใช้อำนาจกดดัน และการส่งข้อความคุกคามซ้ำ

ผู้เสียหายจำนวนหนึ่งไม่แจ้งเหตุ เนื่องจากเห็นว่าหลักฐานไม่เพียงพอ ไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำได้อย่างชัดเจน เกรงการตอบโต้ หรือเชื่อว่าเจ้าหน้าที่อาจมองว่าเป็นความขัดแย้งส่วนบุคคล ทั้งที่พฤติการณ์ดังกล่าวอาจส่งผลให้ผู้เสียหายเกิดความเครียด หวาดระแวง และไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ

7. อุบัติเหตุ

พฤติการณ์อุบัติเหตุส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการใช้ถนนและพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การขับรถยนต์ การฝ่าไฟแดง การขับรถขณะมีเมเมา การใช้ความเร็ว และการขับโดยไม่คำนึงถึงผู้ใช้ทางรายอื่น

อีกพฤติการณ์หนึ่งที่พบในพื้นที่ชุมชนคืออุบัติเหตุจากสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่เจ้าของปล่อยปละละเลย เช่น สุนัข วัว หรือสัตว์เลี้ยงอื่นวิ่งตัดหน้ารถ ทำให้ผู้ขับขี่เสียหลักและได้รับบาดเจ็บ เหตุดังกล่าวอาจพัฒนาไปสู่ข้อพิพาท เนื่องจากเจ้าของสัตว์บางรายปฏิเสธความรับผิดชอบหรือไม่สามารถตกลงเรื่องค่าเสียหายกันได้

นอกจากนี้ ยังพบอุบัติเหตุจากการทำงานในภาคเกษตรกรรม โรงงาน และสถานประกอบการ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้อุปกรณ์โดยไม่มีเครื่องป้องกัน การขาดการฝึกอบรม และมาตรฐานความปลอดภัยที่ไม่เพียงพอ

โดยสรุป พฤติการณ์ของอาชญากรรมและอุบัติเหตุที่พบไม่ได้สะท้อนเพียงวิธีการก่อเหตุ แต่ยังแสดงให้เห็นความสัมพันธ์กับปัจจัยทางเศรษฐกิจ ยาเสพติด สุรา เทคโนโลยี ความขัดแย้งในครอบครัวและชุมชน ตลอดจนข้อจำกัดในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ข้อค้นพบจึงควรถูกนำไปใช้ประกอบการออกแบบมาตรการป้องกัน การรับแจ้งเหตุ การคุ้มครองผู้เสียหาย และการช่วยเหลือด้านร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สินให้สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของความผิดแต่ละประเภท

6.2 ผลการจัดประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

โดยภาพรวม ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นตรงกันว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสะท้อนประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อที่อาจไม่ปรากฏอยู่ในสถิติการรับแจ้งของหน่วยงานภาครัฐ ข้อมูลดังกล่าวจึงไม่ได้มีคุณค่าเฉพาะในด้านการรายงานจำนวนเหตุอาชญากรรมเท่านั้น แต่ยังช่วยทำให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นกับประชาชน เหตุผลที่ประชาชนไม่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ตลอดจนข้อจำกัดของระบบการรับแจ้งและการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหาย อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าร่วมประชุมเสนอว่า การนำเสนอผลการสำรวจควรให้ความสำคัญกับการอธิบายความหมายของข้อมูลและบริบทของปัญหา ควบคู่กับการนำเสนอตัวเลขทางสถิติ เพื่อให้ข้อมูลสามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจเชิงนโยบายได้อย่างเหมาะสม

1. ข้อคิดเห็นต่อสถานการณ์อาชญากรรมและผลการสำรวจ

ผู้เข้าร่วมประชุมตั้งข้อสังเกตว่า ปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงกับเงื่อนไขทางสังคมและปัญหาอื่น ๆ โดยเฉพาะปัญหายาเสพติด ซึ่งอาจนำไปสู่การข่มขู่คุกคาม การทำร้ายร่างกาย การลักทรัพย์ และการสร้างความหวาดกลัวให้แก่ประชาชนในชุมชน จากประสบการณ์ของผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่ พบว่า ประชาชนบางส่วนไม่ประสงค์แจ้งเหตุ เนื่องจากเกรงว่าผู้กระทำผิดจะกลับมาข่มขู่หรือทำร้ายภายหลัง ขณะที่บางส่วนเห็นว่า แม้แจ้งเหตุแล้วก็ไม่ทำให้ปัญหาหมดไป เนื่องจากผู้กระทำผิดอาจกลับมาอาศัยอยู่ในชุมชนเดิม จึงเสนอให้การวิเคราะห์ผลการสำรวจให้ความสำคัญกับ “ความกลัวการถูกตอบโต้” และความรู้สึกไม่ปลอดภัยในฐานะปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจไม่แจ้งเหตุ

ในส่วนของประเภทอาชญากรรม ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการฉ้อโกงและหลอกลวง ซึ่งเป็นประเภทอาชญากรรมที่พบในสัดส่วนสูงและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการหลอกลวงด้านสินค้าและบริการ การแอบอ้างเป็นบุคคลอื่น การหลอกให้โอนเงิน การหลอกลวงด้านการจ้างงาน รวมถึงการหลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวมีความซับซ้อนเนื่องจากเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี ระบบการเงิน สถาบันการเงิน บัญชีม้า และเครือข่ายผู้กระทำผิดที่อาจเชื่อมโยงข้ามพื้นที่ จึงควรได้รับการวิเคราะห์ในลักษณะเฉพาะมากกว่าอาชญากรรมทั่วไป

นอกจากนี้ มีข้อเสนอให้วิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของผู้เสียหายจากการฉ้อโกงเพิ่มเติม โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างอายุ ทักษะการใช้เทคโนโลยี รูปแบบการซื้อสินค้าออนไลน์ และโอกาสการตกเป็นเหยื่อ อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า ไม่ควรสรุปว่ากลุ่มวัยกลางคนหรือผู้สูงอายุมีความเสี่ยงสูงกว่ากลุ่มอื่นจากข้อมูลเชิงพรรณนาเพียงอย่างเดียว แต่ควรมีการทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติและพิจารณาปัจจัยด้านพฤติกรรมการใช้งานดิจิทัลร่วมด้วย รวมถึงเสนอให้นำข้อมูลมูลค่าความเสียหายจากการฉ้อโกงไปวิเคราะห์ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ เพื่อแสดงให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งในระดับครัวเรือนและระดับประเทศ

สำหรับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ผู้เข้าร่วมประชุมเสนอให้ทบทวนการจำแนกขอบเขตระหว่าง “อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์” กับ “การฉ้อโกงและหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์” ให้มีความชัดเจน เนื่องจากการกระทำบางประเภทอาจมีลักษณะทับซ้อนกัน เช่น การลักลอบเข้าสู่บัญชีผู้ใช้งาน การหลอกให้เปิดเผยรหัสผ่าน หรือการใช้ระบบคอมพิวเตอร์เป็นช่องทางในการหลอกลวง หากไม่มีเกณฑ์จำแนกที่ชัดเจน อาจทำให้ตัวเลขของอาชญากรรมแต่ละประเภทคลาดเคลื่อนและไม่สามารถเปรียบเทียบกับข้อมูลของหน่วยงานอื่นได้อย่างถูกต้อง

ผู้เข้าร่วมประชุมยังให้ข้อสังเกตต่อข้อมูลจำแนกตามพื้นที่ว่า การเปรียบเทียบสถานการณ์ระหว่างภูมิภาคควรแยกให้ชัดเจนระหว่างจำนวนเหตุทั้งหมด อัตราการตกเป็นเหยื่อเมื่อเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และระดับความเสี่ยงของประชาชนในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากพื้นที่ที่มีจำนวนเหตุสูงอาจไม่ได้หมายความว่า

พื้นที่ที่ประชาชนมีความเสี่ยงสูงที่สุดเสมอไป หากพื้นที่ดังกล่าวมีจำนวนประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างมากกว่าพื้นที่อื่น จึงควรใช้ค่าประมาณที่ปรับตามฐานประชากรและรายงานค่าความไม่แน่นอนทางสถิติประกอบการตีความ

2. ข้อคิดเห็นต่อการแจ้งเหตุและการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า อัตราการแจ้งเหตุเป็นข้อมูลสำคัญที่ช่วยอธิบายช่องว่างระหว่างประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อของประชาชนกับจำนวนคดีที่ปรากฏในระบบทางการ แม้ผลการสำรวจจะสะท้อนว่า การแจ้งเหตุในภาพรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับการสำรวจในอดีต แต่ยังมีเหตุอาชญากรรมเกือบครึ่งหนึ่งที่ไม่ได้รับการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะเหตุข่มขู่คุกคาม ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และความผิดต่อทรัพย์สิน

ผู้เข้าร่วมประชุมเสนอว่า การอธิบายสาเหตุของการไม่แจ้งเหตุไม่ควรจำกัดอยู่เพียงประเด็นความไม่ไว้วางใจต่อเจ้าหน้าที่ แต่ควรพิจารณาปัจจัยหลายด้านร่วมกัน ได้แก่ การเห็นว่าเหตุการณ์มีความรุนแรงไม่มากหรือสามารถจัดการได้เอง ความเสียหายมีมูลค่าน้อย ขั้นตอนการแจ้งเหตุยุ่งยาก ไม่สะดวกเดินทาง ไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำผิด ไม่เชื่อว่าจะได้รับทรัพย์สินคืน เกรงว่าจะถูกข่มขู่หรือตอบโต้ รวมถึงกรณีที่ผู้เสียหายไม่ทราบว่าควรติดต่อหน่วยงานใด

ในประเด็นนี้ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การพัฒนาช่องทางแจ้งเหตุออนไลน์ช่วยลดข้อจำกัดด้านเวลา การเดินทาง และขั้นตอนการติดต่อเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะในคดีฉ้อโกงออนไลน์ อย่างไรก็ตาม การเพิ่มช่องทางการรับแจ้งเพียงอย่างเดียวอาจยังไม่เพียงพอ หากผู้เสียหายไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความคืบหน้าของคดีหรือไม่มั่นใจว่าจะได้รับการช่วยเหลือภายหลังการแจ้งเหตุ จึงควรพัฒนาระบบตอบสนองภายหลังการรับแจ้งควบคู่กัน ทั้งการให้ข้อมูล การติดตามสถานะ การประสานหน่วยงาน และการให้ความช่วยเหลือด้านสิทธิและการเยียวยา

3. ข้อคิดเห็นต่อระเบียบวิธีวิจัยและคุณภาพของข้อมูล

ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสำคัญอย่างมากกับการกำหนดหน่วยวิเคราะห์ของการศึกษา โดยเสนอให้รายงานอธิบายอย่างชัดเจนว่า ผลการวิเคราะห์แต่ละส่วนใช้ครัวเรือน ผู้แทนครัวเรือน สมาชิกในครัวเรือน ผู้ตกเป็นเหยื่อ หรือจำนวนเหตุการณ์เป็นฐานในการวิเคราะห์ เนื่องจากการสำรวจมีทั้งจำนวนครัวเรือน จำนวนสมาชิก จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่อ และจำนวนเหตุการณ์ ซึ่งเป็นหน่วยข้อมูลที่แตกต่างกัน หากนำมาใช้สลับกันโดยไม่มีคำอธิบาย อาจทำให้ผู้อ่านตีความตัวเลขและร้อยละคลาดเคลื่อนได้

ตารางทุกตารางจึงควรระบุฐานตัวหารให้ชัดเจนว่าเป็นร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ร้อยละของผู้ตกเป็นเหยื่อ ร้อยละของเหตุการณ์ที่ก่อสำเร็จ หรือร้อยละของผู้ตอบคำถามในข้อนั้น รวมทั้งควรระบุกรณีที่ผู้ตอบสามารถเลือกคำตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดเมื่อผลรวมของร้อยละเกิน 100

ผู้เข้าร่วมประชุมยังเสนอให้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับการถ่วงน้ำหนักข้อมูล เนื่องจากการศึกษาใช้การสุ่มตัวอย่างหลายขั้นตอนและแต่ละพื้นที่มีจำนวนประชากรแตกต่างกัน หากไม่มีการถ่วงน้ำหนัก ค่าประมาณในระดับประเทศอาจได้รับอิทธิพลจากพื้นที่ที่มีจำนวนตัวอย่างมากหรือน้อยเกินกว่าสัดส่วนประชากรจริง รายงานจึงควรอธิบายวิธีคำนวณน้ำหนัก ฐานประชากรที่ใช้ และวิธีการปรับค่าน้ำหนักอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ควรเพิ่มการรายงานช่วงความเชื่อมั่นของค่าประมาณ โดยเฉพาะเมื่อนำข้อมูลไปเปรียบเทียบกับระหว่างพื้นที่ กลุ่มประชากร หรือปีที่สำรวจ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านพิจารณาได้ว่า ความแตกต่างที่พบสะท้อนความแตกต่างของสถานการณ์จริง หรืออาจเป็นความผันผวนจากกระบวนการสุ่มตัวอย่าง

อีกประเด็นหนึ่งที่ผู้เข้าร่วมประชุมเน้นย้ำ คือ การตรวจสอบความสอดคล้องของจำนวนรวมจำนวนย่อย ร้อยละ และฐานตัวหารในทุกตาราง รวมทั้งการตรวจสอบการปิดเศษ จำนวนผู้ตอบจริง และกรณีที่ข้อมูลสูญหายหรือผู้ตอบไม่ประสงค์ตอบ เนื่องจากความคลาดเคลื่อนแม้เพียงบางตารางอาจส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของรายงานโดยรวม

ผู้เข้าร่วมประชุมยังเสนอให้ระบุข้อจำกัดในการเข้าถึงประชากรบางกลุ่ม เช่น ผู้อยู่อาศัยในอาคารสูง หรือหมู่บ้านที่มีระบบรักษาความปลอดภัย แรงงานต่างชาติ ผู้ที่พักอาศัยในหอพัก โรงแรมหรือที่พักชั่วคราว ผู้ที่ไม่อยู่บ้านในช่วงเวลาสำรวจ และผู้ที่มีข้อจำกัดด้านภาษา พร้อมทั้งเสนอให้พิจารณาวิธีเก็บข้อมูลหลายรูปแบบร่วมกันในอนาคต เช่น การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ แบบสอบถามออนไลน์ หรือการประสานเครือข่ายในพื้นที่ เพื่อเพิ่มโอกาสการเข้าถึงประชากรที่มีลักษณะแตกต่างกัน

4. ข้อคิดเห็นต่อการเปรียบเทียบข้อมูลภาคประชาชนกับข้อมูลของตำรวจ

ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า ช่องว่างระหว่างอัตราการตกเป็นเหยื่อจากการสำรวจภาคประชาชนกับสถิติรับแจ้งของตำรวจเป็นข้อค้นพบที่สำคัญ โดยผลการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นความแตกต่างหลายเท่าในอาชญากรรมแต่ละประเภท อย่างไรก็ตาม ผู้แทนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้ข้อสังเกตว่า การตีความข้อมูลดังกล่าวควรดำเนินการด้วยความระมัดระวัง เนื่องจากกระบวนการรับแจ้งเหตุ โดยเฉพาะคดีออนไลน์ มีหลายขั้นตอน ตั้งแต่การรับข้อมูลจากประชาชน การออกหมายเลข Case ID การตรวจสอบเส้นทางการเงิน การรวบรวมพยานหลักฐาน จนถึงการรับเป็นคดีและออกเลขคดีอย่างเป็นทางการ

ดังนั้น จำนวนผู้แจ้งเหตุ จำนวน Case ID และจำนวนคดีในระบบสอบสวนจึงไม่ใช่ข้อมูลชุดเดียวกัน การนำจำนวนคดีมาเปรียบเทียบกับจำนวนเหตุจากการสำรวจโดยตรงอาจทำให้ช่องว่างดูสูงกว่าความเป็นจริง ผู้เข้าร่วมประชุมจึงเสนอให้การวิเคราะห์ในอนาคตจำแนกข้อมูลให้ชัดเจนระหว่างจำนวนเหตุที่ประชาชนแจ้ง จำนวนรายการที่ได้รับ Case ID จำนวนเหตุที่อยู่ระหว่างตรวจสอบ และจำนวนคดีที่เข้าสู่กระบวนการสอบสวนแล้ว รวมถึงควรวิเคราะห์ปัจจัยอื่นประกอบ เช่น การแจ้งแล้วถูกส่งต่อไปยังหน่วยงานอื่น การแจ้งแล้วแต่ยังไม่ถูกบันทึกเป็นคดี หรือกรณีที่เหตุหลายเหตุการณ์เชื่อมโยงกับเครือข่ายผู้กระทำผิดเดียวกัน

ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การพัฒนาระบบรับแจ้งเหตุในรูปแบบดิจิทัลมีแนวโน้มช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงข้อมูล ลดขั้นตอนการทำงาน และสนับสนุนการติดตามคดี อย่างไรก็ตาม การพัฒนาระบบดังกล่าวควรให้ความสำคัญกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ความมั่นคงปลอดภัยของระบบ และการออกแบบกระบวนการที่ประชาชนสามารถเข้าใจและใช้งานได้โดยไม่เป็นภาระเพิ่มเติม

5. ข้อคิดเห็นต่อการช่วยเหลือผู้เสียหายและกลุ่มเปราะบาง

ผู้เข้าร่วมประชุมเสนอให้ผลการสำรวจมีได้มุ่งเฉพาะการวิเคราะห์ความเสียหายทางทรัพย์สินหรือการบาดเจ็บทางร่างกาย แต่ควรให้ความสำคัญกับผลกระทบทางจิตใจของผู้เสียหายด้วย เนื่องจากผู้เสียหายบางส่วนอาจมีความวิตกกังวล หวาดกลัว รู้สึกไม่ปลอดภัย หรือไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ แม้ได้รับเงินช่วยเหลือหรือชดเชยความเสียหายทางทรัพย์สินแล้วก็ตาม

ผู้เข้าร่วมประชุมจึงเสนอให้พัฒนาเครือข่ายช่วยเหลือด้านจิตใจในระยะยาว โดยเชื่อมโยงการทำงานระหว่างหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม โรงพยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และเครือข่ายในชุมชน รวมถึงควรพัฒนาระบบติดตามผู้เสียหายภายหลังการให้ความช่วยเหลือ เพื่อประเมินว่ายังคงมีผลกระทบหรือมีความต้องการความช่วยเหลือด้านอื่นเพิ่มเติมหรือไม่

ในส่วน of ข้อมูลประชากร ผู้เข้าร่วมประชุมเสนอให้ปรับการจำแนกข้อมูลสัญชาติให้มีความชัดเจน โดยแยกระหว่างบุคคลสัญชาติไทย บุคคลสัญชาติอื่น และบุคคลไร้สัญชาติหรืออยู่ระหว่างการพิสูจน์สถานะ เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีสถานะทางกฎหมายและข้อจำกัดในการเข้าถึงสิทธิแตกต่างกัน

นอกจากนี้ ควรพิจารณาแยกคำถามเกี่ยวกับเพศกำเนิด อัตลักษณ์ทางเพศ และการแสดงออกทางเพศ เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ความเสี่ยงและประสบการณ์การถูกเลือกปฏิบัติหรือคุกคามของประชากรที่มีความหลากหลายทางเพศได้ละเอียดขึ้น ตลอดจนควรวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มเปราะบางโดยจำแนกตามอายุ ความพิการ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม สัญชาติ และข้อจำกัดในการเข้าถึงบริการ เพื่อให้ข้อเสนอเชิงนโยบายตอบสนองต่อความแตกต่างของประชาชนแต่ละกลุ่มได้อย่างเหมาะสม

ผู้เข้าร่วมประชุมยังตั้งข้อสังเกตว่า การเลือกปฏิบัติ การกลั่นแกล้ง และการคุกคามในพื้นที่สาธารณะ อาจถูกมองว่าเป็นเหตุการณ์เล็กน้อยหรือไม่ใช่ความผิดร้ายแรงในมุมมองของประชาชนและระบบการรับแจ้ง แต่พฤติกรรมดังกล่าวอาจสร้างผลกระทบทางจิตใจและพัฒนาไปสู่ความรุนแรงในระดับที่สูงขึ้นได้ จึงควรมีช่องทางรับแจ้ง การป้องกัน และการช่วยเหลือที่เหมาะสม รวมถึงสร้างความเข้าใจว่าผู้ประสบเหตุมีสิทธิขอรับความช่วยเหลือ แม้เหตุการณ์จะยังไม่พัฒนาไปสู่ความรุนแรงทางกาย

6. ข้อคิดเห็นต่อการนำผลการสำรวจไปใช้ประโยชน์

ผู้แทนหน่วยงานระดับพื้นที่เห็นว่า ผลการสำรวจสามารถนำไปใช้ประกอบการกำหนดยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด การจัดทำแผนและค่าของงบประมาณ ตลอดจนการออกแบบกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมและช่วยเหลือผู้เสียหายในพื้นที่ได้ โดยเฉพาะการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 16 การสร้างความปลอดภัย การเพิ่มการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม และการคุ้มครองกลุ่มเปราะบาง

การนำข้อมูลไปใช้ควรเชื่อมโยงกับกลไกที่มีอยู่ในระดับจังหวัดและชุมชน เช่น คณะกรรมการระดับจังหวัด เครือข่ายยุติธรรมชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โรงพยาบาล สถานือนามัย นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม รวมถึงควรเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิ ช่องทางการแจ้งเหตุ และหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือในรูปแบบที่ประชาชนเข้าถึงและเข้าใจได้ง่าย เพื่อลดปัญหาการถูกส่งต่อระหว่างหน่วยงานโดยไม่ได้รับคำอธิบาย หรือการที่ผู้เสียหายไม่ทราบว่าควรติดต่อหน่วยงานใด

โดยสรุป ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นร่วมกันว่า ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีคุณค่าสำหรับการเติมเต็มช่องว่างของสถิติทางการและช่วยอธิบายสาเหตุที่เหตุอาชญากรรมจำนวนหนึ่งไม่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม อย่างไรก็ตาม ก่อนนำข้อมูลไปใช้ควรตรวจสอบความถูกต้องของตัวเลข ฐานการคำนวณและหน่วยวิเคราะห์ให้ชัดเจน อธิบายวิธีการสุ่มตัวอย่างและการถ่วงน้ำหนัก เพิ่มช่วงความเชื่อมั่นของค่าประมาณ และจำแนกขั้นตอนการรับแจ้งเหตุออกจากการรับเป็นคดีอย่างเหมาะสม

ขณะเดียวกัน ควรพัฒนาการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการไม่แจ้งเหตุ การช่วยเหลือผลกระทบทางจิตใจ และความเสี่ยงของกลุ่มเปราะบาง รวมถึงเชื่อมโยงผลการสำรวจกับหน่วยงานที่รับผิดชอบทั้งในระดับประเทศและระดับพื้นที่ เป้าหมายของการพัฒนางานสำรวจจึงไม่ควรหยุดอยู่เพียงการจัดทำฐานข้อมูล หรือการเพิ่มช่องทางรับแจ้ง แต่ควรนำไปสู่ระบบที่สามารถตอบสนองต่อผู้เสียหายได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ ลดความหวาดกลัว และสร้างความเชื่อมั่นในการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

6.3 ข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรม

6.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จากผลการสำรวจและข้อคิดเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พบว่า การป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมจำเป็นต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การพัฒนาฐานข้อมูลที่สามารถสะท้อนลักษณะและบริบทของอาชญากรรม การกำหนดมาตรการป้องกันที่สอดคล้องกับรูปแบบความผิดที่เปลี่ยนแปลงไป การพัฒนากระบวนการรับแจ้งและตอบสนองต่อเหตุ ไปจนถึงการคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหาย โดยข้อเสนอจากการศึกษาสามารถจำแนกออกเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ดังนี้

1. พัฒนาระบบข้อมูลอาชญากรรมให้สะท้อนลักษณะ พฤติการณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำผิด

ควรพัฒนาระบบจัดเก็บข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติและหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมให้สามารถบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำผิดอย่างเป็นระบบ เช่น สามีหรือภรรยา อดีตคู่สมรส คู่รัก บุคคลในครอบครัว เพื่อนบ้าน บุคคลในชุมชน และบุคคลที่ไม่รู้จัก เพื่อให้สามารถจำแนกลักษณะของความรุนแรงในครอบครัว ความรุนแรงจากคู่ครอง และความรุนแรงระหว่างบุคคลในชุมชนออกจากกันได้อย่างชัดเจน

นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแล้ว ระบบข้อมูลควรสามารถบันทึกเงื่อนไขหรือปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการก่อเหตุ เช่น การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด การทะเลาะวิวาท และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า เนื่องจากผลการศึกษาพบว่าเหตุความรุนแรงส่วนหนึ่งไม่ได้เกิดจากการวางแผนก่ออาชญากรรมล่วงหน้า แต่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งในชีวิตประจำวัน การมีข้อมูลที่สะท้อนบริบทดังกล่าวจะช่วยให้การกำหนดมาตรการป้องกันสามารถตอบสนองต่อสาเหตุและเงื่อนไขของปัญหาได้มากกว่าการพิจารณาเฉพาะฐานความผิดตามกฎหมาย

2. กำหนดมาตรฐานและนิยามข้อมูลอาชญากรรมให้สามารถเชื่อมโยงและเปรียบเทียบระหว่างหน่วยงาน

ควรพัฒนามาตรฐานกลางด้านนิยาม หน่วยนับ และวิธีการบันทึกข้อมูลอาชญากรรมระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะความผิดที่มีลักษณะทับซ้อนกัน เช่น การฉ้อโกงออนไลน์กับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ซึ่งในทางปฏิบัติอาจถูกจำแนกและบันทึกแตกต่างกันระหว่างหน่วยงาน ทั้งที่เหตุการณ์อาจมีองค์ประกอบเกี่ยวข้องกับการหลอกลวง การใช้เทคโนโลยี และการเข้าถึงข้อมูลหรือระบบคอมพิวเตอร์

การกำหนดนิยามและหลักเกณฑ์ร่วมกันควรสามารถจำแนกได้ว่า กรณีใดเป็นการใช้เทคโนโลยีเป็น “ช่องทาง” ในการก่อความผิด เช่น การหลอกลวงขายสินค้า การแอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่ หรือการหลอกให้โอนเงิน และกรณีใดเป็นการกระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลโดยตรง เช่น การเข้าถึงบัญชีโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือการขโมยข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งจะช่วยลดความซ้ำซ้อนของข้อมูล เพิ่มความสามารถในการเปรียบเทียบสถิติ และทำให้การกำหนดมาตรการป้องกันสอดคล้องกับลักษณะของการกระทำมากขึ้น

3. กำหนดให้การป้องกันและรับมือการฉ้อโกงออนไลน์เป็นประเด็นนโยบายที่ต้องดำเนินการแบบบูรณาการ

จากผลการศึกษาที่พบว่า การฉ้อโกงและหลอกลวงเป็นอาชญากรรมที่มีทั้งจำนวนเหตุและมูลค่าความเสียหายสูง จึงควรกำหนดให้การป้องกันและรับมือการฉ้อโกงออนไลน์เป็นประเด็นสำคัญที่ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตำรวจไซเบอร์ สถาบันการเงิน หน่วยงานด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผู้ให้บริการโทรคมนาคม แพลตฟอร์มออนไลน์ และหน่วยงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค

ในระดับนโยบายควรกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานให้ชัดเจน พร้อมพัฒนากลไกแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานให้สามารถดำเนินการได้อย่างรวดเร็ว ตั้งแต่การตรวจจับและแจ้งเตือนความเสี่ยง การรับแจ้งเหตุ การระงับธุรกรรม การตรวจสอบเส้นทางการเงิน การติดตามบัญชีที่เกี่ยวข้อง ไปจนถึงการติดตามและคืนทรัพย์สินแก่ผู้เสียหาย เพื่อลดปัญหาการดำเนินงานแบบแยกส่วนและการส่งต่อผู้เสียหายระหว่างหลายหน่วยงาน

4. ใช้ข้อมูลความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรมเป็นฐานในการกำหนดลำดับความสำคัญของนโยบาย

การกำหนดนโยบายด้านอาชญากรรมไม่ควรพิจารณาจากจำนวนเหตุหรือจำนวนคดีเพียงอย่างเดียว แต่ควรนำข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าความเสียหายและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับประชาชนมาประกอบการจัดลำดับความสำคัญของปัญหา โดยเฉพาะการฉ้อโกงและหลอกลวงซึ่งสร้างผลกระทบต่อยาวได้ เงินออม หนี้สิน และความมั่นคงทางการเงินของครัวเรือน รวมถึงอาจส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการใช้บริการทางการเงินและบริการดิจิทัลของประชาชน

ข้อมูลความเสียหายดังกล่าวควรถูกนำมาใช้ประกอบการจัดสรรทรัพยากร การกำหนดมาตรการป้องกัน การกำหนดความรับผิดชอบของหน่วยงานและผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการติดตามประเมินผลว่ามาตรการที่ดำเนินการสามารถลดจำนวนเหตุ ลดมูลค่าความเสียหาย หรือเพิ่มโอกาสในการติดตามและคืนทรัพย์สินแก่ผู้เสียหายได้มากน้อยเพียงใด

5. พัฒนานโยบายการคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหายให้เชื่อมโยงเป็นส่วนหนึ่งของระบบยุติธรรม

การพัฒนาระบบข้อมูลและระบบรับแจ้งควรเชื่อมโยงกับระบบคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหายอย่างเป็นรูปธรรม โดยไม่ควรมีเป้าหมายเพียงเพื่อเพิ่มจำนวนข้อมูลหรือจำนวนคดีเข้าสู่ระบบเท่านั้น แต่ควรคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายในมิติด้านกฎหมาย เศรษฐกิจ สุขภาพกาย สุขภาพจิต และความปลอดภัย โดยเฉพาะผู้เสียหายจากความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกข่มขู่คุกคาม และผู้ที่สูญเสียเงินหรือทรัพย์สินจากการฉ้อโกง

ในระดับนโยบายควรกำหนดกลไกการส่งต่อและการแบ่งบทบาทระหว่างตำรวจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด หน่วยงานด้านสาธารณสุข นักสังคมสงเคราะห์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน เพื่อให้การเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมสามารถเชื่อมต่อการช่วยเหลือและการฟื้นฟูผู้เสียหายได้อย่างต่อเนื่อง

6.3.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติต่อการพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1. พัฒนาระบบการรับแจ้งเหตุให้สะดวก เข้าถึงง่าย และลดภาระของประชาชน

หน่วยงานที่รับแจ้งเหตุควรปรับกระบวนการให้สอดคล้องกับข้อจำกัดของประชาชน เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า การไม่แจ้งเหตุไม่ได้เกิดจากความไม่เชื่อมั่นต่อเจ้าหน้าที่เพียงประการเดียว แต่ยังสัมพันธ์กับการมองว่าเหตุการณ์มีความเสียหายไม่มาก ขั้นตอนใช้เวลานาน ความไม่สะดวกในการเดินทาง การไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำผิด หรือการไม่คาดหวังว่าจะสามารถติดตามทรัพย์สินกลับมาได้

ในทางปฏิบัติจึงควรเพิ่มช่องทางสำหรับการแจ้งเหตุเบื้องต้นผ่านระบบออนไลน์ โทรศัพท์ หรือหน่วยบริการในชุมชน ลดการกรอกข้อมูลซ้ำ และจัดทำคำแนะนำที่ชัดเจนว่าผู้เสียหายควรเตรียมข้อมูลหรือหลักฐานใด รวมทั้งพัฒนาระบบที่ประชาชนสามารถส่งหลักฐาน ติดตามสถานะ และได้รับข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อลดต้นทุนทั้งด้านเวลาและการเดินทางของผู้เสียหาย

2. พัฒนาระบบติดตามสถานะและความคืบหน้าของเหตุที่ได้รับแจ้ง

การเพิ่มช่องทางการแจ้งเหตุเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ หากผู้เสียหายไม่สามารถติดตามได้ว่าเหตุที่แจ้งอยู่ในขั้นตอนใดของกระบวนการ จึงควรพัฒนาระบบที่ช่วยให้ผู้เสียหายสามารถติดตามสถานะและความคืบหน้าของเรื่องได้อย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งสื่อสารให้ประชาชนเข้าใจความแตกต่างระหว่าง การแจ้งเหตุ การได้รับหมายเลข Case ID การตรวจสอบข้อมูลและพยานหลักฐาน และการรับเป็นคดีในกระบวนการสอบสวน เพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการทำความเข้าใจสถานะของเรื่องที่แจ้ง

ในด้านการบริหารข้อมูล หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดเก็บและรายงานข้อมูลจำแนกตามแต่ละขั้นตอนของกระบวนการ ตั้งแต่ จำนวนเหตุที่ได้รับแจ้ง จำนวนเหตุที่ได้รับ Case ID จำนวนเหตุที่ผ่านการตรวจสอบ และจำนวนเหตุที่รับเป็นคดี เพื่อให้สามารถติดตามเส้นทางของเหตุที่ได้รับแจ้ง วิเคราะห์ความแตกต่างของจำนวนข้อมูลระหว่างแต่ละขั้นตอน และระบุขั้นตอนที่เรื่องไม่สามารถดำเนินต่อไปได้อย่างชัดเจน

3. พัฒนากลไกป้องกันและช่วยเหลือผู้ประสบความรุนแรงในครอบครัวและความขัดแย้งในชุมชน

ควรพัฒนากลไกคัดกรอง รับแจ้ง และช่วยเหลือผู้ประสบความรุนแรงในครอบครัวให้สามารถเข้าถึงได้ง่าย ปลอดภัย และรักษาความลับ โดยเฉพาะกรณีที่ผู้กระทำเป็นคู่สมรส อดีตคู่สมรส คู่รัก หรือบุคคลใกล้ชิด เนื่องจากผู้เสียหายอาจไม่ประสงค์แจ้งเหตุเพราะกลัวการถูกตอบโต้ ยังคงต้องพักอาศัยร่วมกับผู้กระทำหรือมองว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเรื่องภายในครอบครัว

การดำเนินงานควรเชื่อมโยงระหว่างตำรวจ หน่วยงานด้านสังคมสงเคราะห์ สาธารณสุข องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเครือข่ายในชุมชน พร้อมจัดให้มีช่องทางปรึกษาที่รักษาความลับ การประเมินความเสี่ยง และแผนคุ้มครองความปลอดภัยของผู้เสียหาย สำหรับกลไกใกล้เคียงหรือการจัดการความขัดแย้งในชุมชนควรใช้เฉพาะกรณีที่ไม่มีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของผู้เสียหาย และไม่ควรใช้การใกล้เคียงแทนการดำเนินคดีในเหตุที่มีความรุนแรงหรือเกิดขึ้นซ้ำ

4. ยกระดับมาตรการป้องกันอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในบ้านพักอาศัย สถานประกอบการและพื้นที่เสี่ยงภัย

ในระดับพื้นที่ควรบูรณาการการทำงานระหว่างตำรวจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และประชาชน เพื่อสำรวจและวิเคราะห์จุดเสี่ยงต่อการลักทรัพย์ รวมถึงพัฒนามาตรการที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละพื้นที่ เช่น การเพิ่มแสงสว่าง การติดตั้งและเชื่อมโยงกล้องวงจรปิด การปรับปรุงระบบรักษาความปลอดภัย และการสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังในชุมชน

ควรให้ความสำคัญเพิ่มเติมกับการลักทรัพย์ประเภทวัสดุ อุปกรณ์ และสาธารณูปโภค เช่น สายไฟ อุปกรณ์ไฟฟ้า และทรัพย์สินที่ติดตั้งอยู่กับอาคาร โดยพัฒนาเทคโนโลยีตรวจสอบแหล่งรับซื้อของเก่าและช่องทางจำหน่ายทรัพย์สินที่อาจได้มาจากการกระทำความผิด ควบคู่กับการประชาสัมพันธ์วิธีป้องกันและช่องทางแจ้งเบาะแสให้แก่ประชาชนในพื้นที่

5. พัฒนาการแจ้งเตือนและเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางดิจิทัลให้ทันต่อรูปแบบการหลอกลวง

การสื่อสารเพื่อป้องกันการฉ้อโกงควรปรับจากการให้ความรู้ทั่วไปไปสู่การแจ้งเตือนที่อ้างอิงรูปแบบการหลอกลวงที่เกิดขึ้นจริงและเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ เช่น การประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่ง การส่งสินค้าไม่ตรงกับโฆษณา การแอบอ้างเป็นเจ้าของหน้าทีหรือบุคคลใกล้ชิด และการชักชวนให้ลงทุนในกิจการที่อ้างว่าให้ผลตอบแทนสูง

เนื้อหาควรออกแบบให้เหมาะสมกับลักษณะและความเสี่ยงของประชาชนแต่ละกลุ่ม โดยเฉพาะผู้สูงอายุ ผู้ที่เริ่มใช้บริการทางการเงินดิจิทัล ผู้ประกอบอาชีพอิสระ และผู้ที่ซื้อขายสินค้าผ่านสื่อสังคมออนไลน์ พร้อมส่งเสริมทักษะในการตรวจสอบตัวตนของผู้ติดต่อ ตรวจสอบข้อมูลบัญชีรับโอน ประเมินความน่าเชื่อถือของร้านค้าหรือการลงทุน และหยุดการทำธุรกรรมเมื่อพบสัญญาณผิดปกติ ทั้งนี้ การสื่อสารควรหลีกเลี่ยงการกล่าวโทษผู้เสียหายว่าเหตุเกิดจากการขาดความระมัดระวังเพียงฝ่ายเดียว

6. จัดระบบส่งต่อและติดตามการช่วยเหลือผู้เสียหายเพื่อลดภาระการประสานงานด้วยตนเอง

ภายหลังการรับแจ้งควรมีระบบประเมินความต้องการของผู้เสียหายและส่งต่อไปยังหน่วยงานที่เหมาะสมตามลักษณะของผลกระทบ เช่น ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย การเงิน สุขภาพกาย สุขภาพจิต และความปลอดภัย โดยเชื่อมโยงการทำงานระหว่างตำรวจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด หน่วยงานสาธารณสุข นักสังคมสงเคราะห์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

นอกจากการส่งต่อแล้ว ควรมีระบบติดตามผลภายหลังการให้ความช่วยเหลือ เพื่อประเมินว่าผู้เสียหายได้รับการตามที่จำเป็น สามารถเข้าถึงสิทธิและการเยียวยา และสามารถกลับไปดำเนินชีวิตได้อย่างปลอดภัย โดยควรลดภาระที่ผู้เสียหายต้องติดต่อหรืออธิบายข้อมูลเดิมซ้ำกับหลายหน่วยงานด้วยตนเอง

6.3.3 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการจากการวิเคราะห์ของคณะผู้วิจัย

จากการวิเคราะห์ผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน คณะผู้วิจัยเห็นว่า ข้อมูลดังกล่าวมีความสำคัญต่อการขยายองค์ความรู้ด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากสามารถสะท้อนประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อของประชาชนได้ครอบคลุมกว่าอาศัยข้อมูลคดีจากระบบราชการเพียงแหล่งเดียว โดยเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ หรือแจ้งเหตุแล้วแต่ยังไม่เข้าสู่กระบวนการรับเป็นคดีอย่างเป็นทางการ การศึกษาสถานการณ์อาชญากรรมในอนาคตจึงควรใช้ข้อมูลจากการสำรวจประชาชนควบคู่กับข้อมูลทะเบียนของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้สามารถอธิบายได้ทั้งสถานการณ์การเกิดเหตุ พฤติกรรมการแจ้งเหตุ และกระบวนการตอบสนองของหน่วยงานภาครัฐ

ผลการศึกษาที่พบช่องว่างระหว่างอัตราการตกเป็นเหยื่อจากการสำรวจภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งของตำรวจ สะท้อนให้เห็นถึงปรากฏการณ์อาชญากรรมที่ไม่ปรากฏในสถิติทางการ หรือ “Dark Figure of Crime” อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม คณะผู้วิจัยเห็นว่า ช่องว่างดังกล่าวไม่ควรได้รับการตีความว่าเกิดจากความไม่ไว้วางใจต่อเจ้าหน้าที่เพียงปัจจัยเดียว แต่ควรพิจารณาร่วมกับความรุนแรงและมูลค่าความเสียหายของเหตุการณ์ ความสามารถในการระบุตัวผู้กระทำความผิด ความสะดวกของช่องทางแจ้งเหตุ ความกลัวการถูกตอบโต้ ตลอดจนขั้นตอนระหว่างการรับแจ้ง การออก Case ID และการรับเป็นคดีในระบบสอบสวน

ในด้านแนวโน้มของอาชญากรรม คณะผู้วิจัยเห็นว่า การฉ้อโกงและหลอกลวงควรได้รับการกำหนดเป็นประเด็นศึกษาหลักในระยะต่อไป เนื่องจากผลการสำรวจสะท้อนแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีรูปแบบการกระทำที่เปลี่ยนแปลงตามเทคโนโลยี ระบบการเงิน และพฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของประชาชน การวิเคราะห์ในอนาคตจึงควรศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออย่างเป็นระบบ เช่น อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ทักษะดิจิทัล รูปแบบการซื้อสินค้าออนไลน์ และช่องทางการทำธุรกรรมทางการเงิน รวมทั้งควรวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการใช้ช่องทางออนไลน์กับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ให้ชัดเจน เพื่อป้องกันความซ้ำซ้อนของนิยามและการนับจำนวนเหตุการณ์

นอกจากการวิเคราะห์จำนวนและอัตราการตกเป็นเหยื่อแล้ว คณะผู้วิจัยเห็นว่า ควรพัฒนาการวิเคราะห์ผลกระทบจากอาชญากรรมให้ครอบคลุมมากกว่ามูลค่าความเสียหายทางทรัพย์สิน โดยเฉพาะผลกระทบทางจิตใจ ความรู้สึกหวาดกลัว ความไม่มั่นคงในชีวิตประจำวัน และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายหลังการตกเป็นเหยื่อ เนื่องจากผลการสำรวจพบว่า ผู้เสียหายจำนวนหนึ่งได้รับผลกระทบทางจิตใจ แม้อาจไม่ได้รับบาดเจ็บทางร่างกายหรือสูญเสียทรัพย์สินในมูลค่าสูง การศึกษาในอนาคตจึงควรพัฒนาเครื่องมือวัดผลกระทบทางจิตใจที่มีความละเอียดมากขึ้นและอาจติดตามผู้เสียหายในระยะยาว เพื่อศึกษาว่าผลกระทบดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรและมีความสัมพันธ์กับการเข้าถึงความช่วยเหลือหรือไม่

นอกจากนี้ ควรพัฒนาการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะหลายตัวแปร เพื่อแยกอิทธิพลของปัจจัยต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่อ การไม่แจ้งเหตุ และผลกระทบจากอาชญากรรม แทนการพิจารณาจากคำร้อยละหรือความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสองตัวเพียงอย่างเดียว แนวทางดังกล่าวจะช่วยให้สามารถระบุได้ว่า ปัจจัยใดมีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงอย่างแท้จริงภายใต้เงื่อนไขที่ปัจจัยอื่นใกล้เคียงกัน และช่วยลดการสรุปเชิงเหมารวมต่อประชากรบางกลุ่ม เช่น ผู้สูงอายุ ผู้มีรายได้น้อย หรือผู้ที่มีทักษะดิจิทัลจำกัด

สำหรับการเปรียบเทียบข้อมูลตามช่วงเวลา คณะผู้วิจัยเห็นว่า ควรพัฒนาแบบสำรวจให้มีชุดคำถามหลักที่ใช้ต่อเนื่องในทุกปี เพื่อให้สามารถศึกษาการเปลี่ยนแปลงของอัตราการตกเป็นเหยื่อ รูปแบบอาชญากรรม พฤติกรรมการแจ้งเหตุ และความรู้สึกปลอดภัยของประชาชนได้อย่างน่าเชื่อถือ หากมีการเพิ่มหรือปรับเปลี่ยนคำถาม ควรจัดทำคำอธิบายความแตกต่างของนิยาม ขอบเขต และวิธีคำนวณ เพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลทราบข้อจำกัดในการเปรียบเทียบผลระหว่างปี

ท้ายที่สุด คณะผู้วิจัยเสนอให้พัฒนาฐานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นฐานข้อมูลทางวิชาการที่สามารถนำไปศึกษาต่อยอดได้ โดยจัดทำชุดข้อมูลที่ผ่านการปกปิดข้อมูลส่วนบุคคล พร้อมคู่มือตัวแปร นิยามศัพท์ แบบสอบถาม วิธีการสุ่มตัวอย่าง วิธีการถ่วงน้ำหนัก และคำอธิบายข้อจำกัดของข้อมูล การเปิดโอกาสให้นักวิจัยและสถาบันการศึกษาสามารถเข้าถึงข้อมูลภายใต้หลักจริยธรรมและมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสม จะช่วยให้เกิดการตรวจสอบผลการศึกษา การวิเคราะห์ในประเด็นเฉพาะและการพัฒนาองค์ความรู้ด้านอาชญาวิทยา กระบวนการยุติธรรม และนโยบายสาธารณะอย่างต่อเนื่อง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จอมเดช ตริเมฆ (2558). ความเป็นไปได้ในการจัดทำโครงการสำรวจสถานภาพอาชญากรรมโดยมหาวิทยาลัยรังสิต, *วารสารกระบวนการยุติธรรม*, 8(1), 67-85.
- ชวนส์ถ์ เจนการ และคณะ (2564). *โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2563*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ชวนส์ถ์ เจนการ และคณะ (2565). *อาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมไทยวันนี้ Updating Thai Criminal Justice*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ชวนส์ถ์ เจนการ และคณะ (2567) *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลตัวชี้วัดกระบวนการยุติธรรมประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และ ณัฏฐ์พัชร วงศ์ธรรมมา (2557). *โครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ (2562). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ (2563). *โครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรีชญา นักฟ่อน และคณะ (2565). *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ (2560). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2559*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2550). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 (สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2549)*. นนทบุรี: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2551). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในจังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. 2549 (สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ.ศ. 2550)*. นนทบุรี: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2552). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2550 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2551)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2565). *รายงานผลการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 16 ประจำปี 2565*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2568). *คู่มือแนะนำวิธีการจัดเก็บข้อมูลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2567*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2568). *มาตรฐานการผลิตสถิติ: การฉ้อโกงทางเทคโนโลยี*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ
- ทวิวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ (2566). *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ และคณะ (2567). *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2566*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

อาภาสิริ สุวรรณนันทน์ (2556). *รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2555 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2556)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

ภาษาอังกฤษ

Australian Bureau of Statistics (2024). *Crime Victimization, Australia, 2022-23 financial year*.

[Online]: <https://www.abs.gov.au/statistics/people/crime-and-justice/crime-victimisation-australia/2022-23>

Australian Bureau of Statistics (2024). *Crime Victimization, Australia methodology, 2022-23 financial year*. [Online]: <https://www.abs.gov.au/methodologies/crime-victimisation-australia-methodology/2022-23>

Bureau of Justice Statistics (2022). *National Crime Victimization Survey (NCVS)*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/data-collection/ncvs#6-0>

Bureau of Justice Statistics (2023). *Criminal Victimization, 2022*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/criminal-victimization-2022>

Bureau of Justice Statistics (2024a). *Criminal Victimization, 2023*. [Online] Criminal Victimization, 2023 | Bureau of Justice Statistics

Bureau of Justice Statistics (2024b). *National Crime Victimization Survey: Prevalence Estimation Methods*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/national-crime-victimization-survey-prevalence-estimation-methods>

Bureau of Justice Statistics (2025). *Violent Incidents by Victim and Offender Age, 2023*. [Online]: <https://bjs.ojp.gov/library/publications/violent-incidents-victim-and-offender-age-2023>

EU ICS Consortium (2007). *Methodology of the European Crime and Safety Survey*. [Online]: https://www2.unil.ch/icvs/files/2012/11/WP_methodology.pdf

Janld, M. (n.d). *The role and importance of crime victimization surveys in a system of crime statistics and their role in reporting on SDG 16*. [Online]: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/statistics/ICCS/Korea_Module_8_victimization_surveys.pdf

Korean Institute of Criminology and Justice (2023). *Korean Crime Victim Survey in 2022*. [Online]: https://www.kicj.re.kr/board.es?mid=a20201000000&bid=0029&list_no=14279&act=view

Office for National Statistics (2025). *Crime in England and Wales: year ending June 2025*. [Online]: <https://www.ons.gov.uk/peoplepopulationandcommunity/crimeandjustice/bulletins/crimeinenglandandwales/yearendingmarch2025>

Office for National Statistics (n.d.). *About the Crime Survey for England and Wales*. [Online]:
<https://www.crimesurvey.co.uk/en/AboutTheSurvey.html>

Office for National Statistics (n.d.). *Crime Survey for England & Wales*. [Online]:
<https://www.crimesurvey.co.uk/en/index.html>

Truman, J. L. and Brotsos, H. (2023). *Update on the NCVS Instrument Redesign: Operational Pilot Test and Split Sample*. BJS publication: Department of Justice.

UNDP, UNODC, OHCHR (2022). *SDG16 Survey Initiative Questionnaire*. [Online]:
<https://www.undp.org/publications/sdg16-survey-initiative>

UNECE-UNODC Task Force on Victim Surveys (2010). *Manual on Victimization Surveys*.
[Online]: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/Crime-statistics/Manual_on_Victimization_surveys_2009_web.pdf

UNICRI (n.d.). *ICVS - International Crime Victims Survey*. [Online]:
https://unicri.it/services/library_documentation/publications/icvs

University of Lausanne (n.d.). *About the ICVS*. [Online]: <https://www2.unil.ch/icvs/index.html>

University of Lausanne (n.d.). *Sources for the ICVS*. [Online]:
<https://www2.unil.ch/icvs/sources-for-the-icvs/index.html>

UNODC (n.d.). *Crime Victim Surveys*. [Online]: <https://www.unodc.org/unodc/en/data-and-analysis/Crime-Victims-Survey.html>

UNODC (n.d.). *UNODC-UNECE Manual on Victimization Surveys*. [Online]:
<https://www.unodc.org/unodc/en/data-and-analysis/Manual-on-victim-surveys.html>

ภาคผนวก

ผนวก ก.

การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง

ตาราง ก ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ภาค 1	พระนครศรีอยุธยา	456,286	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 1 มีเพียงจังหวัดที่มีรายได้อยู่ในกลุ่มสูงและค่อนข้างสูง จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง 2 จังหวัด (เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า) คือ พระนครศรีอยุธยาและนนทบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง 1 จังหวัด คือ อ่างทอง
	สระบุรี	342,370	สูง	
	สมุทรปราการ	311,251	สูง	
	ปทุมธานี	243,639	สูง	
	นนทบุรี	200,764	สูง	
	ลพบุรี	154,449	ค่อนข้างสูง	
	สิงห์บุรี	151,441	ค่อนข้างสูง	
	ชัยนาท	148,039	ค่อนข้างสูง	
	อ่างทอง	130,469	ค่อนข้างสูง	
ภาค 2	ระยอง	1,003,497	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 2 มีจังหวัดที่มีรายได้อยู่ในกลุ่มสูง ค่อนข้างสูง และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ ปราจีนบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครนายก - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สระแก้ว
	ชลบุรี	598,448	สูง	
	ฉะเชิงเทรา	494,545	สูง	
	ปราจีนบุรี	445,123	สูง	
	จันทบุรี	270,863	สูง	
	ตราด	189,386	ค่อนข้างสูง	
	นครนายก	123,366	ค่อนข้างสูง	
	สระแก้ว	78,482	ต่ำ	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ภาค 3	นครราชสีมา	134,338	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 3 มีจังหวัดที่มีรายได้อยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างกลุ่มละ 1 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครราชสีมา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ บุรีรัมย์ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ อุบลราชธานี
	บุรีรัมย์	88,012	ค่อนข้างต่ำ	
	ศรีสะเกษ	86,259	ต่ำ	
	สุรินทร์	85,152	ต่ำ	
	อำนาจเจริญ	81,556	ต่ำ	
	อุบลราชธานี	81,555	ต่ำ	
	ชัยภูมิ	79,864	ต่ำ	
	ยโสธร	72,523	ต่ำ	
ภาค 4	ขอนแก่น	126,636	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 4 มีจังหวัดที่มีรายได้อยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างกลุ่มละ 1 จังหวัดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ ขอนแก่น - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ นครพนม - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ มุกดาหาร
	เลย	114,156	ค่อนข้างต่ำ	
	หนองคาย	104,175	ค่อนข้างต่ำ	
	อุดรธานี	96,546	ค่อนข้างต่ำ	
	นครพนม	92,347	ค่อนข้างต่ำ	
	บึงกาฬ	89,033	ค่อนข้างต่ำ	
	มหาสารคาม	88,134	ค่อนข้างต่ำ	
	กาฬสินธุ์	83,907	ต่ำ	
	ร้อยเอ็ด	80,249	ต่ำ	
	สกลนคร	77,408	ต่ำ	
	มุกดาหาร	67,885	ต่ำ	
	หนองบัวลำภู	67,363	ต่ำ	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ภาค 5	ลำพูน	232,559	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 5 มีจังหวัดที่มี รายได้อยู่ใน ทุกกลุ่มรายได้ จึงคัดเลือกจังหวัด ตัวอย่าง กลุ่มละ 1 จังหวัด โดยพิจารณาจากกลุ่ม ค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ ด้วย วิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงและค่อนข้าง สูง คือ เชียงใหม่ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ เชียงราย - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ แพร่
	เชียงใหม่	136,043	ค่อนข้างสูง	
	ลำปาง	108,106	ค่อนข้างต่ำ	
	พะเยา	100,588	ค่อนข้างต่ำ	
	เชียงราย	94,375	ค่อนข้างต่ำ	
	แพร่	86,170	ต่ำ	
	น่าน	86,057	ต่ำ	
	แม่ฮ่องสอน	64,665	ต่ำ	
ภาค 6	กำแพงเพชร	164,014	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 6 มีจังหวัดที่มี รายได้อยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง ค่อนข้าง ต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างกลุ่มละ 1 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ พิษณุโลก - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ อุตรดิตถ์ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สุโขทัย
	นครสวรรค์	131,523	ค่อนข้างสูง	
	พิษณุโลก	118,558	ค่อนข้างสูง	
	อุทัยธานี	116,862	ค่อนข้างต่ำ	
	ตาก	112,899	ค่อนข้างต่ำ	
	อุตรดิตถ์	111,799	ค่อนข้างต่ำ	
	พิจิตร	100,241	ค่อนข้างต่ำ	
	เพชรบูรณ์	93,465	ค่อนข้างต่ำ	
	สุโขทัย	87,497	ต่ำ	
ภาค 7	สมุทรสาคร	391,442	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 7 มีจังหวัดที่มี รายได้อยู่ในกลุ่มสูง ค่อนข้างสูง และ ค่อนข้างต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	นครปฐม	297,901	สูง	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	ราชบุรี	221,383	สูง	กลุ่มละ 1 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ นครปฐม - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ กาญจนบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สุพรรณบุรี
	ประจวบคีรีขันธ์	192,326	สูง	
	สมุทรสงคราม	160,089	ค่อนข้างสูง	
	เพชรบุรี	144,370	ค่อนข้างสูง	
	กาญจนบุรี	127,365	ค่อนข้างสูง	
	สุพรรณบุรี	107,792	ค่อนข้างต่ำ	
ภาค 8	ภูเก็ต	252,279	สูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 8 มีจังหวัดที่มีรายได้อยู่ในกลุ่มสูง ค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างกลุ่มละ 1 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ พังงา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครศรีธรรมราช - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ระนอง
	ชุมพร	238,147	สูง	
	พังงา	224,869	สูง	
	กระบี่	190,573	ค่อนข้างสูง	
	สุราษฎร์ธานี	180,373	ค่อนข้างสูง	
	นครศรีธรรมราช	125,560	ค่อนข้างสูง	
	ระนอง	103,800	ค่อนข้างต่ำ	
ภาค 9	สงขลา	150,634	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากพื้นที่ภาค 9 มีจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างกลุ่มละ 1 จังหวัด ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ สงขลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ สตูล - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ 1 จังหวัด คือ พัทลุง
	ตรัง	115,957	ค่อนข้างต่ำ	
	สตูล	112,502	ค่อนข้างต่ำ	
	ยะลา	97,883	ค่อนข้างต่ำ	
	พัทลุง	87,154	ต่ำ	
	ปัตตานี	81,652	ต่ำ	
	นราธิวาส	60,876	ต่ำ	

ผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง				
พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
กอง บัญชาการ ตำรวจ นครบาล	เนื่องจากพื้นที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาลไม่มีจัดเก็บข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อกองบังคับ การจึงคัดเลือกพื้นที่ตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ 1. บก.น. 3 2. บก.น. 5 3. บก.น. 8			

ตาราง ข การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน
(Gross Province Product per Capita) (หน่วย: บาท)

รายได้สูง		รายได้ค่อนข้างสูง		รายได้ค่อนข้างต่ำ		กลุ่มจังหวัด ที่มีรายได้ต่ำ	
จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita
ระยอง	1,003,497	กระบี่	190,573	อุทัยธานี	116,862	สุโขทัย	87,497
กรุงเทพมหานคร	634,109	ตราด	189,386	ตรัง	115,957	พัทลุง	87,154
ชลบุรี	598,448	สุราษฎร์ธานี	180,373	เลย	114,156	ศรีสะเกษ	86,259
ฉะเชิงเทรา	494,545	สมุทรสงคราม	165,279	ตาก	112,899	แพร่	86,170
พระนครศรีอยุธยา	456,286	กำแพงเพชร	164,014	สตูล	112,502	น่าน	86,057
ปราจีนบุรี	445,123	เพชรบุรี	156,261	อุดรดิตถ์	111,799	สุรินทร์	85,152
สมุทรสาคร	405,187	ลพบุรี	154,449	ลำปาง	108,106	กาฬสินธุ์	83,907
สระบุรี	342,370	สิงห์บุรี	151,441	หนองคาย	104,175	ปัตตานี	81,652
สมุทรปราการ	311,251	สงขลา	150,634	ระนอง	103,800	อำนาจเจริญ	81,556
นครปฐม	295,404	ชัยนาท	148,039	พะเยา	100,588	อุบลราชธานี	81,555
จันทบุรี	270,863	กาญจนบุรี	145,628	พิจิตร	100,241	ร้อยเอ็ด	80,249
ภูเก็ต	252,279	เชียงใหม่	136,043	ยะลา	97,883	ชัยภูมิ	79,864
ราชบุรี	247,560	นครราชสีมา	134,338	อุดรธานี	96,546	สระแก้ว	78,482
ปทุมธานี	243,639	นครสวรรค์	131,523	เชียงราย	94,375	สกลนคร	77,408
ชุมพร	238,147	อ่างทอง	130,469	เพชรบูรณ์	93,465	ยโสธร	72,523
ลำพูน	232,559	ขอนแก่น	126,636	นครพนม	92,347	มุกดาหาร	67,885
พังงา	224,869	นครศรีธรรมราช	125,560	บึงกาฬ	89,033	หนองบัวลำภู	67,363
ประจวบคีรีขันธ์	211,209	นครนายก	123,366	มหาสารคาม	88,134	แม่ฮ่องสอน	64,665
นนทบุรี	200,764	สุพรรณบุรี	121,781	บุรีรัมย์	88,012	นราธิวาส	60,876

รายได้สูง		รายได้ค่อนข้างสูง		รายได้ค่อนข้างต่ำ		กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ	
จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita
		พิษณุโลก	118,558				

ที่มา : ผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัด แบบปริมาณลูกโซ่ พ.ศ. 2566 (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2567)

ผนวก ข.

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม ก.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นสมาชิกครัวเรือนที่อยู่อาศัยในบ้านแห่งนี้ในห้วง พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไปเท่านั้น โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับการประทุษร้ายหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2568 (1 มกราคม 2568 ถึง 31 ธันวาคม 2568)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

การจัดเก็บข้อมูลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนได้เก็บข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยอ้างอิงจาก SDG16 Survey Initiative Questionnaire ที่พัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. 2022 โดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime: UNODC) และสำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (The Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights: OHCHR) เพื่อเป็นคู่มือในการสำรวจข้อมูลสถิติจากภาคประชาชนตามตัวชี้วัดของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 สำหรับประเทศต่าง ๆ ในตัวชี้วัดที่ต้องใช้แหล่งข้อมูลผลการสำรวจจากประชาชนเพื่อรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนตามเป้าหมายที่ 16 โดยมีการเก็บข้อมูลในประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเพศ อายุ ฐานะ อาชีพ ระดับการศึกษา สัญชาติ ความพิการ ศาสนา ฯลฯ โดยมีรายละเอียดดังนี้

A1 ข้อมูลส่วนบุคคล

A2 บ้านเลขที่

A3 พิกัดบ้าน (NS) พิกัดบ้าน (EW)

หมายเหตุ: ข้อมูลที่จัดเก็บจากการสำรวจครั้งนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และถูกนำมาใช้วิเคราะห์ในภาพรวมเท่านั้นเพื่อประโยชน์สำหรับการดำเนินงานของสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม โดยพนักงานผู้เก็บข้อมูลเป็นผู้จัดเก็บจะไม่มีการเปิดเผยรายละเอียดในส่วนนี้และมีการเข้ารหัสข้อมูลให้เฉพาะผู้กำกับดูแลการเก็บข้อมูลใช้สำหรับการตรวจสอบเท่านั้น

ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

1. เพศ ☐ (1) ชาย ☐ (2) หญิง ☐ (3) เพศทางเลือก

2. อายุ ปี (เต็มปีบริบูรณ์ บันทึกเป็นจำนวนนับ)

☐ ไม่ทราบ ☐ ไม่ประสงค์จะตอบ

กลุ่มช่วงอายุ (ใช้แอปพลิเคชันคำนวณโดยผู้เก็บไม่ต้องถามซ้ำ)

☐ 18-19 ปี

☐ 60-64 ปี

☐ 20-24 ปี

☐ 65-69 ปี

☐ 25-29 ปี

☐ 70-74 ปี

☐ 30-34 ปี

☐ 75-79 ปี

☐ 35-39 ปี

☐ 80-89 ปี

☐ 40-44 ปี

☐ 90 ปีขึ้นไป

☐ 45-49 ปี

☐ ไม่ทราบ

☐ 50-54 ปี

☐ ไม่ประสงค์จะตอบ

☐ 55-59 ปี

3. รายได้ครัวเรือน

- ☐ (1) ต่ำกว่า 15,000 บาท ☐ (2) 15,001-25,000 บาท ☐ (3) 25,001-35,000 บาท
☐ (4) 35,001-45,000 บาท ☐ (5) 45,001-55,000 บาท ☐ (6) 55,001-65,000 บาท
☐ (7) 65,001-75,000 บาท ☐ (8) มากกว่า 75,000 บาท ☐ ไม่ประสงค์จะตอบ

4. ครัวเรือนของท่านมีระดับรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิตและค่าใช้จ่ายพื้นฐานมากน้อยเพียงใด

- ☐ (1) มีฐานะร่ำรวย (สามารถใช้จ่ายใช้สอย โดยมีเงินเหลือเก็บจำนวนมาก)
☐ (2) สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้อย่างสบาย มีเงินเหลือเก็บ
☐ (3) พอกินพอใช้ แต่ไม่มีเงินเหลือเก็บ
☐ (4) รายได้ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย โดยยังขาดเหลืออยู่บ้าง
☐ (5) ขัดสน มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก
☐ (6) ลำบากยากจน มีรายได้ในระดับที่ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาก
☐ (7) ไม่ทราบ
☐ (8) ไม่ประสงค์จะตอบ

5. อาชีพ

- ☐ (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ (2) พนักงานเอกชน ☐ (3) นักเรียน/นักศึกษา
☐ (4) รับจ้างทั่วไป ☐ (5) เกษตรกรรม ☐ (6) ประกอบธุรกิจ
☐ (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ ☐ (8) อื่น ๆ โปรดระบุ
☐ (9) ไม่ประสงค์จะตอบ

6. การศึกษาระดับสูงสุด

- ☐ (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษาก่อน ☐ (2) การศึกษาทางเลือกนอกโรงเรียน (อาทิ Home School)
☐ (3) ประถมศึกษา ☐ (4) มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ (5) มัธยมศึกษาตอนปลาย ☐ (6) ปวช. ☐ (7) ปวส.
☐ (8) ปริญญาตรี ☐ (9) ปริญญาโท
☐ (10) สูงกว่าปริญญาโท ☐ (11) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ
☐ (12) ไม่ทราบ ☐ (13) ไม่ประสงค์จะตอบ

(กรณีศึกษาในระบบการศึกษานอกโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ (กศน.) ให้ระบุระดับการศึกษาสูงสุดที่สอบวัดระดับผ่าน)

7. สถานภาพสมรส

- ☐ (1) โสด ☐ (2) แต่งงานแล้ว
☐ (3) อยู่ร่วมกัน ☐ (4) แยกกันอยู่
☐ (5) หย่าร้าง ☐ (6) หม้าย
☐ (7) อื่น ๆ โปรดระบุ
☐ (8) ไม่ทราบ
☐ (9) ไม่ประสงค์จะตอบ

8. สัญชาติ

- ☐ ไทย
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ

เหตุผลที่ท่านอาศัยอยู่ในประเทศไทย

- ☐ แรงงานต่างด้าว ☐ นักศึกษาต่างชาติ ผีก่อบรม
- ☐ ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (ตามสัญญาจ้างตั้งแต่อ่อนเข้ามาในประเทศ)
- ☐ ได้รับการจ้างงานในประเทศไทย (เพิ่งหางานได้หลังจากเข้าประเทศ)
- ☐ ติดตามคู่สมรส ครอบครัว (รวมถึงความสัมพันธ์คู่รักในรูปแบบอื่น)
- ☐ ติดตามบิดามารดา หรือผู้ปกครอง
- ☐ เกิดและพำนักในประเทศไทยตั้งแต่เกิด แต่ไม่ได้สัญชาติไทย
- ☐ นักท่องเที่ยวระยะยาวต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เก็บแบบสอบถาม
- ☐ ผู้ลี้ภัยจากสงคราม ความขัดแย้งภายในประเทศ
- ☐ อื่น ๆ
- ☐ ไม่ทราบ
- ☐ ไม่ประสงค์จะตอบ

9. ความพิการ

- ☐ (1) ไม่พิการ
- ☐ (2) บกพร่องทางการเห็น
- ☐ (3) บกพร่องทางการได้ยิน
- ☐ (4) บกพร่องทางสติปัญญา
- ☐ (5) บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ
- ☐ (6) บกพร่องทางการเรียนรู้
- ☐ (8) บกพร่องทางการพูดและภาษา
- ☐ (9) บกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์
- ☐ (10) ออทิสติก
- ☐ (11) พิการซ้อน

10. ศาสนา

- ☐ (1) ไม่มีศาสนา
- ☐ (2) คริสต์
- ☐ (3) อิสลาม
- ☐ (4) พราหมณ์-ฮินดู
- ☐ (5) พุทธ
- ☐ (7) อื่น ๆ โปรดระบุ
- ☐ (8) ไม่ประสงค์จะตอบ

11. ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

- ☐ (1) สัปดาห์ละครั้ง ☐ (2) เดือนละครั้ง ☐ (3) ปีละครั้ง
- ☐ (4) น้อยกว่า 1 ครั้ง/ปี ☐ (5) ไม่เคยพบ

12. สถานะของท่านในครัวเรือน (ท่านมีความเกี่ยวข้องกับเจ้าของบ้านอย่างไร)

- ☐ (1) เจ้าของบ้าน ☐ (2) คู่สมรส ☐ (3) บิดามารดา ☐ (4) บุตร
☐ (5) ปู่/ย่า/ตา/ยาย ☐ (6) หลาน ☐ (7) พี่/น้อง ☐ (8) ลุง/ป้า/น้า/อา
☐ (9) อื่น ๆ โปรดระบุ

13. พื้นที่

☐ (1.2.1) กรุงเทพมหานคร	☐ (1.2.2) จังหวัดอื่นๆ (ระบุ).....
เขต.....	อำเภอ.....
แขวง.....	ตำบล.....
เขตสถานีตำรวจ.....	เขตสถานีตำรวจ.....
	อบต./ท.ตำบล/ท.เมือง/ท.นคร.....

14. ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

- ☐ (1) เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว
☐ (2) เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง
☐ (3) เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด
☐ (4) เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก
หรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่
☐ (5) เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม
☐ (6) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

แบบสอบถาม ข.
สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบเจ้านับข้อมูลสถิติอาชญากรรม

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้ เป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมในลักษณะต่าง ๆ ที่ท่านหรือสมาชิกในครัวเรือนของท่านประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2568 ที่ผ่านมา (1 มกราคม 2568 ถึง 31 ธันวาคม 2568) ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นสมาชิกครัวเรือนที่อยู่อาศัยในบ้านแห่งนี้ในห้วง พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไปเท่านั้น โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน
- 3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2568 (1 มกราคม 2568 ถึง 31 ธันวาคม 2568)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสมาชิกในครัวเรือน

รหัสครัวเรือน รหัสผู้เก็บ

(รหัสครัวเรือนและรหัสผู้เก็บออกโดยระบบไม่ต้องบันทึกซ้ำ)

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่อาศัยในห้วง พ.ศ. 2568 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป รวมทั้งสิ้น คน

(นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

ลำดับที่สมาชิก ในครัวเรือน	เพศ	อายุ	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (1 ม.ค. – 31 ธ.ค. 68)	หมายเหตุ (กรณีไม่ระบุคำตอบ)
1. (ตัวผู้ตอบ)	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
2.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
3.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
4.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
5.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
6.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
7.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
8.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
9.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
10.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
11.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
12.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
13.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
14.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
15.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	

- 1) กรณีมีผู้ตอบแบบสอบถามหรือสมาชิกในครัวเรือนของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมให้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดอาชญากรรมในส่วนที่ 2 ต่อไป
- 2) สำหรับผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกคน โดยนับทั้งคดีที่มีการติดต่อหรือพยายามกระทำความผิดแต่ไม่สำเร็จ และคดีที่กระทำความผิดสำเร็จทั้งที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของ ผู้ประสบเหตุ และไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย

ส่วนที่ 2 การสำรวจเจตนารมณ์การประทุษร้ายหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ให้ระบุจำนวนครั้งการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปีเป็นรายประเภทนับตั้งแต่ 1 มกราคม 2567 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2567)

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย			
ถูกฆ่า			SDG 16.1.3a แบบ ข-1
พยายามฆ่า			SDG 16.1.3a แบบ ข-1
ทำร้ายร่างกาย			SDG 16.1.3a แบบ ข-1
ก่อการร้าย			SDG 16.1.3a แบบ ข-1
ลักพาตัว			SDG 16.1.3a แบบ ข-1
กลุ่ม 2 ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)			
ข่มขู่คุกคาม			SDG 11.7.2a แบบ ข-2
หน่วงเหนี่ยวกักขัง			SDG 11.7.2a แบบ ข-2
ความผิดต่อเสรีภาพ			SDG 11.7.2a แบบ ข-2
ข่มเหงรังแก (Bullying)			SDG 11.7.2a แบบ ข-2
กลุ่ม 3 อุบัติเหตุ			
อุบัติเหตุจราจร			แบบ ข-3
อุบัติเหตุอื่น ๆ			แบบ ข-3
กลุ่ม 4 ความผิดต่อทรัพย์สิน			
ปล้น จี้ ขิงทรัพย์			แบบ ข-4
วิ่งราวทรัพย์			แบบ ข-4
ลักทรัพย์			แบบ ข-4
ริดเอาทรัพย์			แบบ ข-4
กรรโชกทรัพย์			แบบ ข-4
ทำให้เสียทรัพย์			แบบ ข-4
บุกรุก			แบบ ข-4
กลุ่ม 5 ความผิดทางเพศ			
5.1 ความรุนแรงทางเพศ (Sexual Violence)			
พยายามข่มขืน			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
ข่มขืน			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
ทารุณทางเพศ			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
อนาจาร			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
ความรุนแรงทางเพศอื่น			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
ล่วงละเมิดทางเพศเด็ก			SDG 16.1.3c แบบ ข-5
5.2 คุกคามทางเพศ (Sexual Harassment)			

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
พุดจาฉวฉวฉว			SDG 11.7.2b แบบ ข-5
คุกคามทางเพศ			SDG 11.7.2b แบบ ข-5
สะกดรอย/ลอบติดตาม			SDG 11.7.2b แบบ ข-5
กลุ่ม 6 ฉ้อโกง หลอกหลวง			
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว			แบบ ข-6
ใช้เงินปลอม			แบบ ข-6
หลอกหลวงด้านการเงินและการลงทุน			แบบ ข-6
หลอกหลวงด้านสินค้าและบริการ			แบบ ข-6
หลอกหลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น			แบบ ข-6
หลอกหลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น			แบบ ข-6
หลอกหลวงฉ้อโกงอื่นๆ			แบบ ข-6
ความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์			แบบ ข-6
ล่อลวงให้มาเล่นพนัน			แบบ ข-6
ยักยอกทรัพย์สิน			แบบ ข-6
เงินกู้ยืมในระบบ			แบบ ข-6
หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร			แบบ ข-6
ความผิดอื่น ๆ ในกลุ่มฉ้อโกงหลอกหลวง			แบบ ข-6
กลุ่ม 7 ความผิดคอมพิวเตอร์			
ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์			แบบ ข-7
ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์			แบบ ข-7
ถูกล้วงรหัสผ่านสำหรับระบบคอมพิวเตอร์			แบบ ข-7
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์อื่น			แบบ ข-7
ถูกล้วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล			แบบ ข-7

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
- ในการบันทึกข้อมูลให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามผู้ตอบแบบสอบถามถึงประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือนทุกคน เมื่อทราบว่าสมาชิกคนหนึ่งคนใดเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งที่ก่อเหตุสำเร็จและก่อเหตุไม่สำเร็จให้บันทึกข้อมูลในส่วนที่ 2 เป็นรายคนว่าตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในประเภทใดคนละกี่ครั้ง ทั้งที่ก่อเหตุสำเร็จและก่อเหตุไม่สำเร็จ โดยนับจำนวนแยกการก่อเหตุสำเร็จกับก่อเหตุไม่สำเร็จในหัวข้อ ‘ก่อเหตุสำเร็จ’ กับ ‘ก่อเหตุไม่สำเร็จ’ โดยให้บันทึกเป็นจำนวนนับ - ในกรณีก่อเหตุสำเร็จ ให้บันทึกข้อมูลรายละเอียดตามผนวก ข-1 ถึง ข-8 ตามประเภทความผิดที่พบ - ความผิดต่อชีวิตร่างกายการก่อเหตุสำเร็จหมายถึงได้มีการลงมือทำร้ายเหยื่อแล้ว - ความผิดต่อทรัพย์สินกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ทรัพย์สินจากเหยื่อ หรือได้บุกรุกเข้าไปในบ้านของเหยื่อแล้วแต่ยังไม่ได้ทรัพย์สิน หรือในกรณีปล้น จี้ ชิงทรัพย์ เมื่อได้มีการลงมือทำร้ายเหยื่อจนได้รับอันตรายแม้จะไม่ทันได้ทรัพย์สินไปก็ตาม - ความผิดทางเพศกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือล่วงละเมิดทางเพศอย่างใดอย่างหนึ่งกับเหยื่อกับเหยื่อแล้วแม้จะยังไม่ทันได้ร่วมประเวณีหรือแตะเนื้อต้องตัวก็ตาม - ความผิดหลอกลวงฉ้อโกงกรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือหลอกลวงเหยื่อจนหลงเชื่อหรือมีการส่งมอบทรัพย์สินให้ หากเป็นกรณีการส่งข้อความหรือหลอกลวงทางโทรศัพท์แต่เหยื่อไม่หลงเชื่อถือว่ามีการก่อเหตุแล้วให้นับเป็นจำนวนนับกรณีก่อเหตุไม่สำเร็จ - ความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีก่อเหตุสำเร็จหมายความว่าผู้ก่อเหตุได้ลงมือเข้าถึงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ของเหยื่อเป็นที่เรียบร้อยแล้วนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น มีการลักลอบนำข้อมูลไปจำหน่ายต่อ มีการเข้าถึงบัญชีไปหลอกลวงผู้อื่นหรือนำไปก่ออาชญากรรม มีการเรียกค่าไถ่ข้อมูล - กรณีล่วงรู้รหัสเวิร์ดบัญชีคอมพิวเตอร์ (เช่น บัญชี Facebook บัญชีธนาคาร) ถ้าสามารถสวมบัญชีมาใช้บัญชีแทนเหยื่อได้โดยถือเป็นความผิดคอมพิวเตอร์ แต่ถ้าเป็นการล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บโดยเจ้าของข้อมูล (บริษัท ห้างร้าน องค์กร ผู้รวบรวมและรักษาข้อมูล) โดยไม่ได้เอาบัญชีไปใช้นับเป็น ‘ล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล’ - กรณีการก่อเหตุคาบเกี่ยวต่อเนื่องให้พิจารณาว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ หากเป็นเหตุที่เกี่ยวข้องเป็นเหตุการณ์เดียวกัน (กรรมเดียว) ให้บันทึกเหตุในความผิดหลัก แต่หากเป็นคนละเหตุการณ์ (ต่างกรรมต่างวาระ) ให้แยกบันทึกเหตุเป็นคนละเหตุการณ์ ยกตัวอย่างเช่น - เหตุชิงทรัพย์หากมีการทำอันตรายต่อเหยื่อให้บันทึกจำแนกและบันทึกรายละเอียดในกลุ่มความผิดต่อทรัพย์สินไม่ใช่กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย - เหตุทะเลาะวิวาทไม่ได้มีเจตนาทำร้ายเพื่อเอาทรัพย์สินโดยตรงแต่ภายหลังจากทะเลาะวิวาทแล้วมีการเอาทรัพย์สินไปด้วยให้แยกเป็นเหตุทำร้ายร่างกายและความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นสองคดี (ต่างกรรมต่างวาระ) - เหตุข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเป็นความผิดทางเพศไม่ใช่กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย			

ลักษณะความผิด	ก่อเหตุไม่สำเร็จ (ครั้ง)	ก่อเหตุสำเร็จ (ครั้ง)	หมายเหตุ
- เหตุลักลอบเข้าบัญชีคอมพิวเตอร์ แล้วนำไปใช้หลอกลวงผู้อื่นหรือส่งภาพลามกอนาจารให้แยกเป็นความผิดอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เป็นเหตุการณ์หนึ่ง แล้วแยกกรณีที่น่าบัญชีไปใช้หลอกลวงผู้อื่นหรือก่อความผิดทางเพศเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง (ต่างกรรมต่างวาระ) - ล่วงรู้ข้อมูลบัตรเครดิตของผู้อื่นแล้วเอาไปซื้อสินค้าเป็นความผิดเรื่องล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลแต่ความผิดหลักคือหลอกลวงฉ้อโกงนับเป็นหลอกลวงฉ้อโกง			

อธิบายลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย	
ถูกฆ่า	มีบุคคลในครอบครัวเสียชีวิตจากการถูกผู้อื่นฆ่าโดยมุ่งจะเอาชีวิต เช่น ถูกยิง ถูกแทง
พยายามฆ่า	ถูกทำร้ายจากผู้อื่นในลักษณะมุ่งจะเอาชีวิต (เช่น ถูกยิง ถูกแทง) แต่ไม่เสียชีวิต
ก่อการร้าย	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่ทำให้เกิดความสะพรึงกลัวโดยหวังผลการเมือง เช่น วางระเบิดสถานที่สาธารณะ (เป็นได้ทั้งกรณีข่มขู่ไม่มีผู้ได้รับอันตราย และมีเจตนาทำอันตรายแก่คนหมู่มาก) ลอบฆ่าคนโดยไม่รู้จักกันมาก่อน (เช่น กรณีลอบยิงเจ้าหน้าที่หรือผู้ให้ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่) หรือก่อเหตุทำอันตรายคนจำนวนมากพร้อม ๆ กันโดยหวังผลทางการเมือง
วางเพลิง	ตกเป็นเหยื่อในเหตุเพลิงไหม้ที่มีผู้ก่อเหตุโดยตั้งใจทำให้เกิดเพลิงไหม้ ไม่ใช่อุบัติเหตุเพลิงไหม้
วางระเบิด	ตกเป็นเหยื่อเหตุวางระเบิดเพื่อทำร้ายบุคคล ในลักษณะของการก่อเหตุต่อบุคคล ไม่ใช่การก่อการร้าย ต้องเป็นการก่อเหตุโดยตั้งใจหรือวางแผนล่วงหน้าไม่นับรวมกรณีทะเลาะวิวาทแล้วมีการใช้วัตถุระเบิด
ข่มขู่ต่อสู้อยู่	ได้รับอันตรายจากเหตุทะเลาะวิวาท ต่อสู้กันในลักษณะเป็นกลุ่ม จนเกิดความวุ่นวายไม่รู้ว่ใครทำร้ายใคร
ทะเลาะวิวาท	ตกเป็นเหยื่อจากเหตุทำร้ายกันด้วยความโกรธเคืองหรือทะเลาะมีปากเสียงกัน จนถึงกับลงไม้ลงมือ (ต้องถึงกับลงมือทำร้าย แม้มีปากเสียงกัน ยังไม่นับเป็นเหตุทะเลาะวิวาทในความหมายนี้)
ความรุนแรงในครอบครัว	ตกเป็นเหยื่อเหตุทะเลาะวิวาทที่ก่อเหตุโดยบุคคลในครอบครัวหรือคนที่อยู่บ้านเดียวกัน
วางยาพิษ	ตกเป็นเหยื่อการทำร้ายด้วยการวางยาพิษหรือสารอันตราย (เช่น ไซยาไนด์)
ลักพาตัว	ถูกเอาตัวเด็กไปจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาจเป็นได้ทั้งเรียกค่าไถ่หรือโดยญาติหรือพ่อแม่อีกฝั่ง (กรณีเลิกราหรือทะเลาะกัน)
กลุ่ม 2 ข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)	
ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตราย	ถูกขู่ว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย อาจเป็นแค่การขู่ไม่จำเป็นต้องบังคับให้ยอมตาม

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	ถูกขู่ให้ตกใจกลัวโดยคำขู่เป็นเรื่องอื่น (ไม่ได้ขู่จะทำร้าย หากขู่ว่าจะทำร้ายจะเป็น ‘ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตราย’)
หน่วงเหนี่ยวกักขัง	ถูกเอาตัวไปขัง หรือถูกล่ามไว้ไม่สามารถออกไปไหนได้ ซึ่งรวมถึงการยึดเอกสารหนังสือเดินทางเพื่อใช้เป็นข้อต่อรองด้วย
ข่มขู่รังแกให้ได้รับความอับอาย	การกระทำใด ๆ ที่ใช้ความก้าวร้าวรุนแรง ด่าทอ หรือทำให้ได้รับความอับอาย แต่ไม่ถึงกับมีการทำร้ายร่างกาย และไม่ใช้ลักษณะคุกคามทางเพศ (หากเป็นการคุกคามทางเพศจะเป็นความผิดทางเพศในกลุ่มที่ 3)
ความผิดต่อเสรีภาพ	ถูกบังคับให้จำยอมทำตามผู้ก่อเหตุในกรณีอื่นๆ หากบังคับโดยข่มขู่ถือเป็นกรณี ‘ข่มขู่คุกคาม’ แต่ถ้าใช้วิธีอื่นให้ยอมตามโดยไม่สมัครใจจึงเข้าความผิดต่อเสรีภาพ (แต่หากเป็นกรณีข่มขู่จะทำอันตรายเพื่อแลกกับเงินหรือประโยชน์ทางทรัพย์สินเป็น ‘กรรโชกทรัพย์’ หรือข่มขู่จะเปิดเผยความลับแลกกับเงินเป็น ‘รีดเอาทรัพย์’ ถือเป็นความผิดต่อทรัพย์สิน)
กลุ่มที่ 3 อุบัติเหตุ	
อุบัติเหตุจราจร	เป็นผู้ประสบเหตุจากอุบัติเหตุจราจรซึ่งได้รับความเสียหายหรือได้รับอันตรายจากเหตุที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ก่อเหตุที่กระทำโดยประมาทหรือตกเป็นเหยื่อกระทำโดยประมาท
อุบัติเหตุอื่น ๆ	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้อื่นจากอุบัติเหตุอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการขับขียานพาหนะ (เช่น อุบัติเหตุในที่ทำงาน ประมาทเลินเล่อในการดูแลเด็กเล็กจนเกิดอันตราย)
กลุ่ม 4 ความผิดต่อทรัพย์สิน	
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	ถูกทำร้ายเพื่อให้ได้เอาทรัพย์ หรือข่มขู่ต่อหน้าว่าทำอันตรายให้ส่งมอบทรัพย์สินให้ เช่น ถูกปืนจี้ ถูกมีดจี้ จะรุมทำร้ายหากไม่ได้ทรัพย์สิน มีลักษณะต่าง ๆ เช่น ปล้นจี้ในท้องถนน โจรเข้ามาปล้นบ้าน ปล้นชิงเอารถ ปล้นคนขับแท็กซี่ นักเรียนถูกนักเลงข่มขู่ให้จ่ายเงิน (ปล้นหมายความว่าผู้ก่อเหตุ 3 คน ขึ้นไป)
วิ่งราวทรัพย์	ถูกเอาทรัพย์ไปโดยฉกฉวยซึ่งหน้าหมายถึงต่อหน้าต่อตา (เอาไปด้วยความรวดเร็วจนไม่ทันขัดขืน ไม่ได้ข่มขู่ ถ้าข่มขู่จะเข้าปล้น จี้ ชิงทรัพย์)
ล้วงกระเป๋า	ตกเป็นเหยื่อแอบลักทรัพย์ในกระเป๋าที่พกติดตัวโดยเจ้าทรัพย์ไม่รู้ตัว กรีดกระเป๋า
ลักทรัพย์	ตกเป็นเหยื่อถูกขโมย ย่องเบา หรือตกเป็นเหยื่อแอบลักทรัพย์ที่พกติดตัวโดยเจ้าทรัพย์ไม่รู้ตัว หรือ การลักทรัพย์มีลักษณะต่างๆ เช่น ลักทรัพย์ในบ้านเรือนที่พักอาศัย ลักทรัพย์ในสถานที่ราชการ ลักเครื่องมือเกษตร ลักรถ ล้วงกระเป๋า
รีดเอาทรัพย์	ถูกข่มขู่จะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็กเมล ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น (ต้องแลกกับทรัพย์สิน ไม่งั้นจะเป็นข่มขู่คุกคามหรือความผิดต่อเสรีภาพ)
กรรโชกทรัพย์	ถูกขู่เชิญจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์สิน (ต้องแลกกับทรัพย์สิน ไม่งั้นจะเป็นข่มขู่คุกคามหรือความผิดต่อเสรีภาพ)

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
เรียกเก็บค่าคุ้มครอง	ถูกเรียกเก็บเงินหรือทรัพย์สินเป็นค่าคุ้มครองโดยชู้ว่าหากไม่ให้จะทำอันตราย หรือไม่ให้ประกอบการค้าขายหรือประกอบอาชีพ
ทำให้เสียทรัพย์	ถูกผู้อื่นทำลายทรัพย์สินโดยเจตนา
บุกรุก	มีผู้บุกรุกเข้ามาในบ้านโดยมีเจตนาร้าย หรือมีผู้เข้าครอบครองที่ดินของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต (รวมกรณีบุกรุกเข้ามาโดยไม่ทราบสาเหตุหรือไม่ทราบเจตนา รวมถึงกรณีเข้ามาเพื่อลักทรัพย์หรือทำร้ายแต่ยังไม่ได้ลงมือ)
กลุ่ม 5 ความผิดทางเพศ	
ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยผู้ก่อเหตุใช้กำลังบังคับ
ข่มขืนขณะมีนเมา	ตกเป็นเหยื่อมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมเนื่องจากอยู่ในภาวะมีนเมาจนไม่สามารถขัดขืนได้
ข่มขืนด้วยการขู่เชิญให้ยินยอมตาม	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยผู้ก่อเหตุไม่ได้ใช้กำลังบังคับแต่บังคับด้วยวิธีอื่น เช่น ข่มขู่แบล็กเมล บังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยแลกกับความช่วยเหลือ ข่มขู่จะทำอันตรายต่อตนหรือครอบครัว เป็นต้น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง)
ถูกรุมโทรม	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมโดยผู้ก่อเหตุมีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
ทารุณทางเพศ	ใช้กำลังบังคับในลักษณะรุนแรงหรือเป็นการทารุณเพื่อบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ เช่น มีการทำร้ายร่างกายหรือทำให้เกิดอันตรายอย่างรุนแรง จงใจสร้างความเจ็บปวด มีการกักขังหรือทรมาน หรือกระทำการอันวิธิตารุณร้ายแรง
อนาจาร	ถูกเนื้อต้องตัวในทางเพศโดยเหยื่อไม่ยินยอม (กอด จูบ ลูบ คลำ เปลื้องผ้า)
สื่อลามกอนาจาร	เผยแพร่ข้อความ รูปภาพ หรือวิดีโอทางเพศของเหยื่อหรือมีการส่งต่อโดยไม่ได้รับความยินยอม หรือเหยื่อกับนักภาพ วิดีโอทางเพศ หรือสื่อต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นสื่อลามกอนาจาร
ล่อลวงเด็ก	ล่อลวงเด็กไปเพื่อการอนาจารหรือเพื่อการค้าประเวณี และรวมถึงเฝ้าดู ลอบติดตาม เข้าหา เอาอกเอาใจ เพื่อการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก
พุดจาโลนลาม	มีผู้ใช้วาจาโดยมีเนื้อหาทางเพศต่อเหยื่อ
แอบมอง	ลอบแอบมองจนเหยื่อรู้สึกไม่สบายใจ
สะกดรอย/ลอบติดตาม	ถูกสะกดรอย หรือลอบติดตาม โดยเชื่อว่ามิเจตนาในทางเพศ จนเหยื่อรู้สึกไม่สบายใจ
คุกคามทางเพศ	มีผู้กระทำการใด ๆ อันเป็นการคุกคามทางเพศอันทำให้เกิดความอับอาย เกรงกลัว หรือไม่สบายใจ เช่น ส่งข้อความหรือภาพลามกอนาจารหรือข้อเสนอทางเพศ เผยแพร่ภาพลามกอนาจารของเหยื่อ วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกาย ข่มขู่ว่าจะล่วงละเมิดทางเพศแต่ไม่ได้กระทำของก้านลทางเพศที่ไม่ต้องการ แก้วผ้าต่อหน้า เป็นต้น
กลุ่ม 6 ฉ้อโกง หลอกลวง	
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	ถูกนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบ เช่น ลักลอบเอาข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า เอาสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดโทรศัพท์

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
ใช้เงินปลอม	ตกเป็นเหยื่อมีผู้ใช้เงินปลอมมาชำระหนี้/ซื้อขายสินค้า
หลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน	หลอกลวงให้ผู้เสียหายโอนทรัพย์สินไป โดยสัญญาว่าจะได้รับ “ผลกำไร” หรือ “ผลตอบแทน” ที่สูงกว่าปกติในระยะเวลาอันสั้น แต่สุดท้ายมีเจตนาที่จะไม่คืนเงินลงทุนหรือผลตอบแทนนั้น
หลอกลวงด้านสินค้าและบริการ	การหลอกลวงโดยใช้ “ธุรกรรมการค้า” ในชีวิตประจำวัน โดยคนร้ายมีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง (เช่น ไม่ส่งของ ส่งของไม่ตรงปก) หรือสร้างภาระผูกพันในการชำระค่าบริการที่ไม่มีอยู่จริงขึ้นมา (เช่น ค่าปรับ ค่าธรรมเนียม) เพื่อให้ได้ไปซึ่งทรัพย์สินของผู้เสียหาย
หลอกลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น	การหลอกลวงโดยอ้างให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นบุคคลอื่น หรือสวมรอยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นบังหน้าแล้วใช้ความน่าเชื่อถือ ความไว้วางใจ หรือความกลัว สร้างเรื่องราวหลอกลวงให้ผู้เสียหายส่งมอบทรัพย์สินให้ เช่น หลอกเป็นคนรู้จัก โรแมนติกสแกมแสดงตนเป็นเจ้าของหน้าที่
หลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น	หลอกลวงโดยคนร้าย “เสนอผลประโยชน์” ในรูปแบบต่าง ๆ (เช่น งาน รางวัล เงินกู้) เพื่อเป็นเหยื่อล่อและตั้งเงื่อนไขให้ผู้เสียหายต้อง “ชำระเงินล่วงหน้า ก่อนที่จะได้รับผลประโยชน์นั้น โดยคนร้ายมีเจตนาที่จะไม่มอบผลประโยชน์นั้นให้ตามที่เสนอ
หลอกลวงฉ้อโกงอื่นๆ	ถูกทำให้หลงเชื่อให้ทรัพย์สินคนร้ายโดยวิธีการต่างๆ ในวิธีอื่น
ความผิดเกี่ยวกับเล่นแชร์	โกงแชร์โดยตามกฎหมายไทยคือการโกงแชร์ที่ท้าวแชร์จัดตั้งวงแชร์เกิน 3 วง หรือมีสมาชิกเกิน 30 คน ทุนกองกลางรวมกว่า 300,000 บาทต่อวง หรือมีการโฆษณาชักชวนบุคคลทั่วไป
ล่อลวงให้มาเล่นพนัน	ตกเป็นเหยื่อถูกล่อลวงหรือเชิญชวนให้มาเล่นพนัน หรือถูกเชิญชวนจากโฆษณาการพนันในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผิดกฎหมาย เช่น เว็บพนัน สลากออนไลน์
ยักยอกทรัพย์สิน	มีผู้เบียดบังเอาทรัพย์สินที่อนุญาตให้อยู่ในครอบครองไปโดยมิชอบ เช่น ลูกจ้างยักยอกอุปกรณ์/เครื่องมือ/พาหนะ ที่ใช้ในการทำงาน ลูกจ้างยักยอกเงินที่ได้จากการค้าขายหรือเก็บเงินจากลูกค้า เอาของที่ยืมไปขายหรือไปจำหน่าย
เงินกู้ยืมกระบับ	ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้ยืมกระบับให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้
หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร	มีผู้หลอกลวงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารหรือบัญชีทางการเงินแล้วนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมหรือใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)
กลุ่ม 7 อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	
ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบขององค์กรโดยมิชอบ
ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือเป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
ล่วงรู้รหัสเวิร์ดบัญชีคอมพิวเตอร์แล้วนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย	ถูกขโมยรหัสเวิร์ดหรือมีผู้ล่วงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีคอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ แล้วมีการนำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบให้ได้รับความเสียหาย หรือมีการนำไปแอบอ้างบัญชีในทางมิชอบ
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์อื่น	ถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบในกรณีอื่น ๆ
ถูกล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล	ถูกนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบหรือโดยไม่ได้รับอนุญาต (เว้นแต่การดำเนินการโดยเจ้าพนักงานตามกฎหมาย)

แบบสอบถาม ข.-1

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดชีวิตและร่างกาย

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ

☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....
.....
.....

2.2 ลักษณะพฤติการณ์การกระทำผิด

ฆ่าผู้อื่น(01)/พยายามฆ่า(02)/ทำร้ายร่างกาย(03)

☐ (1) ทะเลาะวิวาท

☐ (2) ชุลมุนต่อสู้ (เหตุเกิดชุลมุนไม่ทราบว่าเป็นผู้ทำร้ายแน่)

☐ (3) ลอบฆ่า/ลอบทำร้าย

☐ (4) วางยาพิษ

☐ (5) ความรุนแรงในครอบครัว (เป็นเรื่องภายในครอบครัว (เช่น สามีทำร้ายภรรยา ผู้ปกครองทำร้ายเด็ก และรวมถึงบุตรหลานทำร้ายคนในครอบครัวด้วย)

☐ (6) การลงโทษโดยครูหรือผู้ดูแลรุนแรงเกินกว่าเหตุ (ไม่ได้มีเจตนาทำร้ายโดยตรง)

☐ (7) การทำร้ายโดยครูหรือผู้ดูแล (มีเจตนาทำร้ายโดยตรง)

ก่อการร้าย (04)

☐ (8) ชุมนุมตีหน่วยทหาร/ตำรวจ ลอบทำร้ายเจ้าหน้าที่

☐ (9) ลอบสังหารประชาชน

☐ (10) ถูกหลอกลวงจากการก่อวินาศกรรม (เช่น ลอบวางเพลิง ลอบวางระเบิด ทำลายสถานที่ราชการ หรือในที่สาธารณะ

ลักพาตัว (05)

☐ (11) ลักพาตัว

อื่น ๆ (06)

☐ (12) อื่น ๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- ☐ (1) บิดา/มารดา ☐ (2) ผู้ปกครอง ☐ (3) สามี ☐ (4) ภรรยา ☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- ☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ☐ (7) ลูกหลาน
- ☐ (8) พี่น้อง ☐ (9) เครือญาติ
- ☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง ☐ (11) เพื่อน
- ☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน ☐ (13) เพื่อนร่วมงาน
- ☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... ☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- ☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- ☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

- ☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- ☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- ☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สวณเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- ☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- ☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- ☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- ☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- ☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3.3 อาวุธที่ใช้

- ☐ (1) เป็นการทำร้ายโดยไม่ใช้อาวุธ (เช่น ชกต่อย ตบ เตะ ผลักอย่างรุนแรง ดึง ลากหรือ กระทบ จับหัวกระแทก ปีบคอ รัดคอ ฯลฯ)
- ☐ (2) ปืน
- ☐ (3) มีด
- ☐ (4) วัตถุระเบิด
- ☐ (5) ทำร้ายโดยการจุดไฟเผาหรือวางเพลิง
- ☐ (6) วางยาพิษ
- ☐ (7) ขว้างปาของแข็งใส่ ทุบตีด้วยของแข็ง (เช่น ไม้ ก้อนหิน ฯลฯ)
- ☐ (8) เชือกหรือวัสดุอื่นใกล้เคียง (ปีบคอ รัดคอ โดยใช้อาวุธ)
- ☐ (9) อื่น ๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- ☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชนหรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- ☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- ☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- ☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- ☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- ☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้ความช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- ☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- ☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- ☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- ☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- ☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- ☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน
- ☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- ☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ☐ (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- ☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- ☐ (4) พอใจมาก ☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจากผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์สิน)

- (4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (10) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการบำบัดทางจิตหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....
- ☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-2

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดต่อทรัพย์

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ ☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2.2 ลักษณะการก่อเหตุ

ปล้น จี้ ขิงทรัพย์ (01)

- ☐ (1) ปล้น จี้ ขิงทรัพย์ในที่สาธารณะ
- ☐ (2) ปล้น จี้ ขิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล
- ☐ (3) ปล้นชิงสินค้า
- ☐ (4) ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์
- ☐ (5) ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร

วิ่งราวทรัพย์ (02)

- ☐ (6) วิ่งราวทรัพย์

ลักทรัพย์ (03)

- ☐ (7) ล้วงกระเป๋า
- ☐ (8) ลักทรัพย์สถานประกอบการ
- ☐ (9) ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)
- ☐ (10) ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร
- ☐ (11) ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย
- ☐ (12) ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ

ริดเอาทรัพย์ (04)

- ☐ (13) ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็กเมล ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น เพื่อแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สินหรือผลประโยชน์อื่นใด

กรรโชกทรัพย์ (05)

- ☐ (14) กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์)
- ☐ (15) เรียกเก็บค่าคุ้มครอง

ทำให้เสียทรัพย์ (06)

- ☐ (16) ทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)

บุกรุก (07)

- ☐ (17) บุกรุกเข้ามาในบ้าน/ที่พักอาศัย/ที่ทำงานโดยไม่ทราบเจตนา
- ☐ (18) บุกรุกเข้ามาในบ้าน/ที่พักอาศัย/ที่ทำงานโดยมีเจตนาเข้ามาทำร้าย ทะเลาะวิวาท หรือด่าทอ (แต่ไม่ได้ลงทำร้ายร่างกาย)
- ☐ (19) บุกรุกที่ดินโดยมีเจตนายึดเอาหรือถือครองทรัพย์สิน

อื่น ๆ (08)

- ☐ (20) อื่น ๆ โปรดระบุ

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- ☐ (1) บิดา/มารดา ☐ (2) ผู้ปกครอง ☐ (3) สามี ☐ (4) ภรรยา ☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- ☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ☐ (7) ลูกหลาน
- ☐ (8) พี่น้อง ☐ (9) เครือญาติ
- ☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง ☐ (11) เพื่อน
- ☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน ☐ (13) เพื่อนร่วมงาน
- ☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... ☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- ☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำความผิด)

- ☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

- ☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- ☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- ☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่ส่งมอบเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- ☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- ☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- ☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- ☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- ☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- ☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์

☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- ☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- ☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- ☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- ☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- ☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- ☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- ☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- ☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- ☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- ☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน
- ☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- ☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ☐ (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- ☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

☐ (4) พอใจมาก	☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย	☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม จาก ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก

☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (3) พอใจปานกลาง

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก

☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (3) พอใจปานกลาง

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก

☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (3) พอใจปานกลาง

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

☐ (1) ใช่

☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์สิน)

- (4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (8) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (9) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการบำบัดทางจิตหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....
- ☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-3

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดทางเพศ

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ ☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2.2 ลักษณะการก่อเหตุ

(1) ความรุนแรงทางเพศ (Sexual Violence)

พยายามข่มขืน (11)

☐ (1.1) พยายามบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยข่มขู่ว่าจะทำอันตราย ใช้กำลังบังคับ หรือทำร้าย แต่ไม่เกิดเหตุการณ์ขึ้นโดยเหยื่อขัดขืนหรือสามารถช่วยเหลือตนเองได้

ข่มขืน (12)

☐ (1.2) ข่มขืนหรือถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ โดยข่มขู่ว่าจะทำอันตราย ใช้กำลังบังคับ กักขัง หรือทำร้ายร่างกาย

☐ (1.3) ข่มขืนขณะมีเมามา

☐ (1.4) ถูกข่มขืนโดยมีผู้ก่อเหตุตั้งแต่สองคนขึ้นไป

☐ (1.5) ถูกบังคับ ข่มขู่ หรือแบล็กเมลให้มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น บังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยแลกกับความช่วยเหลือ เป็นต้น (ไม่ได้ใช้กำลังบังคับโดยตรง)

☐ (1.6) ถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการ เพราะกลัวสิ่งที่อาจเกิดขึ้นหากปฏิเสธ เช่น ข่มขู่ว่าจะทำอันตรายต่อตนหรือครอบครัว

ทารุณกรรมทางเพศ (13)

☐ (1.7) ทารุณกรรมทางเพศ ใช้กำลังบังคับในลักษณะรุนแรงหรือเป็นการทารุณเพื่อบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ เช่น มีการทำร้ายร่างกายหรือทำให้เกิดอันตรายอย่างรุนแรง จงใจสร้างความเจ็บปวด มีการกักขังหรือทรมาน หรือกระทำการอันวิบัติการน่ารังเกียจ

มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก (14)

☐ (1.8) เด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีถูกล่วงละเมิดมีเพศสัมพันธ์แม้เด็กจะยินยอมก็ตาม

อนาจาร (15)

☐ (1.9) กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว กอด จูบ ลูบ คลำ หรือเปลื้องผ้าเหยื่อ)

☐ (1.10) กระทำอนาจารเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีแม้เด็กจะยินยอม

ความรุนแรงทางเพศอื่น (16)

- ☐ (1.11) มีคนทำหรือบังคับให้ท่านกระทำในลักษณะทางเพศที่ทำให้เสื่อมเสียหรืออับอาย
- ☐ (1.12) เผยแพร่ข้อความ รูปภาพ หรือวิดีโอทางเพศของเหยื่อหรือมีการส่งต่อโดยไม่ได้รับความยินยอม
- ☐ (1.13) เหยื่อถูกบันทึกภาพ วิดีโอทางเพศ หรือสื่อต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นสื่อลามกอนาจาร
- ☐ (1.14) เหยื่อถูกบันทึกภาพ วิดีโอทางเพศ หรือสื่อต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นสื่อลามกอนาจาร แล้วถูกนำไปจำหน่ายหรือเผยแพร่เพื่อการค้า

ล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (17)

- ☐ (1.15) เหยื่อถูกบันทึกภาพ วิดีโอทางเพศ หรือสื่อต่าง ๆ ของเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีที่มีลักษณะเป็นสื่อลามกอนาจาร หรือถูกนำไปจำหน่ายหรือเผยแพร่เพื่อการค้า
- ☐ (1.16) ล่อลวงเด็กไปเพื่อการอนาจารหรือเพื่อการค้าประเวณี
- ☐ (1.17) ฝ้าคุ ลอบติดตาม เข้าหา เอาอกเอาใจ เพื่อการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (Grooming)

(2) คุกคามทางเพศ (Sexual Harassment)

พุดจาละลาม (21)

- ☐ (2.1) พุดจาละลาม

คุกคามทางเพศ (22)

- ☐ (2.2) ได้รับข้อเสนอทางเพศหรือขอมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ต้องการ แต่ไม่ถึงกับเป็นการบังคับ
- ☐ (2.3) ได้รับข้อความ อีเมล หรือการโทรศัพท์ ในทางเพศ
- ☐ (2.4) มีผู้วิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในทางเพศเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาหรือร่างกาย
- ☐ (2.5) มีผู้ข่มขู่ว่าจะล่วงละเมิดทางเพศ (แต่ไม่ได้ลงมือ) เช่น ข่มขู่ว่าจะข่มขืน หรือขู่ว่าจะทำให้ตั้งครรรภ์
- ☐ (2.6) ได้รับของกำนัลในทางเพศที่ไม่ต้องการ เช่น ของเล่นทางเพศ สื่อลามกอนาจาร ชุดชั้นใน
- ☐ (2.7) ลอบแอบมอง
- ☐ (2.8) มีผู้เปลือยกายหรือเปิดเผยร่างกายในทางเพศต่อหน้าเหยื่อ

สะกดรอย/ลอบติดตาม (23)

- ☐ (2.9) สะกดรอย/ ลอบติดตาม โดยเชื่อว่ามีวัตถุประสงค์ในเรื่องเพศ

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- ☐ (1) บิดา/มารดา ☐ (2) ผู้ปกครอง ☐ (3) สามิ ☐ (4) ภรรยา ☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- ☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ☐ (7) ลูกหลาน
- ☐ (8) พี่น้อง ☐ (9) เครือญาติ
- ☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง ☐ (11) เพื่อน
- ☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน ☐ (13) เพื่อนร่วมงาน
- ☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... ☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง

☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำความผิด)

☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว

☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ

☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สวณเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ

☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ

☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ

☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ

☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่

☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

☐ (1) ไม่มี

☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์

☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย

☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย

☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำความผิด

☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน

☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำความผิดได้

☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำความผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง

☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง

☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำความผิด

☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง

☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำความผิด (เนื่องจากผู้กระทำความผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)

☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล

- ☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- ☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน
- ☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- ☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ☐ (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- ☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- ☐ (4) พอใจมาก ☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม จาก ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

☐ (1) ใช่

☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)
- (4) ในบางความผิดตามกฎหมายแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (10) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการรักษาทางจิตหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....
- ☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-4

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมการฉ้อโกงหลอกลวง

รหัสแบบสอบถาม
รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ ☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....
.....
.....

2.2 ลักษณะการกระทำผิดเป็นอย่างไร

แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (01)

- ☐ 1) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบ เช่น ลักลอบเอาข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า นำสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดโทรศัพท์หรือบัญชีธนาคารนำไปขอกู้เงิน
- ☐ (2) ถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ล่วงรู้พาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีทางการเงิน (เช่น บัญชีหุ้น บัญชีธนาคาร) หรือนำเอกสารส่วนตัวไปใช้แล้วถอนหรือโอนทรัพย์สินออกจากบัญชี
- ☐ (3) หลอกลวงโดยส่งลิงค์ให้เข้าบัญชีการเงินหรือส่งรหัสผ่านเพื่อถอนเงินจากบัญชี หรือลักลอบเบิกเงินสดจากบัญชีธนาคารโดยที่เจ้าของบัญชีไม่ทราบ/ไม่ยินยอม

ใช้เงินปลอม (02)

- ☐ (4) ตกเป็นเหยื่อ มีผู้ใช้เงินปลอมมาชำระหนี้/ซื้อขายสินค้า

หลอกลวงด้านการเงินและการลงทุน (03)

- ☐ (5) ถูกหลอกลวงทำธุรกิจที่มีผลตอบแทนจำนวนมากที่ไม่มีอยู่จริง
- ☐ (6) หลอกลวงให้ร่วมลงทุน ซื้อหุ้น/หน่วยลงทุน หรือซื้อขายสินค้าในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง
- ☐ (7) หลอกระดมทุนที่เน้นการหาสมาชิกใหม่มาจ่ายให้สมาชิกเก่า โดยอาจมีสินค้า/บริการบังหน้าหรือไม่ก็ได้ (แชร์ลูกโซ่)

หลอกลวงด้านสินค้าและบริการ (04)

- ☐ (8) หลอกขายสินค้าปลอม
- ☐ (9) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา
- ☐ (10) มีพัสดุที่ตนเองไม่ได้สั่งมาส่งที่บ้านในรูปแบบเก็บเงินปลายทาง (COD)

หลอกลวงโดยการแอบอ้างบุคคลอื่น (05)

- ☐ (11) หลอกลวงให้รัก (Romance Scam) แล้วใช้กลลวงให้เหยื่อส่งมอบทรัพย์สิน เช่น หลอกให้ลงทุน หลอกว่าจะส่งของขวัญแต่มีค่าดำเนินการ สร้างความสัมพันธ์จนเหยื่อ

หลงเชื่อจนยอมส่งภาพลับคลิปลับแล้วถูกข่มขู่เรียกเงิน (ถ้าเป็นกรณีมีตัวตนจริงเป็นความผิดต่อทรัพย์สิน ถ้าเอาภาพลับคลิปลับไปจำหน่ายไม่ได้เรียกเงินจากผู้เสียหายโดยตรงเป็นความผิดทางเพศ)

- ☐ (12) แอบอ้างเป็นบุคคลใกล้ชิด แล้วชักมาขอยืมเงิน โดยอาจมีการแลกข้อมูลบัญชีของผู้ใกล้ชิด สร้างบัญชีปลอม แอบอ้างการสื่อสารทางเสียงหรือส่งข้อความ (กรณีหลอกลวงฉ้อโกง เป็นกรณีที่ฝ่ายผู้เสียหายถูกหลอกให้ส่งเงินให้ ถ้าเป็นกรณีฝ่ายเจ้าของบัญชีถูกแลกข้อมูลทางบัญชีเป็นความผิดทางคอมพิวเตอร์)
- ☐ (13) แอบอ้างเป็นผู้มีอำนาจ (เช่น ตำรวจ เจ้าหน้าที่กรมสอบสวนคดีพิเศษ เจ้าหน้าที่ ปปง. เจ้าหน้าที่ปราชญ์) แล้วขู่ให้เกรงกลัว ข่มขู่เรียกเงิน หรือหลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีมาตรวจสอบ เช่น โทรขู่ว่าพัวพันคดีร้ายแรง พัวพันการฟอกเงิน พัวพันการค้ายาเสพติด แล้วให้โอนเงินมาตรวจสอบ ข่มขู่ให้จ่ายเงินเพื่อแลกกับการไม่จับกุม เป็นต้น
- ☐ (14) แอบอ้างเป็นผู้มีหน้าที่หรือผู้บริหารในองค์กร บริษัททำให้คนในองค์กรหลงเชื่อโอนเงิน
- ☐ (15) แอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่แจ้งว่าสามารถคืนเงินที่เคยถูกโกงไปให้ แต่ต้องจ่ายดำเนินการหรือค่าธรรมเนียมก่อน (หลอกเหยื่อซ้ำ)

หลอกลวงด้านการจ้างงานและผลประโยชน์อื่น (06)

- ☐ (16) หลอกไปทำงานต่างประเทศโดยเรียกเก็บค่าบริการแล้วเอาเงินหนีไปโดยไม่ส่งไปทำงาน
- ☐ (17) หลอกลวงให้ทำงานให้โดยเจตนาไม่จ่ายค่าจ้าง
- ☐ (18) หลอกลวงว่าจะช่วยให้เข้าทำงานได้/สอบเข้าได้
- ☐ (19) หลอกลวงให้จ่ายค่าธรรมเนียมในการสมัครงาน หรือให้จ่ายค่าสมัครสมาชิกเพื่อให้ทำงาน
- ☐ (20) หลอกลวงให้จ่ายเงินเพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือได้รับสิทธิพิเศษ
- ☐ (21) หลอกลวงว่าถูกรางวัลโดยขอเก็บค่าดำเนินการล่วงหน้า
- ☐ (22) หลอกเข้าร่วมโครงการรัฐ หรือสวัสดิการของรัฐ แล้วโกงเงินหรือเรียกเก็บค่าบริการ
- ☐ (23) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน เช่น ตกทอง หลอกขายสลากกินแบ่งถูกรางวัลปลอม
- ☐ (24) หลอกให้กู้เงินโดยแอบอ้างเป็นสถาบันการเงิน บริการให้กู้เงิน

หลอกลวงฉ้อโกงอื่นๆ (07)

- ☐ (25) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ
- ☐ (26) แอบอ้างเป็นหน่วยงานหรือองค์กรการกุศล มาเรียไรเงินบริจาค

ความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์ (08)

- ☐ (27) โกงแชร์วงใหญ่เกินกฎหมายกำหนดหรือเป็นความผิดเกี่ยวกับการเล่นแชร์

ล่อลวงให้มาเล่นพนัน (09)

- ☐ (28) ถูกล่อลวงหรือเชิญชวนให้มาเล่นพนัน หรือถูกเชิญชวนจากโฆษณาการพนันในรูปแบบต่างๆ ที่ผิดกฎหมาย เช่น เว็บพนัน สลากออนไลน์

ยกยอกทรัพย์ (10)

- ☐ (29) มีผู้เบียดบังเอาทรัพย์สินที่อนุญาตให้อยู่ในครอบครองไปโดยมิชอบ เช่น ลูกจ้างยกยอกอุปกรณ์/เครื่องมือ/พาหนะ ที่ใช้ในการทำงาน ลูกจ้างยกยอกเงินที่ได้จากการค้าขายหรือเก็บเงินจากลูกค้า เอาของที่ยืมไปขายหรือไปจำหน่าย

เงินกู้ยืมกระบับ (11)

- ☐ (30) ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้ยืมกระบับให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้

หลอกให้เปิดบัญชีธนาคาร (12)

- ☐ (31) มีผู้หลอกลวงหรือว่าจ้างให้เปิดบัญชีธนาคารหรือบัญชีทางการเงินแล้วนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมหรือใช้ในทางมิชอบ (บัญชีม้า)

ความผิดอื่นๆ (13)

- ☐ (32) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวไว้ โปรดระบุ

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

☐ (1) บิดา/มารดา	☐ (2) ผู้ปกครอง	☐ (3) สามี
☐ (4) ภรรยา	☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น	☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน
☐ (7) ลูกหลาน	☐ (8) พี่น้อง	☐ (9) เครือญาติ
☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	☐ (11) เพื่อน	
☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	☐ (13) เพื่อนร่วมงาน	
☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ).....	☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	
☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)		
☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ		

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

- ☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- ☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- ☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สว่นเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- ☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- ☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- ☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- ☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- ☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3.3 ความผิดที่เกิดขึ้นเป็นอาชญากรรมทางเทคโนโลยีหรือไม่

- ☐ (1) เป็นการก่อเหตุโดยตรงแบบเผชิญหน้า ไม่ได้เป็นอาชญากรรมทางเทคโนโลยี
- ☐ (2) คนร้ายได้ใช้เทคนิควิธีการในการเข้าควบคุมบัญชีในระบบคอมพิวเตอร์ (เช่น บัญชี Banking Online กระเป๋าเงินอิเล็กทรอนิกส์) โดยอาจเป็นการใช้เพื่อถอนหรือโอนเงินหรือทรัพย์สินจากบัญชีของเหยื่อโดยตรง
- ☐ (3) คนร้ายได้ใช้เทคนิควิธีการในการเข้าควบคุมบัญชีในระบบคอมพิวเตอร์ (เช่น บัญชี Social Media Facebook Twitter) โดยใช้บัญชีในการหลอกลวงเหยื่อ หรือสร้างบัญชีปลอมเพื่อหลอกลวงเหยื่อ
- ☐ (4) คนร้ายใช้ช่องทางอินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงเหยื่อหรือใช้ในการหลอกลวงเหยื่อ
- ☐ (5) คนร้ายหลอกลวงเหยื่อผ่าน Platform ทางเทคโนโลยี เช่น สร้าง application สำหรับหลอกลวงเหยื่อ สร้างเว็บไซต์ธุรกิจที่น่าเชื่อถือ สร้าง Platform สำหรับการลงทุน/ซื้อขายสินทรัพย์/แลกเปลี่ยนเงินตรา สร้างร้านค้าปลอมใน social media เป็นต้น
- ☐ (6) คนร้ายเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการสร้างตัวตนปลอม หรือผลิตสื่อที่ใช้ในการหลอกลวง เช่น ใช้ AI สร้างตัวตนของเจ้าหน้าที่ สร้างตัวตนทางอินเทอร์เน็ตให้หลงรัก เป็นต้น

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์

- ☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- ☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- ☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- ☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- ☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- ☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- ☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- ☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)

- ☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- ☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- ☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน
- ☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีได้
- ☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ☐ (17) ผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- ☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- ☐ (4) พอใจมาก
- ☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจากผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก
- ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก
- ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก
- ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหี่ยวอาชญากรรมหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- ☐ (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหี่ยวเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหี่ยวซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- ☐ (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- ☐ (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าสูญเสียบุคคลหรือทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์สิน)
- ☐ (4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจหรือทรัพย์สินกับเหี่ยวอาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอต่ไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (8) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (9) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการบำบัดทางจิตหรือไม่

☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....

☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

☐ (1) ไม่มี

☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท

☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท

☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท

☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท

☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท

☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท

☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท

☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-5

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดข่มขู่คุกคามหรือข่มเหงรังแก (Physical Harassment)

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ ☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2.2 ลักษณะพฤติการณ์การกระทำผิด

ข่มขู่คุกคาม (01)

- ☐ (1) ข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือทำอันตรายโดยมีเจตนาทำให้ตกใจกลัว (เป็นเพียงการข่มขู่ให้ตกใจไม่ได้ บังคับขู่เช็กบังคับให้ยอมทำตามในเรื่องใด ๆ โดยไม่สมัครใจ)
- ☐ (2) ข่มขู่ให้ตกใจกลัวในลักษณะอื่น ๆ ในลักษณะที่ไม่ได้เป็นการข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือจะทำอันตราย (ไม่ได้บังคับขู่เช็กบังคับให้ยอมทำตามในเรื่องใด ๆ โดยไม่สมัครใจ)

หน่วงเหนี่ยวกักขัง (02)

- ☐ (3) หน่วงเหนี่ยวกักขัง บังคับกักขัง หรือจำกัดบริเวณ
- ☐ (4) การยึดเอกสาร (เช่น หนังสือเดินทางหรือเอกสารแสดงตัว) เพื่อใช้บังคับหรือต่อรองในการ จำกัดบริเวณ)

ความผิดต่อเสรีภาพ (03)

- ☐ (5) ขู่เช็กบังคับให้ผู้อื่นจำยอมทำตามผู้โดยใช้วิธีข่มขู่ว่าจะทำร้ายหรือทำอันตราย
- ☐ (6) บังคับให้ผู้อื่นจำยอมทำตามผู้ก่อเหตุโดยไม่ได้สมัครใจโดยกดดันด้วยวิธีอื่น ๆ (โดยไม่ใช้วิธีข่มขู่ให้ว่าจะทำร้ายหรือทำอันตราย)
- ☐ (7) ข่มขู่ในลักษณะของความรุนแรงในครอบครัวหรือความรุนแรงจากความสัมพันธ์ของคู่รัก/ คู่ชีวิตในรูปแบบอื่นแต่ไม่ถึงกับมีการทำร้ายร่างกาย (เช่น ข่มขู่จะพาราบوتر ข่มขู่ให้ไปทำแท้ง ก้าว ภัยชีวิตส่วนตัว หึงหวงเกินขอบเขต ฯลฯ)

ข่มเหงรังแก (Bullying) (04)

- ☐ (8) ส่งข้อความ อีเมล โทรศัพท์ อันมีลักษณะคุกคาม ก้าวร้าว หรือทำให้ได้รับความอับอาย (แต่ ไม่ได้มีการทำร้ายร่างกายและไม่ใช่ลักษณะคุกคามทางเพศ)
- ☐ (9) แสดงท่าทางที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม ก้าวร้าว ด่าทอ หรือทำให้ได้รับความอับอายโดยเป็นการ กระทำต่อหน้าโดยตรง
- ☐ (10) มีการแสดงความคิดเห็นทั้งต่อส่วนตัวหรือช่องทางสาธารณะที่ทำให้ขุ่นเคือง คุกคาม หรือทำ ให้ อับอาย เช่น ดุฎก เรียกด้วยคำหยาบคาย

- ☐ (11) การเผยแพร่ข้อความ รูปภาพ วิดีโอของท่านที่ทำให้ขุนเคือง คุณความ หรือทำให้อับอาย ผ่านทางอินเทอร์เน็ต
- ☐ (12) การกลั่นแกล้งรังแกในโรงเรียนหรือในสถานศึกษา (แต่ไม่ถึงกับลงมือทำร้ายร่างกาย)
- ☐ (13) ช่มชู้คุกคามหรือช่มเหงรังแกในรูปแบบอื่น แต่ไม่นับรวมการทำร้ายร่างกายหรือการล่วงละเมิดทางเพศ โปรดระบุ
-

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- ☐ (1) บิดา/มารดา ☐ (2) ผู้ปกครอง ☐ (3) สามี ☐ (4) ภรรยา ☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- ☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ☐ (7) ลูกหลาน
- ☐ (8) พี่น้อง ☐ (9) เครือญาติ
- ☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง ☐ (11) เพื่อน
- ☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน ☐ (13) เพื่อนร่วมงาน
- ☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... ☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
- ☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำผิด)
- ☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

- ☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- ☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- ☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- ☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- ☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- ☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- ☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- ☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- ☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- ☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- ☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- ☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- ☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- ☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- ☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- ☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
- ☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- ☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- ☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- ☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน
- ☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- ☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ☐ (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- ☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- ☐ (4) พอใจมาก ☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม จาก ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก

☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (3) พอใจปานกลาง

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก

☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (3) พอใจปานกลาง

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก

☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (3) พอใจปานกลาง

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

☐ (1) ใช่

☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์สิน)

- (4) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (10) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการบำบัดทางจิตหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....
- ☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-6

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมความผิดอุบัติเหตุ

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ ☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2.2 ลักษณะการกระทำผิดเป็นอย่างไร

อุบัติเหตุจราจร (01)

- ☐ (1) อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่รถยนต์
- ☐ (2) อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์
- ☐ (3) อุบัติเหตุจราจรในฐานะผู้ขับขี่พาหนะอื่น (เช่น สกู๊ตเตอร์ จักรยาน สัตว์พาหนะ)
- ☐ (4) อุบัติเหตุจราจรในฐานะคนเดินถนน

อุบัติเหตุอื่นๆ (02)

- ☐ (5) อุบัติเหตุจากการทำงานในโรงงาน
- ☐ (6) อุบัติเหตุจากการทำงานในร้านค้า ร้านอาหาร
- ☐ (7) อุบัติเหตุจากการทำงานในพื้นที่เกษตรกรรม
- ☐ (8) อุบัติเหตุจากการทำงานในพื้นที่ก่อสร้าง
- ☐ (9) อุบัติเหตุจากการทำงานในลักษณะอื่น
- ☐ (10) อุบัติเหตุจากความไม่ระมัดระวังในการดูแลเด็กเล็ก
- ☐ (11) อุบัติเหตุในที่สาธารณะ
- ☐ (12) อุบัติเหตุในครัวเรือน
- ☐ (13) อุบัติเหตุในลักษณะอื่น โปรดระบุ

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- ☐ (1) บิดา/มารดา ☐ (2) ผู้ปกครอง ☐ (3) สามี ☐ (4) ภรรยา ☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
- ☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ☐ (7) ลูกหลาน
- ☐ (8) พี่น้อง ☐ (9) เครือญาติ

☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	☐ (11) เพื่อน
☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	☐ (13) เพื่อนร่วมงาน
☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ).....	☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง
☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำความผิด)	
☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ	

หมายเหตุ: สามัญ/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

- ☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- ☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- ☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สวณเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- ☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- ☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- ☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- ☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่
- ☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

- ☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- ☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย
- ☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- ☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำความผิด
- ☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- ☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำความผิดได้
- ☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำความผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- ☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำความผิด
- ☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง

- ☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- ☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- ☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
- ☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน
- ☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- ☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ☐ (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- ☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- ☐ (4) พอใจมาก
- ☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม จาก ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก
- ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก
- ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

- ☐ ใช่
- ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก
- ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
- ☐ (3) พอใจปานกลาง
- ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
- ☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

☐ (1) ใช่ ☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (1) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (2) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (3) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์)
- (4) ในบางความผิดตามกฎหมายแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (8) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (9) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการรักษาทางจิตหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....
☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ข.-7

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

ส่วนที่ 1 การก่อเหตุ

☐ สำเร็จ

☐ ไม่สำเร็จ

ส่วนที่ 2

2.1 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....

.....

.....

2.2 ลักษณะการกระทำผิดเป็นอย่างไร

ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (01)

- ☐ (1) เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบโดยมิชอบโดยยังไม่เกิดความเสียหาย
- ☐ (2) เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย
- ☐ (3) เป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย

ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (02)

- ☐ (4) ถูกเรียกค่าไถ่ข้อมูล

ถูกล่วงรู้รหัสสำหรับระบบคอมพิวเตอร์แล้วนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย (03)

- ☐ (5) ถูกขโมยรหัสหรือมีผู้ล่วงรู้รหัสสำหรับเข้าบัญชีเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook Line X-Twitter) แล้วนำไปใช้ก่ออาชญากรรมอื่น เช่น ไปหลอกลวงคนรู้จัก นำข้อมูลความลับมา รีดเอาทรัพย์สิน หลอกลวงไปเล่นพนัน (ฝ่ายผู้เสียหายทรัพย์สินเป็นความผิดฉ้อโกง หลอกลวง)

ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์อื่น (04)

- ☐ (6) ถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบในกรณีอื่น ๆ

ถูกล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล (05)

- ☐ (7) ข้อมูลส่วนบุคคลรั่วไหล อาทิ เบอร์โทรศัพท์ บัญชีธนาคาร
- ☐ (8) ถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ในทางไม่ชอบ

คำเตือนสำหรับบันทึกข้อมูล

- 1) กรณีถูกล่วงรู้พาสเวิร์ดหรือถูกสวมบัญชีคอมพิวเตอร์หากเหยื่อที่สอบถามเป็นเจ้าของบัญชีจะนับเป็น ‘การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์’ แต่เมื่อนำเอาบัญชีนั้นมาหลอกลวงผู้อื่นจะนับเหยื่อผู้ถูกหลอกลวงเป็นความผิด ‘หลอกลวงฉ้อโกง’
- 2) กรณีถูกล่วงรู้พาสเวิร์ดหรือถูกสวมบัญชีคอมพิวเตอร์หากเหยื่อที่สอบถามเป็นเจ้าของบัญชีจะนับเป็น ‘การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์’ แต่เมื่อนำเอาข้อมูลในบัญชีมาใช้กับเจ้าของบัญชีเองเช่น เอาความลับมารีดเอาทรัพย์สินให้นับความผิดหลักเป็น ‘รีดเอาทรัพย์สิน’
- 3) ล่วงรู้ข้อมูลบัตรเครดิตของผู้อื่นแล้วเอาไปซื้อสินค้าเป็นความผิดเรื่องล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลแต่ความผิดหลักคือหลอกลวงฉ้อโกงนับเป็น ‘หลอกลวงฉ้อโกง’
- 4) ถูกลำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ในทางไม่ชอบ หากนำมาใช้กับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเอง เช่น เอามาหลอกลวงฉ้อโกงหรือเอาความลับมารีดเอาทรัพย์สิน ให้นับเป็นความผิดหลักคือ ‘หลอกลวงฉ้อโกง’ หรือ ‘รีดเอาทรัพย์สิน’
- 5) กรณีล่วงรู้พาสเวิร์ดบัญชีคอมพิวเตอร์ (เช่น บัญชี Facebook บัญชีธนาคาร) ถ้าสามารถสวมบัญชีมาใช้บัญชีแทนเหยื่อได้เลยถือเป็นความผิดคอมพิวเตอร์ แต่ถ้าเป็นการล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลที่เก็บโดยเจ้าของข้อมูล (บริษัท ห้างร้าน องค์กร ผู้รวบรวมและรักษาข้อมูล) โดยไม่ได้มีการนำบัญชีนั้นไปใช้นับเป็น ‘ล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล’

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกรายละเอียดความผิด

(บันทึกเฉพาะกรณีก่อเหตุสำเร็จ)

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

☐ (1) บิดา/มารดา	☐ (2) ผู้ปกครอง	☐ (3) สามี
☐ (4) ภรรยา	☐ (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น	
☐ (6) คู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน	☐ (7) ลูกหลาน	
☐ (8) พี่น้อง	☐ (9) เครือญาติ	
☐ (10) เพื่อนบ้านหรือผู้อยู่ในชุมชนใกล้เคียง	☐ (11) เพื่อน	
☐ (12) หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาในที่ทำงาน	☐ (13) เพื่อนร่วมงาน	
☐ (14) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ).....	☐ (15) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	
☐ (16) ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด (ขณะเกิดเหตุไม่ได้พบเจอหรือพบเห็นผู้กระทำความผิด)		
☐ (17) ไม่ประสงค์จะตอบ		

หมายเหตุ: สามี/ภรรยา หมายความว่ารวมถึงทั้งคู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

3.2 สถานที่เกิดเหตุ

- ☐ (1) บ้าน/ที่อยู่อาศัยส่วนตัว
- ☐ (2) สถานที่เชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ฯลฯ
- ☐ (3) สถานที่ประกอบธุรกิจที่สงวนเฉพาะบุคคล เช่น อาคารสำนักงาน โรงงาน โกดัง ฯลฯ
- ☐ (4) สถานศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย ฯลฯ
- ☐ (5) สถานดูแล เช่น โรงพยาบาล คลินิก บ้านพักคนชรา ฯลฯ
- ☐ (6) สถานที่สาธารณะ เช่น ถนน ตลาด สวนสาธารณะ ขนส่งสาธารณะ ฯลฯ
- ☐ (7) ช่องทางออนไลน์/อุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่

☐ (8) สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

4.1 มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่

☐ (1) ไม่มี ☐ (2) มี

4.2 กรณีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

☐ (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

☐ (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

☐ (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัด, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์

☐ (4) อื่นๆ โปรดระบุ

4.3 กรณีไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ (1) ไม่เกิดความเสียหาย

☐ (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย

☐ (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด

☐ (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน

☐ (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้

☐ (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง

☐ (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง

☐ (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด

☐ (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง

☐ (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)

☐ (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล

☐ (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่

☐ (13) ขาดพยานหลักฐาน

☐ (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้

☐ (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่

☐ (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

☐ (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)

☐ (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.4 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

☐ (4) พอใจมาก

☐ (3) พอใจค่อนข้างมาก

☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย

☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 5 การสำรวจความพึงพอใจในการแจ้งผลความคืบหน้าคดีของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม จาก ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม

5.1 จากเหตุที่เกิดขึ้นได้มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของตำรวจมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.2 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นอัยการหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีของอัยการมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

5.3 จากเหตุที่เกิดขึ้นคดีได้ดำเนินการถึงชั้นศาลหรือไม่

- ☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่

หากใช่ ท่านมีความพึงพอใจต่อการติดตามแจ้งความคืบหน้าในการดำเนินคดีในชั้นศาลมากน้อยเพียงใด

- ☐ (5) พอใจมาก ☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก
☐ (3) พอใจปานกลาง ☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย
☐ (1) พอใจน้อย

โปรดระบุเหตุผล.....

ส่วนที่ 6 ความเสียหายต่อชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ☐ (2) ไม่ใช่

คำแนะนำ ให้ผู้เก็บข้อมูลอธิบายกับผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความหมายของความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- (5) ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิตร่างกาย หมายความว่าได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกายซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการทำร้ายของผู้ก่อเหตุ เช่น ได้รับบาดเจ็บ เกิดรอยฟกช้ำ เสียชีวิต (กรณีเหยื่อเสียชีวิตผู้ตอบเป็นผู้ตอบคำถามแทนเหยื่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว) โดยนับรวมทั้งกรณีได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและถึงกับต้องเข้ารักษาตัวในสถานบริการ
- (6) ความเสียหายหรืออันตรายต่อจิตใจ หมายความว่าได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ว่ามีอาการป่วยทางจิตเวชหรือมีอาการทางจิตซึ่งเป็นผลมาจากเหตุอาชญากรรมที่ประสบ
- (7) ความเสียหายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หมายความว่าได้สูญเสียทรัพย์สินหรือถูกเอาทรัพย์สินไปจากการก่อเหตุ และรวมถึงทรัพย์สินเสียหายจากการก่อเหตุ (เช่น ในคดีทำให้เสียทรัพย์สิน)

- (8) ในบางความผิดตามปกติแล้วหากมีความเสียหายจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินอาจไม่ได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (เช่น เรียกรับสินบน หลอกหลวงฉ้อโกง) แต่ก็อาจมีผลให้เกิดอันตรายแก่จิตใจได้ให้ผู้เก็บข้อมูลสอบถามให้ครบถ้วน

กรณีเหตุที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน กับเหยื่ออาชญากรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สอบถามในส่วนแบบบันทึกความเสียหายในหน้าจอตต่อไป

แบบบันทึกความเสียหาย

6.1 ความเสียหายหรืออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบกรณีที่หนักที่สุดตัวเลือกเดียว)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- ☐ (3) ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว
- ☐ (4) รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน
- ☐ (5) รักษาตัว 8-20 วัน
- ☐ (6) รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)
- ☐ (7) เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร
- ☐ (9) ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย
- ☐ (10) เสียชีวิต

6.2 ความเสียหายหรืออันตรายทางจิตใจ (เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ตื่นตระหนก หวาดกลัว หวาดระแวง)

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจเล็กน้อย
- ☐ (3) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก แต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ
- ☐ (4) ได้รับความเสียหาย อันตรายทางจิตใจมาก จนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ

6.3 (กรณีที่มีความเสียหายทางจิตใจ) คุณได้พบหรือปรึกษาจิตแพทย์เพื่อเข้ารับการบำบัดทางจิตหรือไม่

- ☐ (1) ใช่ ค่าใช้จ่าย.....
- ☐ (2) ไม่

6.4 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) มี เป็นมูลค่า.....บาท

6.5 ความเสียหายอื่น ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท
- ☐ ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท
- ☐ ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท
- ☐ ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

แบบสอบถาม ค.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกลัวอาชญากรรม

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกลัวอาชญากรรมนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นตัวชี้วัดในการติดตามการดำเนินการตามแผนแม่บทกระบวนการยุติธรรมแห่งชาติ และใช้เป็นตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDG) เป้าหมาย 16.1.4 ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่จะเข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัส

คำชี้แจง:

ผู้ตอบคำถามชุดนี้คือหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไปและอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2566 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยนับทั้งชาวต่างชาติและคนไทยซึ่งพักอาศัยอยู่ในครัวเรือน ดำเนินการเก็บควบคู่กับการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

สถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย			
	(4) รู้สึกไม่ ปลอดภัย มาก	(3) รู้สึกไม่ ปลอดภัย	(2) รู้สึก ปลอดภัย	(1) รู้สึก ปลอดภัย มาก
ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม				
1. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยใน ตอนกลางคืน				
2. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน				
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน				

สถานการณ์	ความรู้สึกกังวล			
	(1) รู้สึกไม่กังวล เลย	(2) รู้สึกไม่กังวล	(3) รู้สึกกังวล	(4) รู้สึกกังวล มาก
ความรู้สึกกังวลภัยอาชญากรรม				
1. ถูกจี้หรือถูกปล้น				
2. บุกรุกเคหะสถาน				
3. ถูกขโมยหรือทำลายทรัพย์สินมีค่า				

แบบสอบถาม ง.
สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ
(SDG 16.5.1)

รหัสแบบสอบถาม
รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐนอกเหนือจากค่าธรรมเนียมทางราชการใดๆ โดยเป็นการสำรวจจากประชาชนทั่วไปโดยเป็นการสำรวจการเรียกรับสินบนจากการติดต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐในรอบปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2568)

1. ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมาท่านเคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ เหล่านี้หรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปติดต่อหน่วยงานดังกล่าวด้วยตนเอง หรือผ่านบุคคลอื่น (เช่น นายหน้า ตัวแทน พนักงาน) หากเคยท่านเคยมีประสบการณ์ในการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนหรือมีความจำเป็นจะต้องให้สินบนของขวัญ ของกำนัล หรือแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อแลกกับการอำนวยความสะดวกหรือการไม่จับกุมจับกุมความผิด หรือการรับโครงการภาครัฐ หรืออำนวยความสะดวกในการขออนุญาตต่าง ๆ หรือเร่งรัดการพิจารณาต่าง ๆ หรือไม่

หน่วยงาน	การติดต่อ	การเรียกรับสินบน	จำนวนครั้ง (การเรียกรับสินบน)
เจ้าหน้าที่องค์ปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต. เทศบาล อบจ. กรุงเทพมหานคร หรือเมืองพัทยา)	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
ที่ว่าการอำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือ ติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (ปลัดอำเภอ นายอำเภอ ผู้ว่าราชการ จังหวัด ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ในที่ว่าการ อำเภอ ที่ว่าการจังหวัด หรือศูนย์ ดำรงธรรม เป็นต้น)	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
สำนักงานประกันสังคม	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	

หน่วยงาน	การติดต่อ	การเรียกรับสินบน	จำนวนครั้ง (การเรียกรับสินบน)
สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ บ้านพัก สถานสงเคราะห์	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
การเคหะแห่งชาติ	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
ครู อาจารย์ในโรงเรียน เจ้าหน้าที่ใน สถานศึกษาหรือโรงเรียนของรัฐ	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
อาจารย์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ด้านการแพทย์ หรือสาธารณสุข (รวมถึงโรงพยาบาล ส่งเสริมสุขภาพตำบล)	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
ตำรวจ	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
ทหาร	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
อัยการ	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
ศาล	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
สรรพากร	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
ศุลกากร	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
หน่วยงานขนส่งและทะเบียนรถ	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
สำนักงานที่ดิน	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
กรมการกงสุลหรือสำนักงานหนังสือ เดินทาง (passport)	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	

หน่วยงาน	การติดต่อ	การเรียกรับสินบน	จำนวนครั้ง (การเรียกรับสินบน)
หน่วยงานด้านแรงงาน สวัสดิการและ คุ้มครองแรงงาน	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจด้าน สาธารณูปโภค (ไฟฟ้า น้ำประปา สุขาภิบาล ฯลฯ)	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	
หน่วยงานรัฐอื่น	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	☐ (1) เคย ☐ (2) ไม่เคย	

หมายเหตุ : กรณีเคยมีการถูกเรียกรับสินบนหรือจำเป็นจะต้องให้สินบน ของขวัญ ของกำนัล หรือแลกเปลี่ยน
ผลประโยชน์ต่าง ๆ ให้แยกตอบข้อมูลในส่วนที่ 2 เป็นรายการนี้

ส่วนที่ 2 แบบบันทึกข้อมูลการกระทำผิด

2.1 รหัสคดี

2.2 หน่วยงานของรัฐที่ติดต่อ

(ระบบบันทึกข้อมูลอัตโนมัติจากข้อมูลในส่วนที่ 1 ไม่ต้องกรอกซ้ำ)

2.3 พฤติกรรมโดยย่อพอสังเขป

.....
.....

2.4 ประเภทความผิด

- ☐ (1) ถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม
- ☐ (2) ถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการรับโครงการภาครัฐ หรือการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ
- ☐ (3) ถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกหรือเร่งรัดเกี่ยวกับใบอนุญาต หรือการพิจารณาต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ
- ☐ (4) การให้ของขวัญหรือของกำนัล หรือการให้ตอบแทนในรูปแบบอื่นๆ เช่น การเชิญไปรับประทานอาหาร ให้ของขวัญซึ่งเป็นการพยายามสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเพื่อเอื้อประโยชน์จากการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

2.5 ลักษณะความผิด

- ☐ (1) การเรียกรับสินบนเล็กน้อย (การรับเงินที่ไม่ชอบธรรม หรือไม่ถูกต้องของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นจำนวนเงินที่ไม่มากนัก เพื่อดำเนินการบางอย่างให้กับผู้ที่ให้เงิน)
- ☐ (2) การเรียกรับสินบนขนาดใหญ่ (การเรียกรับสินบนหรือค่าตอบแทนซึ่งมักเป็นการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในหน่วยงานของรัฐที่รับเงินในรูปแบบของสินบนเป็นเงินจำนวนมาก ในโครงการใหญ่ๆของรัฐ เป็นต้น)

- ☐ (3) การให้ของขวัญหรือของกำนัล (การคอร์รัปชันอีกประเภทหนึ่งเป็นการให้ตอบแทนในรูปแบบสิ่งของ หรือการให้ตอบแทนในรูปแบบอื่นๆ เช่น การเชิญไปรับประทานอาหาร ให้ของขวัญซึ่งเป็นการพยายามสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิด)
- ☐ (4) ผลประโยชน์ทับซ้อน (การคอร์รัปชันอีกประเภทหนึ่งเป็นลักษณะที่ไม่ได้ให้ผลตอบแทนโดยตรงแต่เป็นการเอื้อประโยชน์ทางอ้อม เช่น การได้โครงการของรัฐแต่ต้องตอบแทนโดยจัดซื้อวัตถุดิบจากบริษัทห้างร้านที่เจ้าของโครงการกำหนด การให้ตำแหน่งที่ปรึกษาทางธุรกิจ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการซื้อของว่างทางกฎหมาย เป็นต้น)

2.6 สินบนหรือของกำนัลที่ให้คือสิ่งใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งอย่าง)

- ☐ (1) เงิน
- ☐ (2) อาหารหรือเครื่องดื่ม
- ☐ (3) สิ่งของมีค่า(อาทิเช่น เครื่องประดับ รถยนต์ ฯลฯ)
- ☐ (4) การแลกเปลี่ยนกับบริการหรือความช่วยเหลืออื่น
- ☐ (5) อื่นๆ โปรดระบุ.....

2.7 ท่านทราบได้อย่างไรว่าจะต้องมีการจ่ายเงินหรือมอบของขวัญ

- ☐ (1) คำร้องขอโดยตรงจากเจ้าหน้าที่
- ☐ (2) เจ้าหน้าที่ร้องขอทางอ้อม
- ☐ (3) บุคคลที่สามร้องขอ
- ☐ (4) ความต้องการส่วนตัวของตนเอง เพื่ออำนวยความสะดวก/เร่งกระบวนการ
- ☐ (5) อื่นๆ โปรดระบุ.....

2.8 มูลค่าของสิ่งของท่านให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

- ☐ (1) ไม่มี
- ☐ (2) มี มูลค่าโดยรวมประมาณ บาท

กลุ่มมูลค่า ใช้แอปพลิเคชันคำนวณโดยผู้เก็บไม่ต้องถามซ้ำ)

- ☐ (1) 0-5,000 บาท
- ☐ (2) 5,000-0 - 50,000 บาท
- ☐ (3) 50,001 - 300,000 บาท
- ☐ (4) 300,001 - 600,000 บาท
- ☐ (5) มากกว่า 600,000 บาท

2.9 ท่านได้ร้องเรียนหรือรายงานต่อหน่วยงานของรัฐ (เช่น ตำรวจ อัยการ หน่วยงานต่อต้านการทุจริต ฯลฯ) หรือหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการใด ๆ (เช่น สื่อและช่องทางโซเชียลมีเดีย) หรือไม่

- ☐ (1) ใช่
- ☐ (2) ไม่ใช่
- ☐ (3) อื่นๆ โปรดระบุ.....

2.10 หากท่านเคยร้องเรียนหรือรายงานเหตุดังกล่าวไปยังหน่วยงานทางการของรัฐ ท่านได้แจ้งไปที่หน่วยงานใด

- ☐ (1) ตำรวจ
- ☐ (2) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)
- ☐ (3) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.)
- ☐ (4) หน่วยงาน/สถาบันเดียวกันกับเจ้าหน้าที่ที่ร้องขอสินบน
- ☐ (5) กรมสอบสวนคดีพิเศษ
- ☐ (6) ช่องทางร้องเรียนของรัฐ (ศูนย์ดำรงธรรม)
- ☐ (7) หน่วยงานราชการอื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.11 หากท่านเคยร้องเรียนหรือรายงานเหตุการณ์ดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่ไม่เป็นทางการ ท่านได้แจ้งไปที่หน่วยงานใด

- ☐ (1) สื่อมวลชน
- ☐ (2) องค์การระหว่างประเทศ
- ☐ (3) องค์การพัฒนาเอกชน (NGO)
- ☐ (4) โซเชียลมีเดีย (Facebook , Twitter , Line , Instagram)
- ☐ (5) หน่วยงานที่ไม่เป็นทางการอื่น ๆ โปรดระบุ.....

2.12 หากท่านไม่ได้ร้องเรียนหรือรายงานถึงเหตุการณ์การให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ เหตุใดท่านถึงไม่รายงาน

- ☐ (1) คิดว่าเป็นเรื่องปกติในการจ่ายหรือให้ของขวัญ
- ☐ (2) คิดว่าไม่มีประโยชน์ ไม่มีหน่วยงานให้ความสนใจ
- ☐ (3) ไม่ทราบว่าต้องร้องเรียนกับหน่วยงานใด
- ☐ (4) กลัวส่งผลเสียต่อตัวเอง
- ☐ (5) ตนเองได้รับผลประโยชน์
- ☐ (6) เหตุผลอื่นๆ โปรดระบุ.....

แบบสอบถาม จ. สำนักงานกิจการยุติธรรม

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDG) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทิศทางตามกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ด้านการส่งเสริมสังคมที่สงบสุข และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ โดยมีเป้าประสงค์ที่ครอบคลุมประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการยุติธรรม ชุมชน การหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก (16.2) โดยพิจารณาจากสัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย อายุ 18-29 ปีที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่จะเข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรม และผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มี การแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ ต้องมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

1. ท่านเคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศหรือมีกิจกรรมทางเพศ โดยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก่อนอายุ 18 ปี

☐ (1) ใช่

☐ (2) ไม่ใช่

2. ท่านตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งแรกในขณะที่มีอายุ ปี

3. เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องอะไร (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

3.1 ความรุนแรงทางเพศ (ในที่นี้หมายถึง การข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก)

☐ การบังคับ ชักจูงเด็ก ให้มีกิจกรรมทางเพศโดยไม่ยินยอม

☐ การผลิตหรือจำหน่ายสื่อลามกโดยใช้เด็กเป็นเครื่องมือ

☐ ล่อลวง ชักจูง หรือ บังคับให้เป็นโสเภณีเด็ก ทั้งนี้รวมถึงการชักจูงล่อลวงผ่านผู้ปกครอง

☐ ถูกนำตัวมาขาย เอาตัวเป็นทาสด้วยวัตถุประสงค์ทางเพศ

☐ บังคับแต่งงาน (ในขณะที่ยังมีอายุไม่ถึง 18 ปี)

☐ ถูกบังคับหรือทรมานในลักษณะอื่น ๆ เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ (ระบุ)

3.2 กิจกรรมทางเพศ ในที่นี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ทั้งที่มีการร่วมประเวณีและไม่มีการร่วมประเวณี ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม

☐ ร่วมประเวณีด้วยความยินยอม

☐ ร่วมประเวณีโดยไม่ยินยอม

☐ ให้สำเร็จความใคร่

☐ การทำอนาจาร (กอด จูบ ลูบ คลำ สัมผัสร่างกายในลักษณะไม่สมควรทางเพศ)

☐ การบันทึกภาพลามกอนาจาร

☐ จัดทำสื่อโฆษณาที่มีลักษณะลามกอนาจารหรือไม่สมควรในทางเพศ (เช่น เปิดเผยร่างกายมากเกินไป)

☐ ล่อลวงให้เป็นผู้ให้บริการในธุรกิจทางเพศแต่ไม่ถึงกับให้บริการเป็นโสเภณี เช่น เป็นเด็กเสิร์ฟ ในสถานบริการที่ใช้เรื่องเพศชักจูงลูกค้า เป็นเด็กนั่งตริ้งค์ PR (ถ้าถึงกับเป็นโสเภณีถือเป็นความรุนแรงทางเพศตามข้อ 3.1)

แบบสอบถาม ช.

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมการเลือกปฏิบัติ

(SDG 16.b.1)

รหัสแบบสอบถาม

รหัสผู้เก็บ

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อการเลือกปฏิบัติในรอบปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2568)

1. ภายใน 1 ปีที่ผ่านมาท่านรู้สึกหรือไม่ว่าท่านเคยประสบกับการเลือกปฏิบัติหรือการคุกคามในรูปแบบใด ๆ เนื่องจาก... เพศ อายุ ความพิการ ปัญหาสุขภาพ เชื้อชาติ สีผิว ภาษา สัญชาติ รายได้ การศึกษา ศาสนา อาชีพของท่าน เช่น การที่ท่านเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย?

☐ เคย

☐ ไม่เคย

2. ลักษณะการถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคาม

☐ (1) เพศ (เช่น ผู้หญิง)

☐ (2) อายุ (เช่น เด็ก หรือผู้สูงอายุ)

☐ (3) สภาพทางกาย ความทุพพลภาพหรือปัญหาสุขภาพ (เช่น ผู้พิการ)

☐ (4) เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สีผิว ภาษา

☐ (5) สถานะการย้ายถิ่นฐาน (เช่น ผู้ลี้ภัย หรือบุคคลไร้สัญชาติ)

☐ (6) สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม (เช่น อาชีพ ชนชั้นทางสังคม ระดับการศึกษา)

☐ (7) ศาสนาและความเชื่อ

☐ (8) สถานที่อยู่อาศัยหรือสภาพทางภูมิศาสตร์ (เช่น ที่พักอาศัยในเขตชนบท)

☐ (9) รสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศหรือเพศวิถี (เช่น ชอบคนเพศเดียวกัน)

☐ (10) สถานะการสมรสและสถานะทางครอบครัว (เช่น หย่าร้าง เป็นหม้าย หรือเด็กนอกสมรส)

☐ (11) การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง

☐ (12) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3. การเลือกปฏิบัติหรือถูกคุกคามของท่าน เกิดขึ้นในสถานการณ์ใดบ้าง

☐ (1) ที่ทำงาน

☐ (2) การใช้บริการของรัฐ

☐ (3) สโมสรงาน

☐ (4) ร้านค้า ร้านสะดวกซื้อ ธนาคาร ร้านอาหาร ไนท์คลับ หรือโรงแรม

☐ (5) ระบบขนส่งสาธารณะ ถนน หรือสถานที่สาธารณะอื่น ๆ

☐ (6) ที่พักอาศัยของตนเอง

☐ (7) บริการทางสุขภาพ เช่น โรงพยาบาล คลินิก ศูนย์ให้คำปรึกษาทางสุขภาพ

☐ (8) โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย

- ☐ (9) เมื่อต้องติดต่อกับตำรวจหรือศาล
- ☐ (10) ช่องทางโซเชียลมีเดีย
- ☐ (11) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

4. ท่านได้รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียนต่อใคร?

(เลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) ไม่ได้รายงาน
- ☐ (2) ตำรวจหรือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ
- ☐ (3) สภภาพแรงงาน คณะกรรมการบุคลากร หรือสมาคมวิชาชีพ
- ☐ (4) นายจ้าง
- ☐ (5) องค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) / มูลนิธิ / องค์กรชุมชน
- ☐ (6) หน่วยงานด้านความเสมอภาคของประเทศ / สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (ระบุชื่อ)
- ☐ (7) หน่วยงานส่วนตัว / หน่วยงานให้บริการทางกฎหมายอิสระ
- ☐ (8) อื่น ๆ (ระบุ)

5. เหตุใดท่านจึงไม่ได้รายงานเหตุการณ์หรือยื่นเรื่องร้องเรียน

(เลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- ☐ (1) ฉันกลัวว่าจะไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสม / กลัวการถูกตอบโต้ / กลัวผลกระทบด้านลบ
- ☐ (2) ฉันไม่รู้ว่าจะยื่นเรื่องร้องเรียนอย่างไร / ไม่รู้ว่าต้องรายงานที่ไหน / ไม่รู้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง
- ☐ (3) การรายงานการเลือกปฏิบัติจะไม่ทำให้เกิดอะไรขึ้น
- ☐ (4) เรื่องไม่ร้ายแรงพอ ไม่คุ้มค่าที่จะรายงาน
- ☐ (5) เป็นกระบวนการที่ยาวนาน / ใช้เวลา / ใช้เงิน
- ☐ (6) เนื่องจากมีปัญหาทางกฎหมาย / ฉันไม่มีเอกสารหรือใบอนุญาตพำนัก
- ☐ (8) มีอุปสรรคด้านภาษา
- ☐ (9) ฉันไม่มีหลักฐาน / จะเป็นการยากที่จะหาหลักฐาน

ผนวก ค.

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมวิพากษ์ผลการศึกษาและภาพประกอบ

ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	กลุ่มงาน / แผนก	หน่วยงาน / สังกัด
นางสาวธนวรรณ บุญสำ	พนักงานคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	สำนักสำนักงานยุติธรรมจังหวัดศรีสะเกษ	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
นางสาวจิฬารณ์ ตามชู กฤษณ สุวรรณ	ผู้อำนวยการสำนักงานช่วยเหลือทางการเงิน แก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา	สำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหาย และจำเลยในคดีอาญา	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
นางสาวสิริภัทร คัยนันท์	นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ	กลุ่มงานพัฒนาระบบช่วยเหลือและเยียวยา สำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหาย และจำเลยในคดีอาญา	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
ดวงเดือน พรวัฒนา	นักวิจัยสังคมศาสตร์	นวัตกรรมและต่างประเทศ	กรมคุมประพฤติ
นางสาวเบญจพร ศีลอุดมทรัพย์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ	กลุ่มติดตามและประเมินผล	กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม
นางสาวอิสริยาภรณ์ ตัวงวิเศษ	นักวิชาการสถิติปฏิบัติการ	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ	กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
นายศิริพงษ์ ปิยะสุนทรธรรม	เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	ส่วนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการ	กรมสอบสวนคดีพิเศษ
อนันต์ เกตุวิวัฒน์	เจ้าหน้าที่คดีพิเศษชำนาญการ	กองบริหารคดีพิเศษ (ส่วนบริหารระบบงาน คดีพิเศษ)	กรมสอบสวนคดีพิเศษ
นาย ศักดิ์สินธุ์ เอียวชัยพร	ผู้อำนวยการส่วนบริหารระบบงานคดีพิเศษ	กองบริหารคดีพิเศษ	กรมสอบสวนคดีพิเศษ
นางสาววิชญาพร สุทธิบุญ	นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ	กลุ่มงานเลขานุการ	กองงานคณะกรรมการพัฒนาการ บริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ สกธ.
ชนัญญู เก่งคุมพล	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	กลุ่มติดตามและประเมินผล	กองยุทธศาสตร์และแผนงาน/กรมคุม ประพฤติ
พิชญาภา ศรีบัว	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ	กลุ่มงานติดตามและประเมินผล	กองยุทธศาสตร์และแผนงาน/ สป.ยธ.
พ.ต.อ.สุทธิสุนทร ชัยขวัญ	ผกก.กลุ่มงานวิจัยและประเมินผล 1 วจ.	กลุ่มงานวิจัยและประเมินผล 1	กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ

ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	กลุ่มงาน / แผนก	หน่วยงาน /สังกัด
นิธิกานต์ พิณเมืองงาม	นิสิตปริญญาเอก	อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม	คณะรัฐศาสตร์
กชวรรณ	พลอยทับทิม	สาขาอาชญาวิทยา	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นิธินาถ คงเคว้จ	นิสิตปริญญาเอก	อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาจารย์ ดร.เชมธิดา เพ็ชรแท้	อาจารย์	ภาควิชาสังคมศาสตร์	คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
นางสาวน้ำทิพย์ สายพราว	นิติกร	อำนวยการความยุติธรรมและนิติกร	ปลัดกระทรวงยุติธรรม
กชวรรณ พลอยทับทิม	จิตแพทย์	จิตแพทย์เด็กและเยาวชน	แพทย์ชำนาญการจากสถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์
นางสาวดรุณี มีขวด	พนักงานคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	กลุ่มอำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	ยุติธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช
สุตารักษ์ สุวรรณานนท์	Content and Public Communication Specialist	-	สถาบันเพื่อการยุติธรรม TIJ
สิริวิ หาริยทอง	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	พัฒนาและส่งเสริมระบบยุติธรรม	สนง.ยุติธรรมจังหวัดนครปฐม
กิริติ กณะโกล	นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สนง. ยุติธรรมจังหวัดนครปฐม
นายอาทิตย์ หมีนสุวรรณ	นักวิชาการยุติธรรม	กลุ่มอำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สยจ.ศรีสะเกษ
นางสาวณัฏฐ์ณิศา อนุศาสนัน	นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ	สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม	สำนักงานกิจการยุติธรรม
นางสาวรักษณาธิ ดอนสนธิ์	นักวิชาการสิทธิมนุษยชนชำนาญการพิเศษ	เฝ้าระวังและประเมินสถานการณ์สิทธิมนุษยชน 2	สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
ชัยญาณัฐ ว่องประทานพร	นวก.ชก.	สำนักยุทธศาสตร์	สำนักงาน ป.ป.ส.
นายมนินธ์ สุทธิพัฒนานิติ	ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน	กองยุทธศาสตร์และแผนงาน	สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
นางสาวธัญญ์นรี กุลฉัตรฐานนท์	พนักงานคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	กลุ่มอำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดกระบี่

ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	กลุ่มงาน / แผนก	หน่วยงาน / สังกัด
ณัฐกฤตดา ศรีสวัสดิ์	นักวิชาการยุติธรรม	กลุ่มงานพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดกาญจนบุรี
นางสาวเพ็ญประภา หล้าคอม	นักบริหารจัดการงานยุติธรรม	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดขอนแก่น
นายศุภณัฐ ตันตระกูลรัตน์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มงานพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดขอนแก่น
นางสาวธัญทิพย์ ยศกฤตวิทย์สกุล	ผู้อำนวยการ	ผู้อำนวยการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดขอนแก่น
นางสาววรลักษ์ณ แก้วสุพรรณ	นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ	พัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดขอนแก่น
นางสาวเพ็ญประภา หล้าคอม	นักบริหารจัดการงานยุติธรรม	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดขอนแก่น
นางสาวจักษณา ปัญญาสิทธิ์	ผู้อำนวยการสำนักงานยุติธรรมจังหวัด เชียงราย	ยุติธรรมเชียงราย	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดเชียงราย
นายวิรัชชัย คุ้มเต็มวงศ์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดเชียงราย
นุชจณี นนทผล	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มงานอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดเชียงใหม่
นายชาญเดช นวลงาม	นิติกร	อำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครพนม
นางสาวจิรภัทร์ ธารานวงศ์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครราชสีมา
นางสาวโชติกา พลรักษ์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ	กลุ่มอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครราชสีมา
นางสาวโชติกา พลรักษ์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ รักษา ราชการแทน ผู้อำนวยการสำนักงาน ยุติธรรมจังหวัดนครราชสีมา	กลุ่มอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครราชสีมา
นายอนิวัฒน์ อารีย์กิจ	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครราชสีมา สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
นายปัญญาวุฒิ ชูพรหม	นิติกร	กลุ่มอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัด นครศรีธรรมราช

ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	กลุ่มงาน / แผนก	หน่วยงาน / สังกัด
นางสาวสุนิสา คงชู	นักทรัพยากรบุคคลปฏิบัติการ	กลุ่มนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช
นางสาวปณิตตา ไพโรจน์	นิติกร	กลุ่มอำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
นางสาวปัญญिता ไพโรจน์	นักวิชาการยุติธรรม	กลุ่มอำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
นางสาวศิยาภรณ์ โคพิชัย	นิติกร	กลุ่มอำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
ไตรรัตน์ ภูมิแสนโคตร	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มอำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนครสวรรค์
นางสาวอาภากร ตัวละมูล	ยุติธรรมจังหวัดนนทบุรี	-	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดนนทบุรี
นายภานุพงศ์ ศรีบาจาก	นิติกร	อำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดน่าน
นายไพโรจน์ ดินชาติอาร์ักษ์	ผู้อำนวยการสำนักงานยุติธรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	-	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ร.ต.ว่าที่ พรชัย อรุณสงค์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดยะลา
นางสาวการะเกตุ หอมหวล	นักวิชาการยุติธรรม	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดศรีสะเกษ
นางสาวปัญญานัช โคตรภักดีโสพันธ์	นิติกร	กลุ่มอำนวยการอำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดศรีสะเกษ
วรศรา มะลิตัน	นิติกร	อำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดศรีสะเกษ
นางสาวธิดา ล้วนเต็ม	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	อำนวยความสะดวกยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดสงขลา

ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	กลุ่มงาน / แผนก	หน่วยงาน / สังกัด
นางสาวชุติมา เทิกขุนทด	นิติกร	อำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดสระแก้ว
ประไพศรี อยู่คง	นักวิชาการยุติธรรม	อำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดสระแก้ว
นางสาวธนาภา อุ่นเจริญ	พนักงานคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	อำนวยการและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดสุโขทัย
นางสาวณิชากร สุวรรณศิริ	นิติกร	กลุ่มอำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี
นางสาวสุนันทา คงประเสริฐ	นักวิชาการยุติธรรม	กลุ่มพัฒนาและส่งเสริมระบบงานยุติธรรม	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดอ่างทอง
นางสาวสกวเดือน เพ็ญแสง	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มอำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดอุบลราชธานี
พล.ต.ต.เอกกมนต์ พรชูเกียรติ	ผู้บังคับการกองแผนงานอาชญากรรม	กองแผนงานอาชญากรรม	สำนักงานยุติธรรมศาสตร์ตำรวจ
นายบุญญฉัตร มีทรัพย์ทอง	นักวิชาการสถิติปฏิบัติการ	กองสถิติพยากรณ์ / กลุ่มวิเคราะห์และ พัฒนาสารสนเทศด้านสังคม	สำนักงานสถิติแห่งชาติ / กระทรวง ดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม
นายสุเมธ ศิลปนบุรี	อัยการอาวุโส	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายสารสนเทศและ บริหารจัดการความรู้ สำนักงานวิชาการ	สำนักงานอัยการสูงสุด
นางสาวลดาวรรณ จันทบุญ	นักวิชาการสถิติชำนาญการ	สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายสารสนเทศและ บริหารจัดการความรู้ สำนักงานวิชาการ	สำนักงานอัยการสูงสุด
ธาม ภัคพงษ์พันธุ์ชัย	อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด	สผสท.	สำนักงานอัยการสูงสุด
สุเมธ ศิลปนบุรี	อัยการอาวุโส	สผสบ.	สำนักงานอัยการสูงสุด
นางสาวมินิชา หาญนิโรจน์รัมย์	พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ	กลุ่มพัฒนาระบบงานคดี	กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
นายสรวิชัย สระแก้ว	นิติกร	กลุ่มงานอำนวยการความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดระนอง
นางสุปราณี ดวงสุภา	นักวิชาการยุติธรรม	ฝ่ายอำนวยการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดอุดรธานี
บุญญฉัตร มีทรัพย์ทอง	นักวิชาการสถิติปฏิบัติการ	กองสถิติพยากรณ์	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
สิทธิพร ณ เชียงใหม่	นักวิชาการคอมพิวเตอร์ปฏิบัติการ	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ	กรมราชทัณฑ์ กองยุติธรรมศาสตร์และ แผนงาน
น.ส.สรวิชัย ลิ้มจิตสมบูรณ์	เจ้าพนักงานการข่าวชำนาญงาน	สำนักปราบปรามยาเสพติด	สำนักงาน ป.ป.ส.

ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	กลุ่มงาน / แผนก	หน่วยงาน / สังกัด
นางสาววัลย์นภัส ใจภักดี	เจ้าพนักงานการข่าวชำนาญงาน	สำนักปราบปรามยาเสพติด	สำนักงาน ป.ป.ส.
นางสาวสุภาวรรณ ชื่นนิรันดร์	พนักงานคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	กลุ่มงานอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดปราจีนบุรี
นายธนยศ ยันตะนะ	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มงานอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สำนักงานยุติธรรมจังหวัดปราจีนบุรี
เมธพร นาคธน	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ	กรมราชทัณฑ์
นางสาวธนิดา วิศาลา	นักวิชาการยุติธรรม	กลุ่มงานอำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สยจ.พิษณุโลก
นายศิริพงษ์ ปิยะสุนทรธรรม	เจ้าหน้าที่คดีพิเศษ	กนย	กรมสอบสวนคดีพิเศษ
น.ส.กันทิมา พุ่มสุข	นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการ	สำนักปราบปรามยาเสพติด	สำนักงาน ป.ป.ส.
นายพรชัย อรุณสงค์	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการ	กลุ่มพัฒนาฯ	สยจ.ยะลา
น.ส.ตรีสุคนธ์ ลามสาร	พนัก.คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	อำนวยความยุติธรรมและนิติการ	สยจ.มุกดาหาร

รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2568 (ฉบับสมบูรณ์)
โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2568

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

Admin Tunranin_OJA
Unverified

สผ.สม.
Unverified

Participants (72)

Search

In the meeting (72)

- Admin Tunranin_OJA
Me - Unverified
- Online NCF
Host, presenter
- 26452199182
Unverified
- a
Unverified
- Boonyachat_TNSO
Unverified
- CHUTI

Unmute Start video Share AI Assistant

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

Admin Tunranin_OJA
Unverified

สผ.สม.
Unverified

Participants (72)

Search

In the meeting (72)

- Admin Tunranin_OJA
Me - Unverified
- Online NCF
Host, presenter
- 26452199182
Unverified
- a
Unverified
- Boonyachat_TNSO
Unverified
- CHUTI

Unmute Start video Share AI Assistant

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

Admin Tunranin_OJA
Unverified

รักษณาล์ สำนักงาน กสม.
Unverified

สผ.สม.
Unverified

Participants (76)

Search

In the meeting (76)

- Admin Tunranin_OJA
Me - Unverified
- Online NCF
Host
- Yuwadee
Presenter - Unverified
- 26452199182
Unverified
- a
Unverified
- Aniwat

Unmute Start video Share AI Assistant

รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2568 (ฉบับสมบูรณ์)
โครงการจ้างเหมาบริการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2568

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

Admin Tunranin... Unverified

Online NCF

รักษณาสี สำนักงาน ... Unverified

สผ.ส. Unverified

Viewing Online NCF's shared content 100%

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2569

วันที่ 15 กรกฎาคม 2569

Participants (82)

Search

In the meeting (82)

Admin Tunranin_OJA Me + Unverified

Online NCF Host, presenter

26452199182 Unverified

a Unverified

Aniwat Unverified

Boonyachat_TNSO

Unmute Start video Share AI Assistant

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

Admin Tunranin... Unverified

PIPHOP Unverified

Online NCF

Viewing Online NCF's shared content 100%

ลักษณะ-ความขัดต่อชีวิตและร่างกาย

Location Matrix

Unmute Start video Share AI Assistant

Participants (92)

Search

In the meeting (92)

Admin Tunranin_OJA Me + Unverified

Online NCF Host, presenter

26452199182 Unverified

a Unverified

Aniwat Unverified

Boonyachat_TNSO

การประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2568

Admin Tunranin... Unverified

PIPHOP Unverified

Online NCF

Viewing Online NCF's shared content 100%

ลักษณะ-ความขัดขวางเพศ

ลักษณะความขัด	จำนวน	ร้อยละ
ความขัดขวาง	1	0.01
อื่น ๆ	0	0
ความขัดขวาง	0	0
ความขัดขวาง	1	0.01
ความขัดขวาง	3	0.03
ความขัดขวาง	0	0
ความขัดขวาง	0	0
ความขัดขวาง	15	0.13
ความขัดขวาง	5	0.04
ความขัดขวาง	0	0
รวม	25	0.22

Unmute Start video Share AI Assistant

Participants (93)

Search

In the meeting (93)

Admin Tunranin_OJA Me + Unverified

Online NCF Host, presenter

26452199182 Unverified

a Unverified

Aniwat Unverified

Boonyachat_TNSO